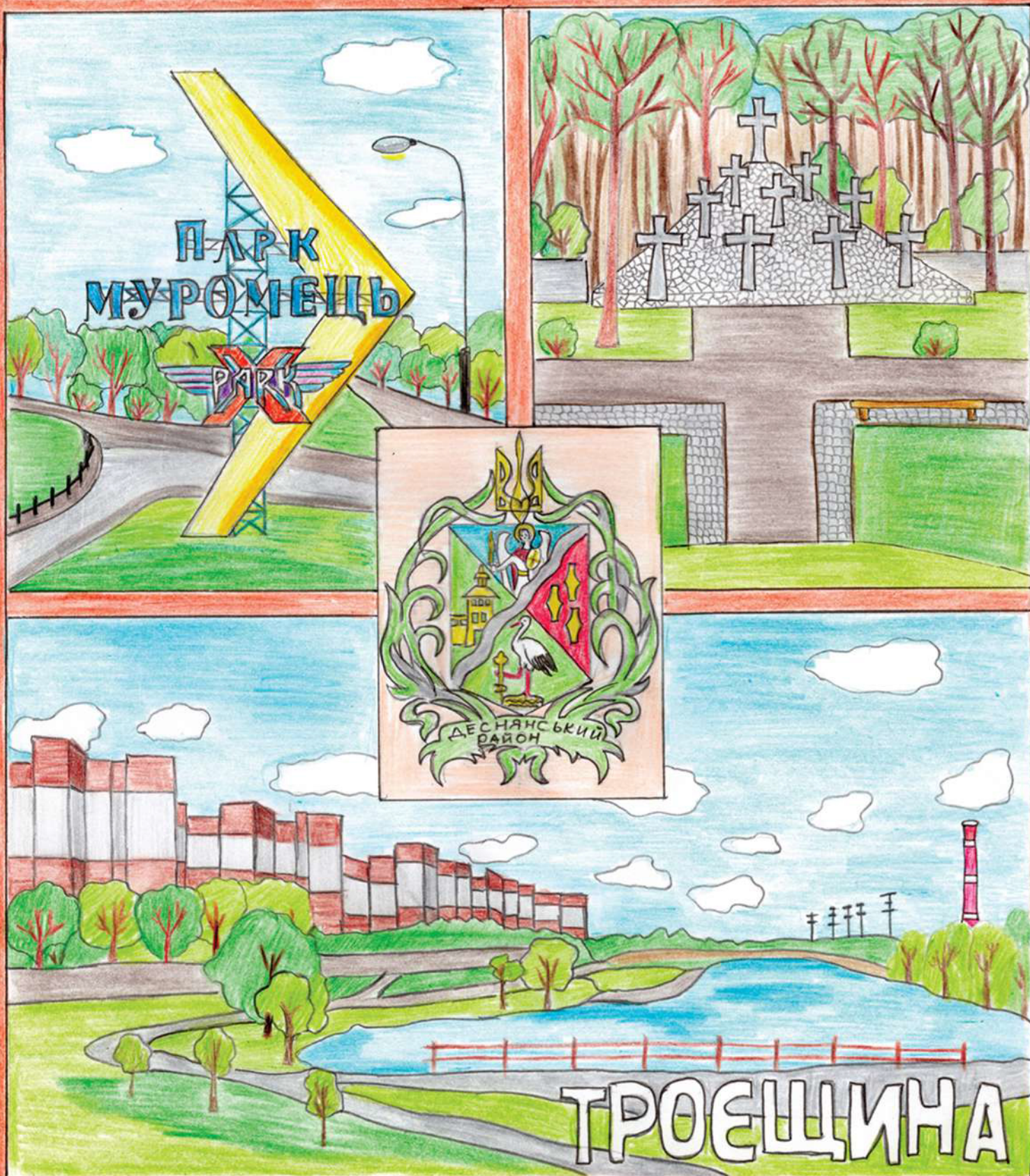
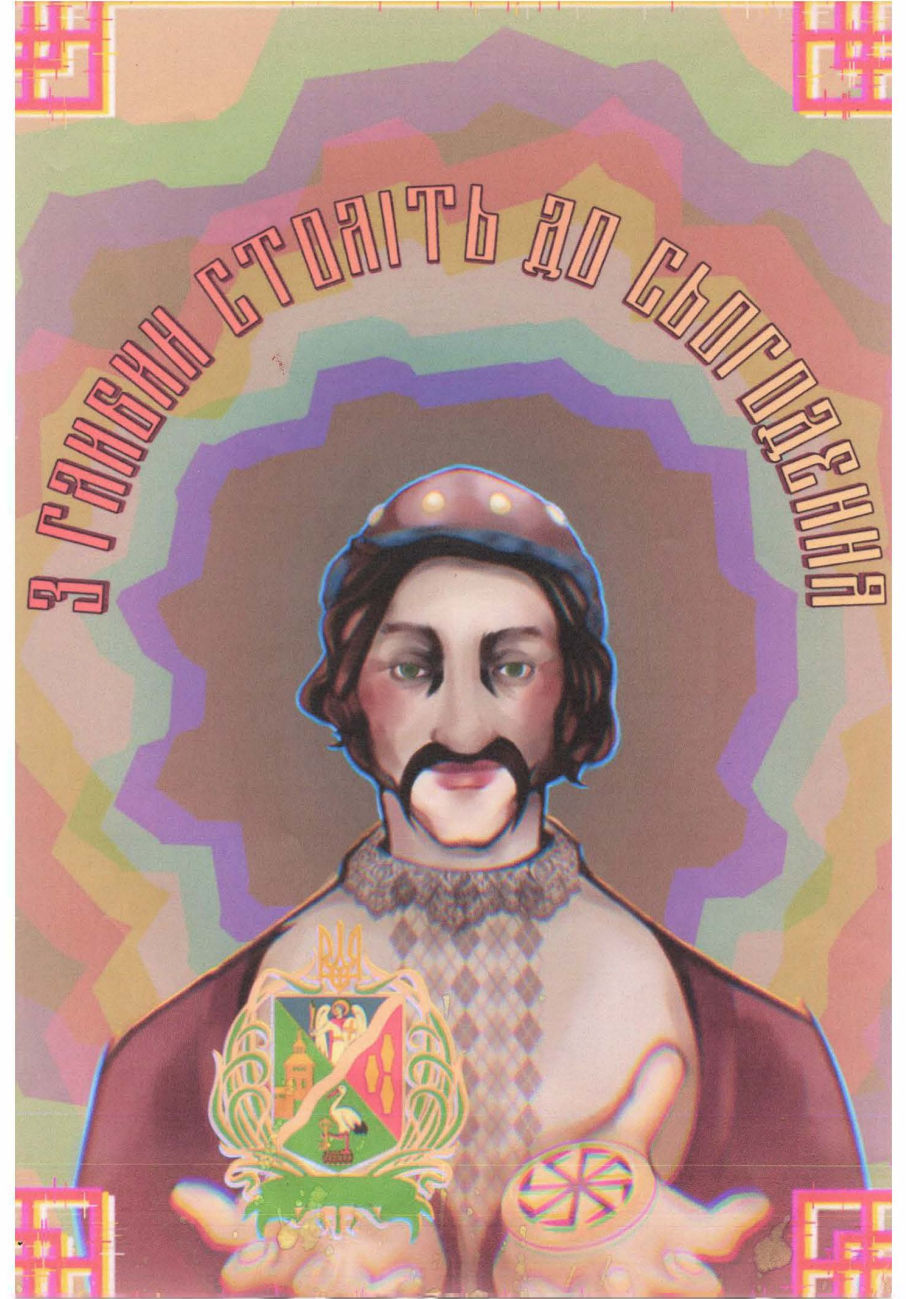
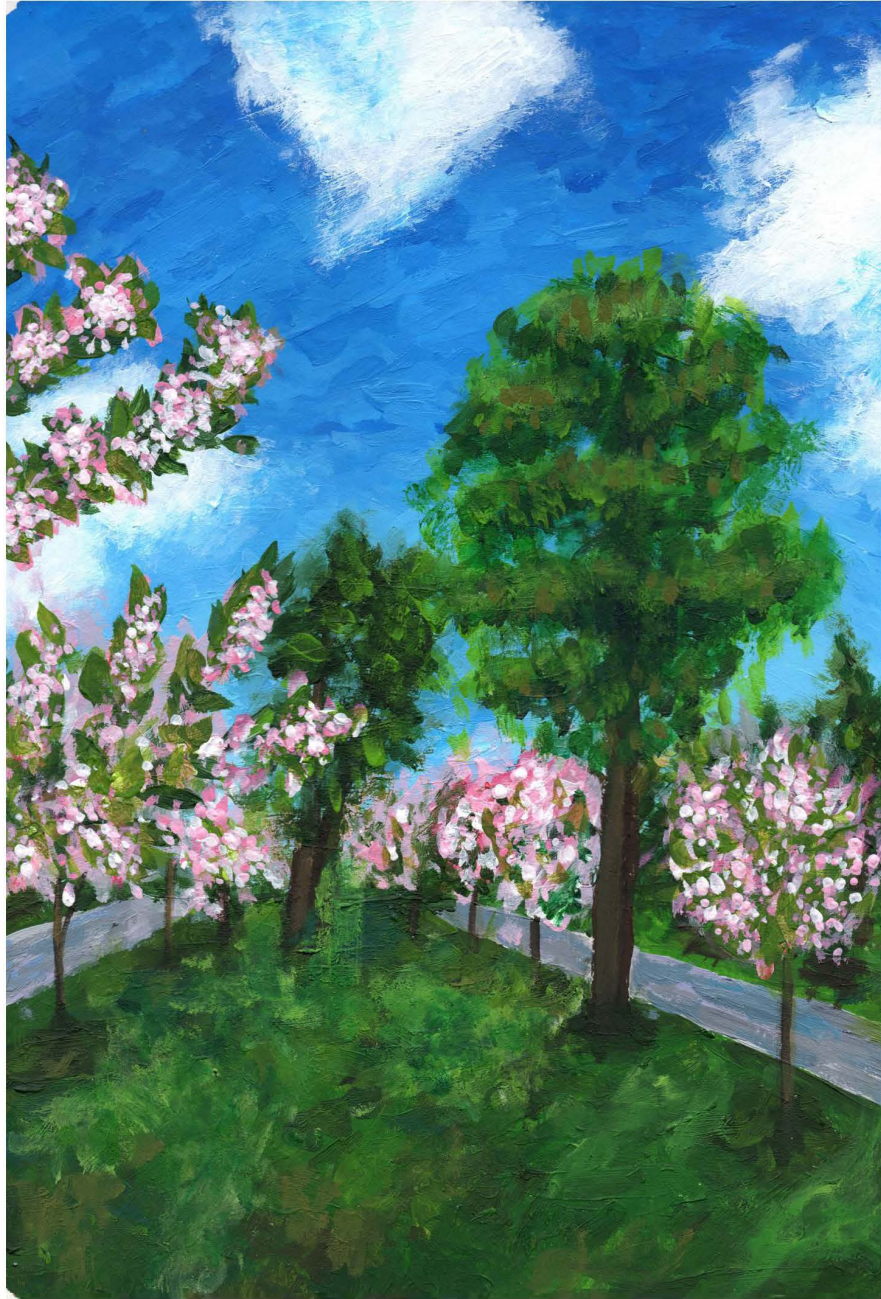

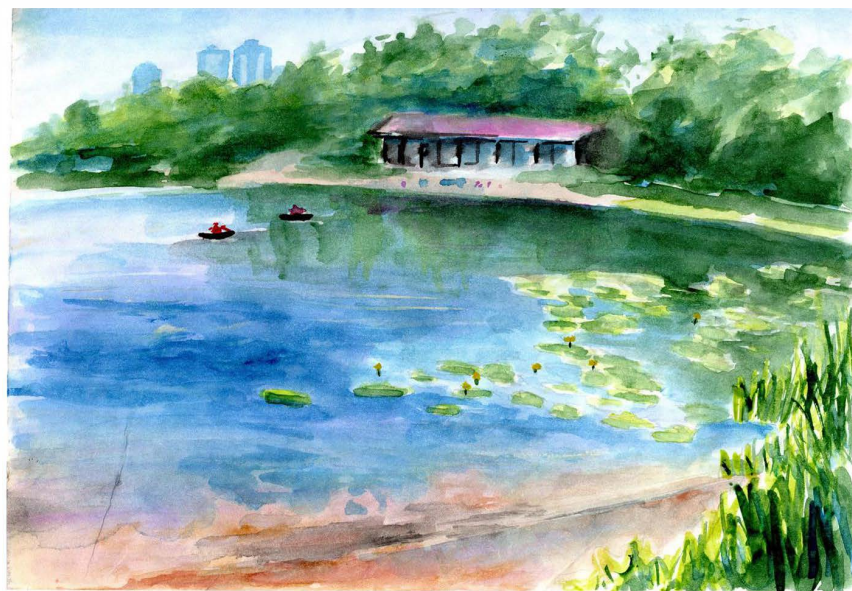
"З ГЛИБИНИ СТОЛІТЬ- У СЬОГОДЕННЯ"

З ГЛИБИНИ СТОЛІТЬ — У СЬОГОДЕННЯ

Сьогодні Київ має статус європейського міста, і ми пишаємось цим. З упевненістю можемо сказати, що Деснянський район створює обличчя Києва. Землі, на яких розташувався Деснянський район, мають давню історію.

«РАЙСЬКА ЗЕМЛЯ»

«Райська земля». Саме так називалась історична місцевість, на якій було засновано Деснянський район. За часів Київської Русі на його території знаходилися замські палаци із садибами київських князів, що називались «Раєм». У межиріччі Дніпра і Десни, на сторожі водних шляхів стояла фортеця воєводи Муромця.

Історія і сучасність тісно переплітаються на теренах одного з найбільших районів столиці.

Сьогодні важко уявити, що на місці сучасного району були села Вигурівщина та Троещина, а за часів Київської Русі — князівські угіддя Юрія Долгорукого, але історичні факти, літописи, рукописи — цьому підтвердження.

На фото: переговори київських князів

Стародавні літописи розповідають, що першим мешканцем території Вигурівщини, сучасної Троєщини, став Юрій Долгорукий – князь Ростово-Суздальський та Великий князь Київський. Юрій народився близько 1090 року (однак, можливо, що між 1099 та 1102 роками), своєму красномовному прізвиську завдячує постійним втручанням у справи сусідніх князівств. Під час правління Юрій збудував для себе два «двори», улюблений із них – резиденція «Рай» – знаходився саме на території Троєщини. Наразі тут планується створення археологічного заповідника «Городець Пісочний».

Юрій Долгорукий активно заохочував заселення своїх володінь. Йому приписують заснування багатьох міст, серед яких Кснятин і Переславль-Залеський, Юр'єв і, звичайно ж, Москва.

З літопису:

«И прислав Гюрги к Святославу, рече: приди ко мне брате в Москов. Святослав же еха к нему с дитятем своим Олегом в мале дружине, поима с собою Владимира Святославича; Олег же еха наперед к Гюргю и да ему пардус (барса.) И приеха по нем отец его Святослав и тако любезно целовастаня в день пяток на Похвалу Святой Богородице и быша весели. На другой же день повел Гюрги устроить обед силен, и створи честь велику им и да Святославу дары многи с любовию и сынови его Олегови и Владимиру Святославичу (Рязанскому ѿ), и муж Святослав учреди и тако отпусти».

Літопис вказує:

Иде Гюрги воевать ²⁸ Новгорочкою ^{Б 29} волости . и пришедь в за Новыи Торгы . и Мьстоу всю в за а ко ³⁰ Сѣтославоу присла ³¹ . Юрьи ³² повелѣ емоу Смоленскоую волость воевати . и шедь Сѣтославъ . и в за люди Голадь ³³ верхъ ³⁴ Поротве . и тако ѿполонишася дружина Сѣтослава . и приславъ ³⁶ Гюргии . ре^ч приди ³⁷ ко ³⁸ мнѣ брате въ Московъ ^В Сѣтославъ же ѣха к нему . съ ³⁹ ³⁴⁰ дѣтатемъ своимъ ^М ѿлгомъ в малѣ дружинѣ . поима со собою Володимира ⁴⁰ Сѣтославича . ѿлгъ ⁴¹ же ⁴¹ ѣха . напередъ къ Гюргеви . и да е ⁴² пардоушь . и приѣха по немъ ѿць его Сѣтославъ . и тако любезно цѣловастаня въ днь пѣтокъ на Похвалоу сѣтѣи ⁴³ Бѣи ⁴⁴ и тако быша весели . на оутрии же днь повелѣ Гюрги оустроити ѿбѣдъ силенъ и створи ⁴⁵ чѣть великоу имъ и да ⁴⁶ Сѣтославоу дары многы . съ любовию и сѣви его . ѿлгови и Володимиру ⁴⁷ . Сѣтославичю и ⁴⁸ моуже Сѣтославѣ ⁴⁹ оучреди . и тако ѿпусти и ⁵⁰ . и ѿбѣшася Гюрги . сѣна поустити емоу ⁵¹ . ѿкоже и створи ⁵² .

На фото: Юрій Долгорукий двічі настував на місто з Городця

Історики дослідили, що причиною смерті князя Долгорукого стало отруєння боярами на бенкеті.

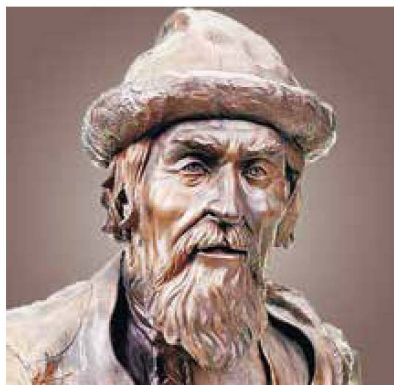
Відтак 15 травня 1157 року завершується життя Юрія Долгорукого в Києві, де він і був похований.

За часів середньовіччя Київ був містом-фортецею, тому в системі оборонних споруд значну роль відігравали укріплені навколишні містечка. На півночі маячів Вишгород, на заході - Білгород, на півдні - Трипілля, на сході - Вигурівщина, що лежала на північ від Воскресенської Слобідки, біля річки Чорторий.

Уперше у літописах ця місцевість згадується під назвою Городець або Городець Пісочний. Не раз він ставав місцем примирення між київськими князями.

Так, у 1026 році Ярослав Мудрий «зібрав воїв многих, і прийшов до Києва, і вчинив мир із братом своїм Мстиславом, князем Чернігівським коло Городця. І розділили вони по Дніпру Руську землю: Ярослав узяв сю сторону, а Мстислав — ту». У 1097 році Володимир Мономах викликав у Городець братів Давида та Олега Святославичів для примирення.

У подальшому Городець згадується у літописних повідомленнях 1078, 1097, 1098 років. Очевидно, що основна функція Городця полягала у контролі над шляхами та захисті підступів до Києва.

Ярослав Мудрий

Городище займало вигідну стратегічну позицію: з боку Чернігова тут проглядалась течія Десни з широкою долиною її лівого берега, а з боку Переяслава — шлях, що через Броварський ліс виходив на городище. До Києва з Городця переправлялись бродами через численні протоки-рукави річищ Дніпра і Десни.

Городець неодноразово ставав місцем для проведення князівських переговорів, бо є нейтральною територією під Києвом на шляху до Чернігова та Переяслава. Проте вже у 20-30-ті роки XII століття акцент політичних подій зміщується на Правобережжя, функція Городця зводиться до охорони території.

На фото: Городище XI-XII століття

На фото: на Андріїв день року 1135 Городець був спалений половцями

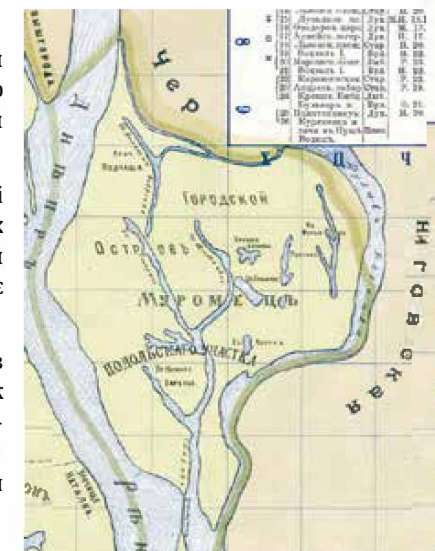
Згадка про цю місцевість є в Іпатіївському літописі за 1110 рік — про пожежу, яка сталась в Городці. Як свідчить той же Іпатіївський літопис, на Андріїв день року 1135 Городець був спалений половцями: «Навіть і до Києва вони прийшли, і Городець (Пісочний) запалили в день святого Андрія. Вони їздили по тій стороні Дніпра, людей хватаючи, а других рубаючи».

Юрій Долгорукий, син Володимира Мономаха, воюючи за київський престол, двічі наступав на місто з Городця. Місцевість так йому сподобалась, що сівши в Києві на престол, він зробив тут свою резиденцію, яку назвав Раєм.

Після його смерті «... розграбили двір його Красний і другий двір його за Дніпром розграбили, що його він сам називав Раєм».

Ймовірно, що тут, у межиріччі Дніпра й Десни, на сторожі водних шляхів стояла фортеця воеводи Муромця, адже саме таку назву має острів біля Вигурівщини.

Під час нападу хана Батия на Київ (1240р.) ця місцевість згадується як Городок Пісочний, звідки завойовники споглядали місто, милувалися його красою, пропонуючи здатися без бою, але кияни не покорились.

У XIV столітті Городець був родинним гніздом князів Милославських, тож у літописах місцевість згадується «Милославці», «Милославичі», «Мирославское», «Мирославичі». Міська знать виїздила сюди на полювання, бо тут були багаті ліси.

На фото: багата знать на полюванні

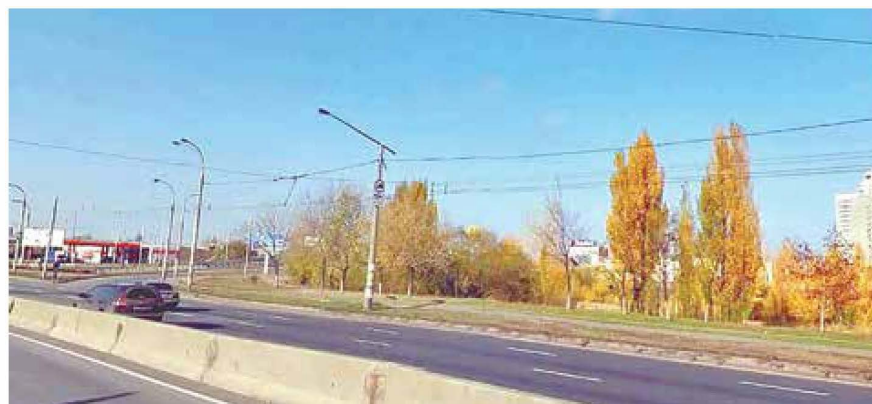
Назва "Городець", ймовірно, поширювалась на саме городище, де знаходилось укріплення — замок і на розташоване поруч селище, де мешкало місцеве населення та обслуга замку.

У 1455-1471 роках правнук великого князя Литовського Ольгерда Семен Олелькович (Олександрович), який був останнім удільним князем Києва (опісля правили вже воеводи), на місці древнього Городця, в Милославичах, звів замський дерев'яний замок. Вали цього замку збереглися аж до XX ст. Ймовірно, що замок був знищений кримським ханом Менглі-Гиреєм, який напав на Київ у 1482 році. В історичних довідниках це місце відоме як Олельківське городище.

У 1613 році «нове замкове поселення» Милославичі, разом з р. Супоєм та островом Муравцем, було надане київському городничему Станіславу Вигурі, звідки і пішла назва Вигурівщина.

На фото: Олельківське городище

На фото: Вигурівщина

Історики Є.Голованський, М.Новицький, В.Гошкевич, М.Грушевський, П.Клепатський вважають, що Городець та Милославичі і є пізнішою Вигурівщиною (тобто, що це той самий населений пункт).

Історик І. Гошкевич у 1889 році відвідував Вигурівщину, замірював вали замку. Його праця «Замок князя Симео-

на Олельковича и летописний Городець под Киевом» вийшла у 1890 році. Залишки валів городища позначено на карті, складеній землеміром Сноєвським. Проте з часом його територію було забудовано селом Вигурівщина, що розрослося в бік берега озера (тепер південно-західна частина села). У ході господарчої діяльності більшу частину валів було розкопано, через що вони зникли.

Переживаючи нелегкі часи, славне у минулому містечко, перетворилось на звичайне село, що часто зазнавало нападів різних землевласників.

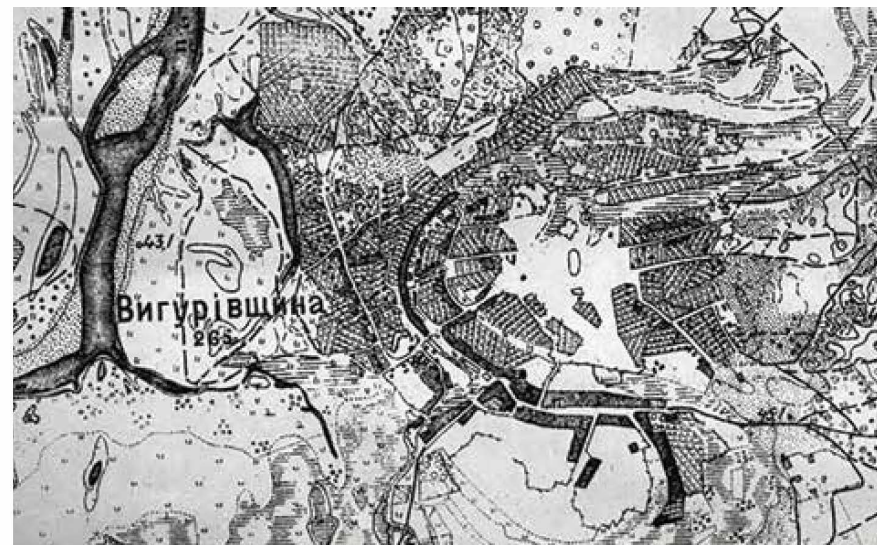
Що нам відомо про осіб, котрі мали прізвище «Вигура»? У документах згадується їх багато, а до Києва (у період до 1654 року, тобто, до подарування Вигурівщини Михайлівському монастиреві Б. Хмельницьким) мають відношення тільки три — Ян, Станіслав та Симон Вигури.

Щодо того, від якого з Вигур село одержало назву «Вигурівщина», і хто саме з Вигур подарував його Києво-Михайлівському монастиреві, існує кілька версій, котрі протирічать одна одній.

Так, М. Закревський вказує на те, що «служебник» Київського воєводи князя К. К. Острозького, Ян Вигура 12 грудня 1572 року передав Михайлівському монастиреві грамоту князя на володіння землями на лівому березі Дніпра, а Вигурівщину подаровано монастиреві Вигурою, про що йде мова в Універсалі від 1 грудня 1574 року.

На фото: Михайлівський монастир

В іншому історичному джерелі стверджується, що Вигурівщина подарована монастирю у 1613 році, тобто тоді, коли київським городничим був Станіслав Вигура (1607-1631). Вірогідно, що Станіслав Вигура прибув на Київщину наприкінці XVI — на початку XVII століття.

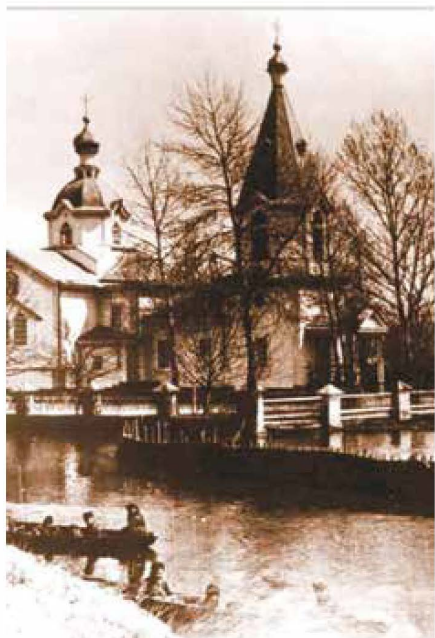
Іншим королівським привілеєм Вигурі надали селище Милославичі на лівому березі Дніпра. Невдовзі якийсь пан Тишкович напав на Милославичі і вщент їх зруйнував. Вигура скаржився до королівського суду (вирок не зберігся), потому відбудував на розореному місці фольварк.

У 1613 році С. Вигура відбудував село, за що одержав його і острів Муромець у пожиттєве користування з правом передачі у спадок. З того часу село одержало ім'я свого відбудовника — Вигурівщина.

Після 1628 року там певний час порядкував його брат (небіж) Семен. Перед смертю Станіслав Вигура з дружиною (можливо, Семен) заповідали село Київському Михайлівському Золотоверхому монастиреві, що було закріплено універсалом Б. Хмельницького 21 травня 1654 року.

У дослідженні «Остер и его уезд» йдеться про те, що назва «Вигурівщина» походить від київського городничого Симона Вигури (1632-1647). Існує і така думка, що нібито власником Вигурівщини був якийсь «козак Вигура», і саме він передав село Михайлівському монастиреві.

Серед дослідників існують різні погляди і розбіжності, які й досі не усунені. Однак версії Закревського і Голованського, підкріплені описом села 1780 року, — найвірогідніші.

На фото: церква

Одержавши від Богдана Хмельницького Вигурівщину, монастир наприкінці XVII століття значно розширив цей маєток, купивши невеликі ділянки у сусідів посполитих і козаків, усього на суму 626 золотих (у купчій вказано «нивы великие», 4 двори).

У 1654 році тут було десять дворів, а у 1666 – шість, 1730 року тут вже 45 дворів, і Вигурівщина значиться селом, тобто тут була церква.

Схоже, вигурівці були непоганими вояками, бо й гетьман І.Мазепа у 1669 році своїм універсалом підтвердив статус с. Вигурівщини через його належність до Михайлівського монастиря, чим позбавив село такого лиха, як кріпаччина. Мешканці села аж до скасування козацтва входили до Гоголівської сотні Київського полку та значилися реєстровими козаками.

На фото: пам'ятник Богдану Хмельницькому

Багато козацьких родів живуть на Вигурівщині і понині: Удоди, Сагайдаки, Ковалі, Бейки, Касичі, Гайові, Гамани та ін.

З утворенням у ході визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького військово-адміністративного поділу, Вигурівщина відносилася у XVIII столітті до Гоголівської сотні Київського полку.

У 1782 році землі сотні відійшли до новоствореного Київського повіту Київського намісництва, а ще за кілька років все, що було на лівому березі Дніпра, розпорядженням царського уряду передали Чернігівській губернії. Це було дуже незручно для жителів Вигурівщини, Воскресенської слобідки, Осокорків, Позняків, Дарниці, які здавна були пов'язані економічними зобов'язаннями саме з Києвом. Та хіба це могло цікавити царський уряд?

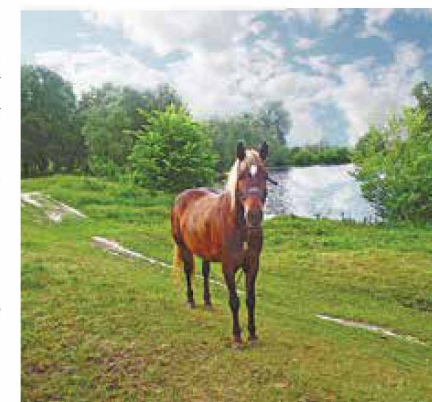
Землі Вигурівщини належали монастирю до указу Катерини II про секуляризацію, яким всі монастирі позбавлялись своїх володінь. Проте у Вигурівщині значна частина земель і сінокоси (все найкраще) належали монастирю аж до 1917 року.

У 1880-х роках адміністрація Києва порушила клопотання про включення Вигурівщини до Київського повіту. Для цього знадобилося спеціальне положення Комітету міністрів Російської імперії від 27 березня 1889 року, за яким Вигурівщину передали до Київського повіту. Вигурівці, за документами, що збереглися, займалися головним чином вирощуванням зерна, городництвом і рибальством (поблизу села були гарні озера). Слід зазначити, що крім села був ще й хутір Вигурівський, що займав близько однієї десятини трьохсот квадратних сажнів.

До 1943 року в центрі села на високому пагорбі стояв монастирський будинок, а після війни там вже стояли хати мешканців села. Через дорогу від монастиря була церква, а за пагорбом був став, осаджений вербами.

До 1972 року назву «Вигурівщина» мала залізнична станція, яка була перейменована у «Київ-Дніпровський». У 1981 році у Вигурівщині було 500 дворів, 1500 мешканців. Саме село було велике і неповторне за рельєфом.

Село Вигурівщину почали зносити у 1981 році. Залишилася найдревніша частина села (125 хат), де знаходилися літописний Городець та замок князя Симеона. На лівому березі озера Гнилуші ще стоять хати мешканців села.

На фото: на березі озера Гнилуша

Збереглося стародавнє кладовище, на якому у 1953 році встановлено пам'ятник загиблим воїнам. До 50-річчя закінчення Другої світової війни коштом колишніх селян встановили Стіну Пам'яті із списком 190 полеглих у боях мешканців села. У селищі 14 солдатських могил. Ініціативна група учнів СШ № 278 «Пошук» віднайшла імена тих, хто похований у могилах.

Щодо назви "Троещина", то у XVI столітті, коли села ще не існувало, місцевість ця мала назву «Чурилівщина», «грунт Троїцький», бо належала Троїцькому лікарняному монастиреві Києво-Печерської Лаври. Звідси й назва села, яке ще на початку XIX ст. у документах нерідко називається «Троїцьке».

У зв'язку з тим, що спочатку ніякого поселення там не було, а обробляли землю, косили сіно монастирські служки та наймані селяни, місцевість одержала назву Троещина. Точну дату заснування селища за браком документів встановити не вдалося.

Воно, найвірогідніше, виникло у XVII ст. Землі ці постійно були предметом сутичок між Троїцьким монастирем та жителями Вигурівщини.

Адміністративно ця територія до 1471 року входила до складу Київського князівства, потім до Київського воеводства Литовсько-Польської держави. Після визвольної війни 1648-1654 рр. — до складу Київської, а з 1736 року — Гоголівської сотень Київського полку, з 1782 року — до Київського намісництва.

З 1802 до 1902 року Вигурівщина та Троещина входили до складу Броварської, а від 1903 до 1923 року — Микільсько-Слобідської волості Остерського повіту Чернігівської губернії.

На фото: Києво-Печерська Лавра

Київська сотня відрізнялася від інших сотень Київського полку, як і всієї України, тим, що була володінням київських монастирів: 95,6% усіх населених пунктів та 92,58% усіх дворів у сотні належали монастирям.

Вже у першій чверті XVIII століття в Троещині постійно проживали люди. Так, за ревізією Київського полку та Київської сотні 1723-30 рр. в Троещині нараховано 30 дворів посполитих (тобто селян). Історик С.Шамрай у роботі «Київська сотня на Гетьманщині» пояснює, що хоча селище й належало монастиреві, але якийсь час входило до складу Київської сотні. За ревізією 1730 року кількість подвір'їв зросла до 36.

Населення сіл Вигурівщини і Троещини складалося переважно з кріпаків («посполитих») та невеликої кількості ремісників: гончарів і ткачів. Мало-родючі піщані ґрунти та відсутність орної землі, наявність заплавлених луків, багато озер та водойм зумовили характер господарської діяльності. Земле-робство мало другорядне значення (сіяли жито, овес, гречку). Основними заняттями були скотарство (жителі Вигурівщини, наприклад, мали у своєму володінні понад 600 голів великої та дрібної худоби, коней) та рибальство. Всі родючі ґрунти діставалися економічно сильним монастирям.

На фото: кріпосні дворові селяни Чернігівської губернії (XIX століття)

Монастирі примушували кріпаків працювати на панщині (у Київській сотні найбільш поширеною була панщина по чотири дні на тиждень — 84,9 % дворів, була панщина й по 5-7 днів на тиждень — 9,1 % усіх дворів), сплачувати податок на постій солдат, ловити для ченців рибу, косити сіно, збирати мед.

Найважливішою подією стала реформа 1861 р., але її непослідовність та половинчастість призвели до того, що закони 1866 р. про державних селян звелися до реорганізації громадського самоврядування і збільшення платежів. За цими законами державні селяни Вигурівщини та Троєщини (а таких на Чернігівщині нараховувалося 44%) заодержану землю мали виплачувати викупні платежі 3326 крб. 71 коп. з розстрочкою на 70 років до 1931 р.

Реформи 60-70-х років спричинили великі зміни у соціально-економічному становищі краю. Зокрема, значно збільшилась кількість дворів та населення.

Як розповідали старожителі сусідньої Вигурівщини, населення Троєщини складалось головним чином з жителів Броварів, які спочатку приходили на поденні роботи, а згодом і оселялись тут.

Селище утворилось на північ від древньої Вигурівщини, попід лісом, яке на березі Чорторию (Десенки) кожної весни потерпало від повені. У свій час настоятель церкви отримав дозвіл на її перенесення на вище місце, тобто в ліс.

Поступово, вирубуючи сосни навколо церкви, перенесли свої хати і мешканці села Троєщина. Тоді хати були дерев'яні, село невелике, отож упоратися з цим було не важко. Переселення відбулося після 1895 року. Про розташування сіл Вигурівщина і Троєщина вказують архівні документи, карти, схеми.

З приходом більшовиків, коли від монастирів і церков позабирали землі, троєщанці попереносили свої хати ближче до Вигурівщини, але повністю ці селища ніколи не з'єднувалися.

Розширились зв'язки жителів із міськими ринками, почалося вирощування городини, зелені. На лівобережжі з давніх часів був розвинений кустарний промисел — плетіння кошиків з лози, які також ішли на продаж у Київ. На початку XX ст. лозоплетінням у Остерському повіті займалося 22 поселення, а в цілому на Чернігівщині — 73.

Наприкінці XIX ст. в селищах відкриваються перші навчальні заклади: Вигурівське сільське однокласне (потім воно стало початковим) народне училище — у 1885 р. та Троєщинське сільське народне училище — у 1886 р. Кожне училище отримувало на щорічне утримання від земства до 500 крб.

На початку XX ст. в них навчалось більш як 100 дітей. Рятуючись від злиднів, зубожіння, багато сімей з Чернігівщини переселялися в інші місця.

На початку XX ст. соціально-побутові умови життя в краї були важкі. На весь Остерський повіт існувало 8 лікарських дільниць та 11 фельдшерських пунктів. Вигурівщина й Троєщина входили до Микільсько-Слобідської лікарської дільниці, яка обслуговувала цілу волость з 16-тисячним населенням. Витрати на дільницю на рік складали вкрай незначну суму — 7694 крб.

На весь повіт нараховувалося лише 4 лікарні та кілька амбулаторій. Земство не спроможне було навіть забрукувати дорогу з Вигурівщини до Микільської Слобідки. Цією дорогою користувалося майже 65 тис. жителів трьох волостей, які згодні були безоплатно перевозити каміння.

За радянських часів села Вигурівщина й Троєщина спочатку належали до Броварського (у 1923-1927 рр.), а потім — до Київського районів Київського округу (у 1927-1930 рр.). У зв'язку з ліквідацією округів у 1930 році, сіль-

ради Броварського району увійшли до Київської приміської смуги і були підпорядковані Київській міськраді, а Броварський район перейменовано у Велико-Димерський.

Отже, у 1930-1937 рр. ми бачимо обидва села у складі Київської приміської смуги. У цей час (1932 р.) села Вигурівщина та Троєщина утворювали дві сільради з населенням 4626 душ і площею 45,7 кв.км. У 1937 році утворено Броварський район Київської області, до якого з 1937 до 1988 рр. входили обидва села. У травні 1958 року, за рішенням Київського облвиконкому, Вигурівщина й Троєщина об'єднані в один населений пункт Троєщина.

Поселення		Роки				
		1917	1932	1926	1932	1939
Вигурівщина	дворів	391	509	515	585	609
	населення	2210	2255	2502	2732	2607
Троєщина	дворів	260	384	360	380	436
	населення	1531	1648	1700	1894	2099

Зв'язок з містом здійснювався через Поштовий тракт Троєщина-Вигурівщина-Микільська Слобідка (8 км) і далі через Броварське шосе і Ланцюговий міст до Києва. Важко нині уявити, як обходились колись без Північного мосту мешканці околиць і насамперед — селяни Вигурівщини і Троєщини.

На фото: до берегів Дніпра діставалися човнами

На початку XX століття до берегів Дніпра діставалися човнами. Перш ніж дістатися Дніпра, мали подолати Чорторий. Зростаючий потік селян-торговців змусив монастирське правління збільшити річну плату за оренду перевозу з 25 рублів у 1910 р. до 40 — у 1913 р. У 20-і роки крім селян Вигурівщини переправу через Дніпро і Чорторий утримувала «Перша Верхньодніпровська артіль перевізників біля Києва». На зламі 40-50-х років проблему перевозу розв'язало Дніпровське річкове пароплавання

У 1912 році було відкрито лінію Києво-Броварського мототрамваю, яка одразу набула великої популярності.

Трамвай їздив і місцевостями нинішнього Деснянського району. Серед них: заборонена зона арtpолігону, який починався від Броварського шосе, займав величезну територію між Микільською, Воскресенською слобідками на заході та хутором Биківнею на сході, на півночі межі колишнього полігону позначає Лісове кладовище; хутір Биківня; хутірець Стародуб (4-5 хат), що стояв праворуч Броварського шосе до Другої світової війни і одержав назву від прізвища старого запорожця Старого Дуба, засновника хутора.

Навпроти цього місця починається шосе на Зазим'я. Поруч — знаменита Київська птахофабрика, її попередник — пташиний радгосп на Рибному озері. Це близько двох кілометрів південніше колишнього Стародуба.

Остання зупинка трамваю була вже на околиці Броварів. Варто сказати, що ходив цей трамвай не тільки вдень: у 1938 році запровадили нічний маршрут Бровари-Поділ (Житній ринок) з четвертої години ранку.

20-ті роки XX сторіччя — це час становлення органів радянської влади, нових культосвітніх та громадських установ. У 1927 році, наприклад, у Вигурівщині діяла сільрада з 25 членів, початкова школа, гурток лікнепу (30 душ), хата-читальня (63 члени, 50 книжок) з музичним та драматичним гуртками, КНС (комітет незаможних селян), до якого входили 73 члени. Населення обслуговувалося Микільсько-Слобідською лікарнею, а у 1930 році в селі діяли також товариство «Геть неписьменність» (69 членів), гурток безвірників (19 членів), пожежна дружина (65 членів), осередок ЛКСМУ (8 членів), який приєднано до Троєщинського осередку. Вже наступного року у Вигурівщині був колгосп, партосередок, кооперативне товариство, школа-п'ятирічка, акушерський пункт, артіль лозоплетіння, дитячі ясла, осередок Червоного хреста.

У 20-ті роки на селі посиленими темпами розвивалася мережа кооперації різного профілю. Найбільш розвиненою була споживча кооперація, членами якої в селах Вигурівщина і Троєщина у 1927 році були до 500 жителів. Вона мала товарообіг до 9-10 тис. крб. на місяць і постачала селянам продовольчі, господарчі та інші товари. Споживча кооперація в селі Вигурівщина існувала з 1917 року, в 1929 році вона налічувала 391 члена, охоплювала 67 % усіх дворів. Проте економічного росту не спостерігалось, оскільки він гальмувався невисоким рівнем техніки, недостатньою загальною культурою населення, гострою нестачею кваліфікованих кадрів робітників та службовців. Тогочасне керівництво радянської держави поступово перетворило надзвичайні заходи в систему, а насильство — у головний метод своєї політики.

У вересні 1923 року у міськраді було порушено питання про побудову гідроелектростанції на Десенці.

Згідно з проектом Десенська електровня могла б давати електроенергії 1000 квт. годин щодня, або ж 7 млн квт. годин щорічно. Все обладнання для Десенської станції могли виробити на заводах України. Навесні наступного 1924 року намічалось розпочати будівництво станції. Проте відповідальні керівники міськради на початку 1925 року бідкалися з приводу нестачі коштів. На цей час завершилось удосконалення проекту. Тепер вже йшлося про дві греблі (друга — на Десні). Потужність електровні проектувалась на рівні 27,5 млн. квт. годин щорічно. Розраховували, що нова електровня стане до ладу 1927 року. Але столицею УРСР тоді був Харків і звідти чекали виділення коштів для Десенбуду. На жаль, на цьому «справа» і закінчилась.

30-ті роки принесли жителям Вигурівщини та Троєщини, як і багатьох інших сіл України, найтяжчі випробування. У часи сталінської колективізації населення обох сіл складалось переважно з середняків та бідняків (1931 рік — 902 двори, 45 7 4 жителі, у 1932-му — 965 дворів, 4626 жителів), які займалися скотарством, відхожими промислами, частково городництвом, продукти йшли на продаж у Київ. На початку 30-х Вигурівщина та Троєщина за сільськогосподарською спеціалізацією входили до 5-го Бортницько-Пу-хівського молочно-ягідного району Київської приміської смуги.

Результати першого року суцільної колективізації вкинули селян у шоківий стан: знову ввели продрозкладку, хоч слова цього не вживали, зник ринок, гроші втрачали свою купівельну здатність. Фонд отоварення заготівель був мізерний, а заробітки — злиденними.

Виходячи з рішень листопадового пленуму ЦК ВКП(б) 1929 року, керівництво УРСР зобов'язалося провести колективізацію «за рік-півтора» — до літа 1931 року. Президія Київської міськради висунула гасло: колективізувати приміську смугу до весни 1931 року на 60 % (фактично було колективізовано 66 %), а до кінця року — на 100 %.

У 1931 р. у Троєщинському колгоспі вже було 22 господарства, але вимагалось колективізувати ще не менше 50. Господарювати індивідуально ставало дедалі важче, одноосібників обкладали «твердими завданнями» та високими податками. До цього слід додати м'ясозаготівлю, страховку, позику «5 за 4», стягнення самооподаткування, одноразові збори тощо. Становище погіршилось ще й тим, що у 1931 році в Троєщині та Вигурівщині через повінь повністю загинула озимина на площі 181 га.

Неготовність селян до колективної праці призводила до того, що колгоспники не почували себе господарями у власному колгоспі. Знаючи, що колгоспи утворені шляхом об'єднання їхніх власних засобів виробництва, колгоспники починали забирати продукцію, вироблену в громадському господарстві. Такі дії кваліфікувалися як крадіжки.

У 1932 році крадіжками займалися від 85 до 90% колгоспників. У Троєщині, наприклад, у 1933 році сільрада розглянула 31 справу, з них 22 — про крадіжки. Радянське керівництво на чолі зі Сталіним не з'ясовували причин таких явищ, а навпаки, посилили репресії: у 1931 році пройшла найширша хвиля розкуркулювання, у 1932-му під репресії потрапили і середняки.

Голод 1932-1933 років став наслідком застосування в Україні під час суцільної колективізації сільського господарства терору голодом. Під час хлібозаготівель у 1931-1932 роках у більшості колгоспів було забрано про-довольче і насіннєве зерно. У результаті цього смертність на селі значно перевищила звичайні показники.

На фото: під час хлібозаготівель у 1931 - 1932 роках у більшості колгоспів було забрано продовольче і насіннєве зерно

У с. Вигурівщина населення у 1932 році складало 2730 чол., від голоду померло — 350 чол., у с. Троєщина з 1890 чол. померло — 310 чол.

У порівнянні з людськими втратами у Другій світовій війні втрати населення від голоду — майже вдвічі більші.

Початок другої п'ятирічки був дуже тяжким для сільського господарства. Збір зернових у 1933 та 1934 роках був найнижчим з 1921 року. Через максимальне усуспільнення худоби та голод 1933 року тваринництво було підірване.

На цей час у Троєщині — 408 господарств (2 — робітники, 212 — колгоспників, 194 — одноосібники), існував колгосп ім. 13-річчя Жовтня (у 1934 р. — 654 га), споживче товариство, об'єднана артіль лозоплетіння та ланка Погребського рибколгоспу.

Відновлення сільськогосподарського виробництва після страхіть голодомору в обох селах почалося в 1935 році. Значно збільшилась врожайність.

Внаслідок деяких тимчасових послаблень з боку влади дещо поліпшилась оплата праці. У 1932 році в Троєщині на один трудовень давали 0,5 кг картоплі, в 1935-му — 6 кг. У 1934-1935 роках спостерігалися деякі успіхи у вирішенні культурно-побутових проблем внаслідок збільшення бю-джету сільради (1932 р. — 33986 крб., 1934 р. — 52679 крб.): упорядковано всі вулиці, криниці та шляхи, відремонтовано школу, устатковано лазню, придбано стаціонарну кіноустановку тощо. Крім того, побудовано Будинок колективіста ім. Горького, який з травня 1934 року організував перевезення через Дніпро до Києва жителів з продуктами для продажу, а також робітників на міські підприємства.

«І БУЛА ВІЙНА...»

Під час Другої світової війни з 19 вересня 1941 р. села були окуповані німецькими військами. За час окупації багато жителів загинуло, 487 були вивезені до Німеччини

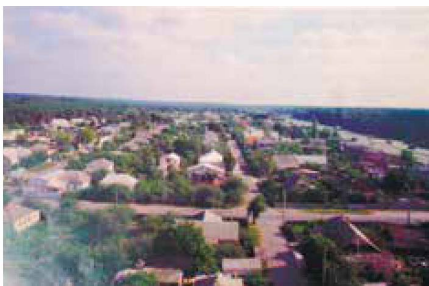

Поблизу с. Вигурівщини діяв партизанський загін під командуванням Г. І. Кузьменка та О. М. Світличного. Повністю знищені села були визволені радянською армією 28 вересня 1943 року. За подвиги у боях з ворогом 30 жителів удостоєні урядових нагород.

Після закінчення війни працюючі троєщани та вигурівці відроджували села з попелу у важких умовах післявоєнної розрухи. Низька продуктивність праці у колгоспі ім. Ворошилова, а пізніше й у колгоспі ім. Кірова (в 1951 р. — 9,6 ц зернових та 44,5 ц овочів з 1 га, 1162 л молока від корови за рік) ставала хронічною.

План держпоставок систематично не виконувався (по тваринництву в 1951 р. — на 89,7 %). Це зумовлювалося відсутністю сільськогосподарських машин (урожай збирали косами й серпами), з низькою трудовою дисципліною, пияцтвом, слабким керівництвом сільради, занедбаністю шляхів, щорічним затоплюванням земель під час весняних повеней (у 1959 році, наприклад, внаслідок повені загинув урожай площею 149 га) тощо. Становище загострювалося й житловою кризою, скрізь — «самобуд», незважаючи на штраф 300 крб.

Незважаючи на брак ресурсів, разом з відбудовою господарства відбувалося і культурне відновлення, розбудовувалася інфраструктура: наприкінці 40-х — на початку 50-х років відкрито вечірню школу (1951р.), бібліотеку, клуб, агрошколу (1951р.), медамбулаторію, фельдшерсько-акушерський пункт, проведено озеленення (1951р. — 2500 дерев), відремонтовано і побудовано мости, переправні засоби, нові колодязі тощо. У 1960-му році у вигурівській школі-семіріччі навчалося 337 учнів, у троєщанській — 215. У 60-ті роки в Троєщині діяло відділення Броварського радгоспу ім. Кірова, господарство спеціалізувалося на відгодівлі великої рогатої худоби та свиней. Діяли дві школи-восьмирічки, будинок культури, бібліотека.

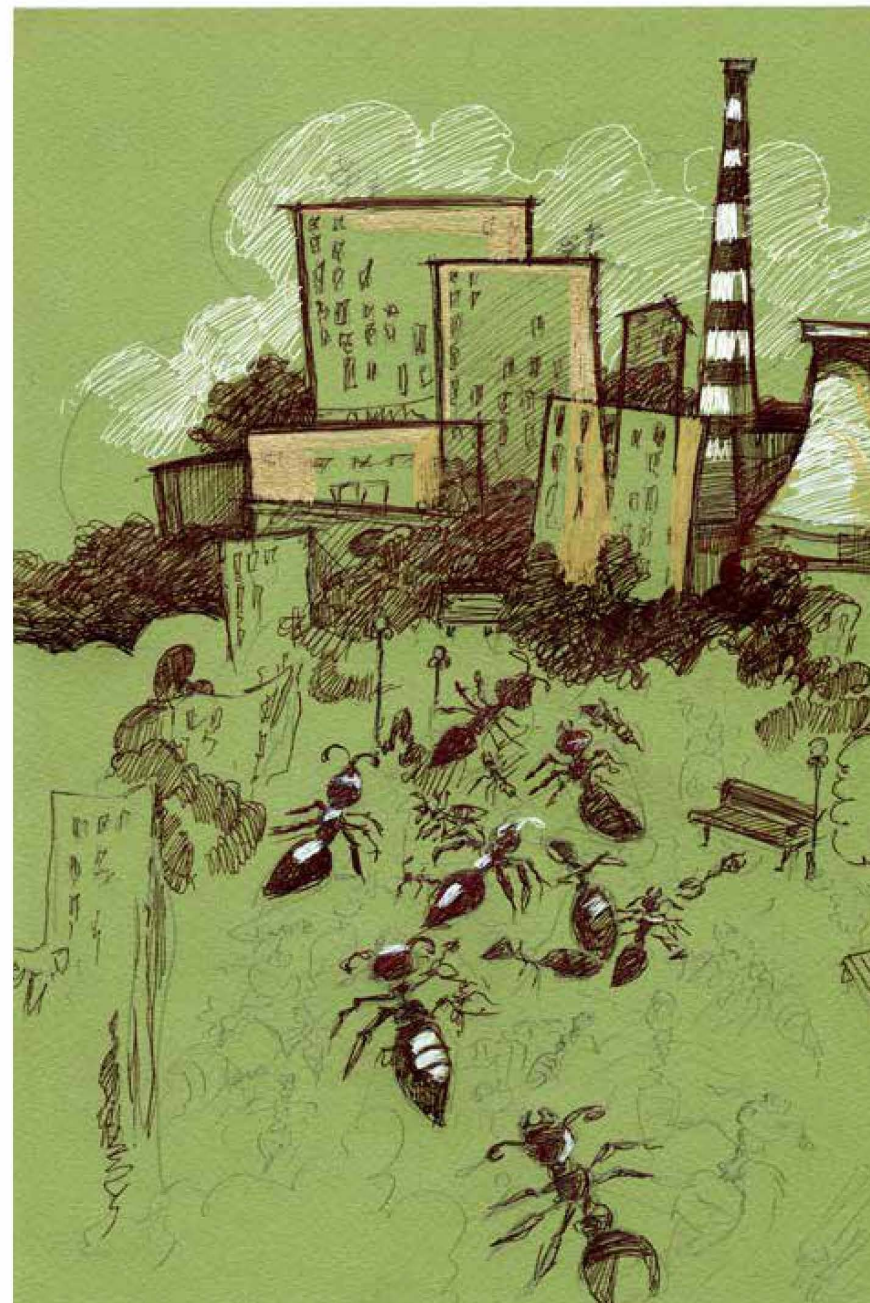

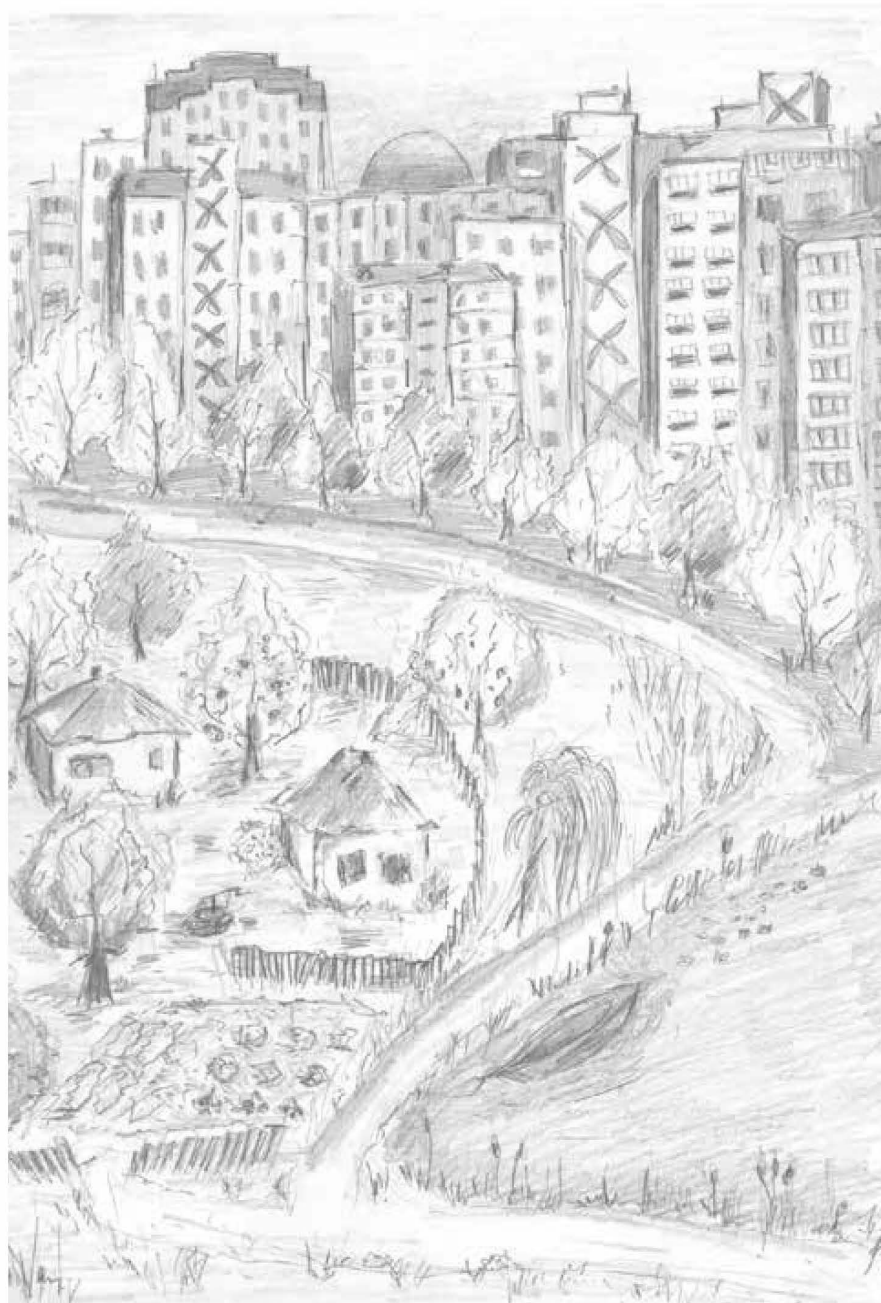
Коли на початку 80-х років почали зводити новий масив поблизу нинішнього Північного мосту, то новобудови охопили частину Вигурівщини та земельні угіддя цього ж селища. До речі, нинішнє село Троєщина стоїть на історичних землях Вигурівщини.

На кінець 1988 року тут проживало 3600 чоловік, було близько 700 домоволодінь. На всю Троєщину було 11 телефонів, з них 9 - службові. Мали місце часті перебої з електрикою, селище не було газифіковане. Воно давно вважалося «неперспективним», тож у соціальному плані останніми роками майже не розвивалось. З включенням села Троєщина до меж Києва розпочинається новий етап його розвитку.

Вигурівщина і Троєщина — були колись поруч такі два села. У свій час, на початковій стадії проектування стерли з мапи село Вигурівщину, побудували тут новий масив і назвали його вже іншим іменем — «Троєщина». Це сталося, мабуть, через елементарну необізнаність з історичною топономією, тобто з історією походження назв. Численні звернення вигурівщан до міськради призвели до того, що було утворено подвійну назву: масив Вигурівщина-Троєщина.

Село Троєщина лишилося відносно малоушкодженим, у листопаді 1988 року воно стало селищем та адміністративно увійшло до складу Батутинського району Києва, сільська рада склала свої повноваження. Багатоповерхова міська Троєщина, а точніше житловий масив Вигурівщина-Троєщина майже впритул підійшов до своєї сільської прашурки, що дала назву цілому району новобудов.

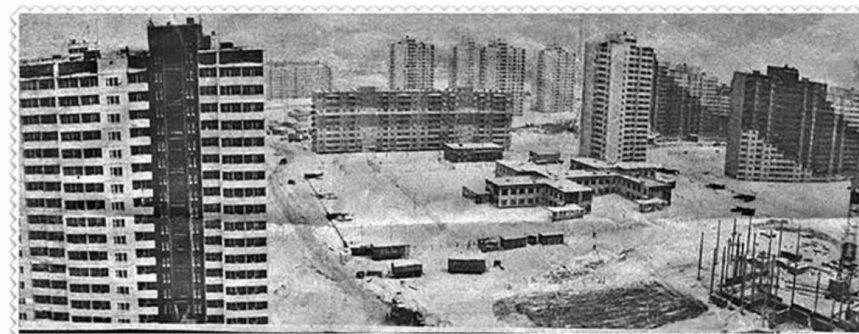
«ПРИГАДАЄМ, ЯК ВСЕ ПОЧИНАЛОСЬ» (1987-1991)

Офіційна дата створення нового району в Києві **30 грудня 1987 року**. Відповідно до Указу Президії Верховної Ради Української РСР зі складу Дніпровського району міста було виділено Ватутінський район, названий на честь генерала Миколи Ватутіна. Цей район поповнився новим житловим масивом Вигурівщина-Троещина, розрахованим на 300 тисяч мешканців, а також до нього увійшли Дарницька промзона, мікрорайон малоповерхової забудови Биківня, селище Рибне та місцевість, яка мала назву у народі — Куликове поле. Таким чином, у Ватутінський район об'єднали два масиви — Лісовий і Троещину.

Перші забудови Лісового почалися в середині минулого століття, активна забудова тривала з 1965 по 1973 роки. Спочатку масив мав назву Водопарк.

Лісовим став з 1973 року, від місцеположення серед Биківнянського лісу.

Утворення масиву Вигурівщина-Троещина стало можливим після побудови Московського (Північного мосту), який наприкінці 1976 року з'єднав правобережні житлові райони Києва з лівобережними житловими масивами: Райдужний, Троещина, Воскресенка.

Намивання піску для забудови самого масиву Вигурівщина-Троещина розпочалося у 1981 році після будівництва Північного мосту.

Всім відомо, що саме наш масив у столиці має свою давню візитівку серед населення. Це — наші різнокольорові житлові будинки. Цим ми завдячуємо архітекторам Юрію Паскевичу та Григорію Слущкому. Вони використали при забудові району різнокольорову райдужну розмальовку житлових будинків, що відрізняло архітектуру масиву від однотипних сірих панельних багатоповерхівок в інших районах того часу.

Одним із будівельників, який закладав перші фундаменти новобудов, був Григорій Белякович. У подальшому — упродовж багатьох років — начальник відділу капітального будівництва Ватутінської районної державної адміністрації.

Інженерна підготовка, налив піску та спорудження першої черги масиву Троєщина-Вигурівщина розпочалися у лютому 1981 року. Працювали і вдень, і вночі. Одними з перших були побудовані

На фото: будівництво перших житлових будинків

На фото: вулиця Закревського

житлові будинки по вулиці Закревського. Вони були незвичними на той час, адже мали різнокольорову райдужну розмальовку.

Це було справжнє ноу-хау того часу. До житлового масиву приїздили перші особи держави, зарубіжні гості, яким показували незвичні «райдужні» будинки.

Першим було споруджено 5-1 мікрорайон, далі — 6-й, 7-й, 8-й, 1-й, 3-й та 2-й мікрорайони. У 1987 році було розпочато спорудження другої черги масиву, а у 1991 році — третьої черги. Найменування «Вигурівщина-Троєщина» масив отримав 17 лютого 1987 року.

Район починає розбудовуватися швидкими темпами.

Ватутінський — адміністративна одиниця Києва

Згідно з Указом Президії Верховної Ради Української РСР про утворення Ватутінського району 11 лютого 1988 року був створений Виконавчий комітет Ватутінської районної Ради народних депутатів.

До структури райвиконкому крім керівництва, працівників бухгалтерії та технічного персоналу увійшли працівники загального, організаційно-інструкторського відділів, 138 народних депутатів та було створено лише дві комісії — у справах неповнолітніх та по боротьбі з пияцтвом.

На той час районний виконавчий комітет знаходився по вулиці Каштановій, 7, де зараз розташований Деснянський центр зайнятості. 138 народних депутатів районного рівня — це серйозно. І всього дві цікаві комісії. Сьогодні у це важко повірити.

Першим головою Виконавчого комітету Ватутінської районної ради народних депутатів став Іван Андриющенко.

Вже через два місяці після створення району 1 березня 1988 року було утворено виробничий трест з експлуатації зелених насаджень Ватутінського району міста Києва.

На фото: колектив КП УЗН у перші роки створення

На наливних пісках почали виростати дерева, кущі, квіти. Це вимагало надзвичайних зусиль та коштів, адже виростити зелені насадження за таких умов було не просто.

З перших днів роботи КП, упродовж багатьох років, очолював ентузіаст, заслужений працівник сфери послуг України Олександр Петричук. За його ініціативи збудовано виробничу базу підприємства на 2,7 га.

КП УЗН успішно виконувало поставлену перед ними задачу — перетворювало район з пустелі в оазис.

Великі зусилля було докладено, щоб перетворити сквери і парки на сучасні зелені зони для відпочинку містян. Залучались передові на той час технології та досвід іноземних держав.

Яскравим прикладом втілення такого досвіду став парк «Кіото», розташований на площі 9,87 га вздовж вулиці Кіото, — дивовижного вкраплення японської культури в київські ландшафти.

Парк засновано у 1972 році на знак дружніх відносин Києва та Кіото. Для відтворення культурного пласту країни східного сонця, використовувався досвід кращих садівників міст Осаки, Хіросіми та Кіото.

Значний внесок у проєкт будівництва парку зробив відомий архітектор та хранитель імператорських садів у Японії Широ Накане.

На честь свого відкриття парк «Кіото» отримав у подарунок «квадратну багатоповерхову ступу» висотою в 5 метрів — гранітну пагоду, культову споруду, у яку зазвичай закладають реліквії.

У центрі парку — сад каменів — гравієвий сад у японському стилі з каменями почесного сидіння, печерного виду, місячної тіні, оточеного соснами. У саду зростає бонсай і магнолії. Альтанка виконана у японському стилі. Невелике декоративне озеро з кількома червоними містками. Знаковий клен, висаджений представниками обох країн. Колориту парку додають японські ліхтарики, японські дерева та обриси знаменитої гори Фудзіяма.

У 1972 році було закладено ще один парк, який мав назву парк «Дружби народів». Розташований в урочищі Чорторий, він став продовженням Дніпровського парку. Над його створенням працювали архітектори В.Г. Отрощенко, В. К. Юхно, В. П. Нагорний і Т. П. Шахун, дендролог В.В. Титов.

У 1987 році острів «Муромець» було включено до парку «Дружби народів» і «переведено» у Ватутінський район. Згідно з переказами, цей острів був територією сторожової застави і постійної дислокації київської дружини у давні історичні часи.

Київська дружина складалася з могутніх богатирів, яскравими представниками яких були Альоша Попович, Добриня Микитич та Ілля Муромець.

Згодом парк отримає нову назву — Муромець.

На фото: культова споруда, у яку зазвичай закладають реліквії

На фото: парк «Дружби народів»

На фото: парк «Фестивальний»

Одним з найулюбленіших місць відпочинку району стає парк «Фестивальний»

Спочатку парк сформувався як зелена зона на новому житловому масиві в кінці 1980-х років, а його офіційне відкриття відбулося у 1986 році. Назва пішла від того, що поряд знаходиться торговий дім «Фестивальний».

Простір для знань

Разом із житловими будинками будуються і об'єкти соціальної інфраструктури — дитячі садочки, школи, поліклініки, торговельні заклади, заклади культури.

Більшість дитячих садочків та шкіл мають басейни, добре оснащені сучасні кабінети, що дуже приваблювало новоселів.

Так, першими відчиняють двері для дітей школи №№ 263, 264, 270, 275, 276, 277, навчально-виховний комплекс «Київські каштани», ясла-садочки №№ 94, 136, 170, 512, 780, 781, 784, 795, 796 та 797.

На початку 1988 року в районі діяло 23 загальноосвітні школи, 55 дитячих дошкільних установ, будинок піонерів, одна дитячо-юнацька спортивна школа, одна вечірня середня школа. На той час школи відвідували 32 тисячі 568 учнів, у дошкільних закладах виховувалось 17 тисяч 400 дітей. Майже 50% шкіл працювали у дві зміни.

Ватутінський районний відділ освіти міста Києва розпочав свою діяльність у лютому 1988 року. Першим начальником була Ольга Іванівна Зайченко, яка очолювала його протягом 12 років. Досвідчений, авторитетний керівник, яка вбачала першочерговим завданням - розбудову національної освіти та створенні умов для якісно нової організації

діяльності освітніх закладів району, постійному пошуку ефективних форм і методів модернізації освітнього процесу, забезпеченні цілеспрямованого науково-методичного керівництва роботою керівних і педагогічних кадрів.

Важливим кроком до фінансової автономії закладів освіти району стало рішення виконкому Ватутінської районної ради народних депутатів № 917 від 29 листопада 1990 року «Про перехід на самостійний баланс в умовах нового господарського механізму СШ №№ 23, 39, 119, 147, 152, 189, 190, 192, 202, 207, 212, 213, 218, 238, 247, 248, 249, 250, 251, 259, 263, 264, 270, 275, 276, 277, 278, 282, 283, 292, 293, 294, ШРМ, ДЮСШ, Школи мистецтв», яким зазначені заклади освіти набули прав юридичної особи та стали фінансово самостійними.

Вищі навчальні заклади

Деснянський район відомий вищими навчальними закладами, які завжди крокують у дусі часу вже більше, ніж півсторіччя з моменту їх відкриття.

Республіканське вище училище фізичної культури - вищий навчальний заклад фізичної культури I рівня акредитації у Києві, відкрито у 1966 році.

Це навчальний заклад, який став базовим із підготовки олімпійців України. Знаходиться на Лісовому масиві. Згодом став називатися **Олімпійський коледж імені Івана Піддубного**. Є структурним підрозділом Національного університету фізичного виховання та спорту України.

Київський торговельно-економічний інститут - був заснований у 1946 році, як Київський філіал Всесоюзного заочного інституту радянської торгівлі. У 1966 році на базі філіалу було створено **Київський торговельно-економічний інститут**.

У 1994 році перетворений у Київський державний торговельно-економічний університет. У 2000 році університету надано статус національного.

Київський міський медичний фаховий коледж - заснований у 1965 році, з 1983 року — як Київське медичне училище № 4. Коледж готував спеціалістів для лікувальних, санітарно-профілактичних закладів України та зарубіжних країн за двома спеціальностями — сестринська справа та стоматологія ортопедична.

Київське вище професійне училище технологій та дизайну одягу — засноване 21 травня 1949 року як Школа фабрично-заводського навчання при Дарницькому шовковому комбінаті з підготовки ткачів.

З 1985 року — це СПТУ №34, а з 1994 року — ПТУ №34. У 1997 році відбувалося злиття ПТУ №34 з ПТУ №48 імені Рози Люксембург та ПТУ №36 ВАТ «Київхімволокна». Сучасну назву училище одержало у 2003 році.

Навчально-науковий інститут № 2 Національної академії внутрішніх справ заснований у 1985 року як Київські вищі курси МВС СРСР.

Перші медичні заклади

Дві перші поліклініки для дорослих та дітей збудували у 5-му мікрорайоні по пр. Маяковського, 32Б.

Поліклініка №1 була відкрита у 1984 році. Розрахована була на 850 відвідувань в зміну та обслуговування 50 000 дорослого населення.

До складу поліклініки входили: пункт невідкладної медичної допомоги, терапевтичне, хірургічне, стоматологічне, зубопротезне, фізіотерапевтичне відділення, жіноча консультація, домедичний кабінет, відділення спеціалізованого прийому, кабінет ЛФК, басейн, водолікування, денний стаціонар, маніпуляційний кабінет, клініко-діагностична лабораторія, відділення променевої діагностики (флюорографічний, рентгенологічний кабінети, кабінети ультразвукової та функціональної діагностики, фіброгастроуде-носкопії).

Поліклініка № 2 була введена в експлуатацію 31 грудня 1988 року. В поліклініці функціонували терапевтичне, хірургічне, рентгенологічне,

стоматологічне, гінекологічне, фізіотерапевтичне, ендокринне, психотерапевтичне, офтальмологічне відділення та інші.

Поліклініка № 3 була введена в експлуатацію у 1971 році. Вона входила до складу лікарні № 2 м. Києва, як поліклінічне відділення. Протягом 1976-2013 років заклад працював, як поліклінічне відділення № 2 лікарні № 2. У 2002 році поліклініка № 4 ТМО Деснянського району була перейменована в поліклініку № 3. Протягом 1971-2013 років фахівці поліклініки надавали медичну допомогу за територіальним дільничним принципом, проводили прийом пацієнтів за 13 спеціальностями. Матеріально-технічна база, кадровий потенціал дозволяли забезпечити населення доступною медичною допомогою на належному рівні.

У 1989 році поліклініка № 5, що була в структурі Дитячої клінічної лікарні № 2 Дніпровського району м. Києва, була реорганізована в Дитячу поліклініку №1 Ватутінського району. До її складу увійшли: поліклініка №1 (пр. Маяковського, 18А) та поліклініка № 2 (вул. Курчатова, 18А), будівля якої разом з молочною кухнею були введені в експлуатацію у 1986 році.

Підприємства радянської доби

Підприємства радянських часів не витримали затяжної економічної кризи, яка почалася в останні роки існування Радянського союзу і на початку становлення незалежної України. У 1990-ті роки вони практично припинили свою роботу.

ВАТ «Київхімволокно» було найстарішим підприємством України з виробництва хімічних ниток та волокон. Засновано у жовтні 1937 року як фабрика віскозного шовку. Після закінчення Другої світової війни фабрика була відновлена, і у 1946 році було розпочато випуск віскозної нитки.

Дарницький шовковий комбінат було побудовано в 1947 році на місці повністю зруйнованого під час Другої світової війни тонкосуконного комбінату. Підприємство виробляло шовкові тканини різного призначення, технічні, ворсові тканини та гобелени для оббивання меблів.

Доля території, яка в минулому належала ДШК, традиційна для Києва — значна частина пішла під сучасний торговельний комплекс «Даринок», а ще один фрагмент став майданчиком арт-заводу «Платформа».

СЕРЦЕ, УЯВА І РОЗУМ...

У Ватутінському районі стали формувати культуру людини ще з дитинства.

Київська дитяча школа мистецтв №3 була відкрита у 1988 році.

Історія школи бере джерела з реорганізації навчальних закладів: з 1964 р. по 1986 р. – це була “Вечірня музична школа загальної музичної освіти №2” Дніпровського району. У 1986 році ВШМО №2 була реорганізована в Київську дитячу музичну школу №41. З 1988 року в Київську дитячу школу мистецтв №3

З 1985 року і по цей час школу очолює директор, Заслужений працівник культури України Рябоконь Олена Василівна, за фахом – музикознавець.

Саме їй належала ініціатива проведення реорганізацій школи з метою удосконалення сфери діяльності – відкриття нових відділів крім музичного: образотворчого мистецтва, театрального, фольклорного, хореографічного, дошкільного.

Був створений потужний, дружний, відданий своїй справі колектив професійних педагогів, які прищеплюють учням любов до мистецтва української та світової культури.

Основна мета діяльності школи – формування творчої особистості та розвиток художньо-естетичного виховання дітей.

Багато років працюють творчі колективи: молодший та старший хори, ансамбль домристів «Провесінь», ансамбль бандуристів «Жайвір», ансамбль гітаристів «Cool Fingers», оркестр народних інструментів, ансамбль викладачів, ансамбль скрипалів, театр-студія «Апріорі», театр-студія «Friendly» та фольклорний театр української пісні «Колос», хореографічні колективи: Зразковий ансамбль народного танцю «Росток», ансамбль сучасного танцю «Dance-Палітра» та спортивно-бального танцю «Тандем» та відділи: хореографічний, художній, театральний, фортепіанний, теоретичний, вокальний, фольклорний, народний, оркестровий та концертмейстерський.

Дитяча музична школа № 24 — єдина музична школа на Лісовому масиві, працює з 1973 року.

Школа готувала випускників, які згодом стали професійними музикантами, неодноразовими лауреатами Міжнародних конкурсів. Значна кількість випускників обрала професію викладачів і працює в музичних закладах міста, України та різних куточків світу.

Окрасою школи стали дитячі мистецькі колективи — неодноразові лауреати всеукраїнських та міжнародних конкурсів: вокально—хорові колективи «Шкільний корабель» (незмінний керівник з часу заснування у 1973 році — Г.М. Войцехівська) та «Ladon'ky» (керівник О.О. Спіжова). Хор «Шкільний корабель» — призер трьох Всесвітніх хорових олімпіад, знаходиться в «Топ-1000» кращих хорів світу.

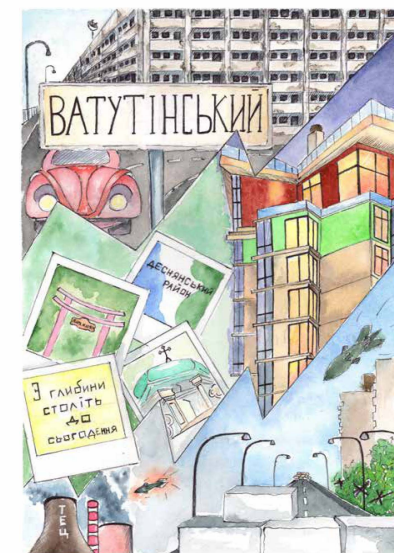
Школа мистецтв імені Миколи Леонтовича розпочала свою діяльність у 1990 році.

Від самого початку роботи школи головне завдання — здобуття учнями якісної початкової мистецької освіти, підтримка талановитих дітей, що прагнуть досягнень та перемог у різних жанрах мистецтва.

Будинок культури був введений в експлуатацію у 1967 році.

На той час він належав до Броварського району Київської області.

У 1989 році у зв'язку із розширенням меж Києва Будинок культури був віднесений до Ватутінського району м. Києва.

ВАТУТІНСЬКИЙ РАЙОН У ПЕРШЕ ДЕСЯТИЛІТТЯ ПІСЛЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Від Ватутінського до Деснянського

Протягом 11 років Ватутінський район очолював народний депутат України трьох скликань, заслужений будівельник України — Анатолій Мокроусов (1990 — 2002 рр.)

За результатами проведеної територіальної реформи у місті Києві Ватутінський район у жовтні 2001 року було перейменовано на Деснянський.

Українська влада поступово позбувалася радянського минулого. Нова назва була пов'язана з географією, адже територією району тече річка Десенка.

Газету «Вісник» було зареєстровано 4 січня 1994 року, перереєстровано 3 червня 2003 року у зв'язку із перейменуванням району з Ватутінського на Деснянський

Четверта влада

Газета «Вісник» — друкований орган Ватутінської, а після зміни назви району Деснянської районної у м. Києві ради та райдержадміністрації, була центральним районним періодичним виданням, яке на своїх шпальтах розміщало інформацію про діяльність районної ради та райдержадміністрації, структурних підрозділів, спрямовану на соціально-економічний розвиток району, соціальний захист населення.

Починаючи з 1990 року газета виходила регулярно раз на місяць накладом 120 тис. екземплярів та вкладалася у кожен поштову скриньку.

Також на території Деснянського району виходили газети «За київським часом» (засновник — Благодійний фонд «Дзвін надії»), «Троєщина» (засновник — ПП «Вектор-М»), «Злагода» та журнал «Троєщина Православна» (засновник — Свято-Троїцький Собор).

У 1992 році відбулась презентація кабельної телекомпанії району. У 2003 році після перерви кабельне телебачення району поновило роботу.

Швидка розбудова району

У перше десятиліття незалежності Ватутінський район починає розбудовуватися швидкими темпами. На намівних пісках виростають сучасні житлові будинки. Їх необхідно було обслуговувати. У 1993 році шляхом реорганізації Управління житлово-комунального господарства створюється державне комунальне підприємство з утримання будівель, споруд та прибудинкової території Ватутінського району «Житлоремфонд». Згодом було створено комунальне підприємство «Житлорембудсервіс».

Місцеві жителі — ініціатори створення зелених зон

Парк «Деснянський»

У другій половині 90-х років на житловому масиві Вигурівщина-Троещина сформувалася ще одна зелена зона. Біля будівлі райвиконкому був передбачений простір під майбутній розвиток адміністративного центру.

На фото: парк «Деснянський»

Місцеві жителі почали висаджувати на цьому місці дерева, що стало першим кроком до створення парку «Деснянський». Розташований на площі 7,65 га. Відкрито парк у 1994 році. До середини 2000-х років була розпланована та засаджена деревами лише північна частина парку.

На фото: парк «Молодіжний»

Парк «Молодіжний»

У середині 1990-х років сформувалась ще одна зелена зона, так у 1997 році було відкрито парк «Молодіжний». Площа парку — 9,74 га. Парк було засаджено листяними породами дерев (береза, липа, клен та ін.).

Розвиток освіти

Освіта Деснянського району з часу проголошення у 1991 році незалежності України активно розвивалась:

- зросла кількість українських шкіл з 4 до 42, дошкільних закладів з 13 до 75;
- успішно працював Центр дитячої та юнацької творчості, Школа мистецтв, дві дитячо-юнацькі спортивні школи;

- за результатами державного ліцензування у травні 1996 року 9 шкіл району дістали право на поглиблене вивчення іноземної мови, 4 заклади — на поглиблене вивчення математики;
- до 39 зросла кількість шкіл, що мали комп'ютерні класи.

У жовтні 2001 року, у зв'язку з утворенням Деснянської районної у місті Києві державної адміністрації, створене Управління освіти Деснянської районної у місті Києві державної адміністрації, начальником якого було призначено Миколу Івановича Куця.

Компетентний керівник, хороший організатор, який згуртував педагогічну та батьківську громадськість до творчої роботи з розвитку освіти району: започаткував міжрегіональні (Кіровоград, Переяслав-Хмельницький, Одещина, Брусилів) та міжнародні проекти (Болгарія-Німеччина, Хорватія, Туреччина) з обміну інноваційними освітніми програмами.

Делегації освітян міста Стамбул ставали гостями Управління освіти та шкіл №№ 23, 250, 283, ДНЗ №125. Вихованці спеціалізованої школи № 23 брали участь у Міжнародному театральному фестивалі у Польщі.

На фото: вчителі та учні спеціалізованої школи № 251 ім. Хо Ши Міна неодноразово відвідували місто Ханой (В'єтнам), а в'єтнамські учні та вчителі приїздили до української школи

Медичні заклади району

Після введення в експлуатацію медичного закладу по бульвару Вигурівський, 4 Дитяча поліклініка № 1 Ватутінського району у 1991 році була реорганізована у Дитяче територіально-медичне об'єднання, до якого увійшла і дитяча поліклініка № 2. Медустанова приймає малюків від народження до повноліття. У закладі працюють як педіатри, так і профільні фахівці. Згодом заклад буде перетворено на Центральну дитячу поліклініку Деснянського району у Києві.

На фото: Центральна дитяча поліклініка Деснянського району, бул. Вигурівський, 4

У листопаді 1998 року була здана в експлуатацію Центральна районна поліклініка, яка стала надавати професійну, кваліфіковану консультативно-медичну допомогу дорослому населенню в амбулаторних умовах відповідно до клінічних протоколів затверджених МОЗ України.

Торгівля — це мистецтво

Першими великими торговельними комплексами на території району були «Радосинь» та «Фестивальний».

На той час вони були справжніми ноу-хау — універсальні магазини, де можна було одразу не тільки купити продукти харчування і промислові товари, а й у яких було організовано самообслуговування.

На фото: торговельний комплекс «Фестивальний»

Вимогою часу стало і створення на території району одного з найбільших ринків «Троещина».

Троещинський ринок за десять років свого існування спромігся стати чи не найвідомішим у столиці. Ринок створено у 1995 році після прийняття відповідного рішення Київміськради. Розпочав він свою роботу на орендованій території площею майже чотири гектари на перехресті вулиць Електротехнічної та Братиславської в колишньому Ватутінському районі столиці. У перший рік існування ринку було організовано близько 600 робочих місць для підприємців, що користувалися примітивними торговими палатками. Нині ринок кожні вихідні відвідує близько 30 тисяч покупців.

Широкий асортимент продукції, низькі ціни зробили ринок одним із найпопулярніших у місті. Після значного скорочення кількості працівників на київських підприємствах «Хімволокно», «ДШК», «Радикал» — ринок «Троещина» став рятівним колом для більшості працюючих. Тут знайшли роботу, організували бізнес вчені, хіміки, які залишилися на той час без роботи.

На фото: ринок «Троещина» як урбаністична пам'ятка 1990 років

За межі спального

За роки незалежності України у Деснянському районі з'явились нові середні і малі підприємства, які забезпечують жителів міста робочими місцями та сплачують податки до бюджету міста.

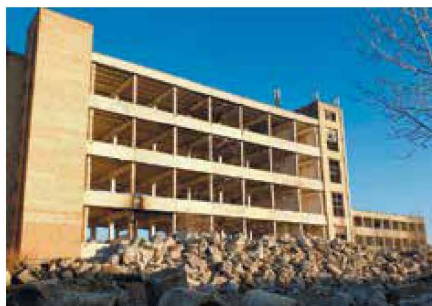
У ході корпоратизації Київського державного виробничого об'єднання «Хімволокно» у 1994 році було утворено ВАТ «Київхімволокно».

Завод «Радикал» з 1951 по 1996 роки був монополістом з виробництва в Україні синтетичних матеріалів, як пінополіуретан, бертолетова сіль, гермобутил, хімічних засобів захисту рослин. У 1994 році підприємство приватизовано шляхом корпоратизації та перетворено на ВАТ «Радикал».

У 1996 році його було зупинено й проведено штучну реструктуризацію, в 2000 році ВАТ «Радикал» було визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ухвалою від 1 лютого 2002 року суд визнав банкрута ВАТ «Радикал» особливо небезпечним підприємством хімічної промисловості.

ТОВ «Новий друк» — сучасне поліграфічне підприємство, створене у 1996 році. Надає розширений комплекс послуг від дизайну, верстки, друку, золототиснення, висікання, зшивки, склейки, оформлення книги в тверду, м'яку обкладинку чи футляр — до упаковки в термоплівку готової продукції. Виконує ексклюзивний друк на натуральних тканинах.

ТОВ «Ітак» — здійснює виробництво упаковки для продуктів харчування та непродовольчих товарів гігієнічного походження. Підприємство працює на ринку України з 1991 року і є одним з провідних вітчизняних виробників гнучких одношарових і багатшарових комбінованих матеріалів для упаковки харчової та нехарчової продукції.

ТОВ «НВП «Атомкомплексприлад» — створене в 1991 році, спеціалізується у сфері розробки, виготовлення і впровадження приладів для контролю радіоактивності та інших техногенних забруднень у навколишньому середовищі і технологічних процесів на АЕС.

Підприємство має виробничу базу, конструкторське бюро, відділ інформаційних технологій. З 1995 року підприємство має акредитовану незалеж-

ну випробувальну лабораторію з випробувань продукції за показниками радіаційної безпеки.

ТОВ «НВП «АКП» виробляє напівпровідникові та сцинтиляційні гамма-спектрометри марки СЕГ-001 та СЕГ-002 «АКП», бета-спектрометри СЕБ-01 «АКП», спектрометри випромінювання людини СІЧ «АКП-3», портативний реєстратор спектрів ПРС-01, спектрометричні комплекси для АЕС. Прилади застосовуються для контролю продуктів харчування, води, будівельних матеріалів, металобрухту, проб довкілля, радіаційної безпеки на АЕС.

ТОВ «Виробниче підприємство «Пещерін» — з 1998 року займається виробництвом обладнання для харчової промисловості. Компанія постійно розвиває свої технології виробництва, розширює асортимент продукції та постачає високоякісне обладнання клієнтам.

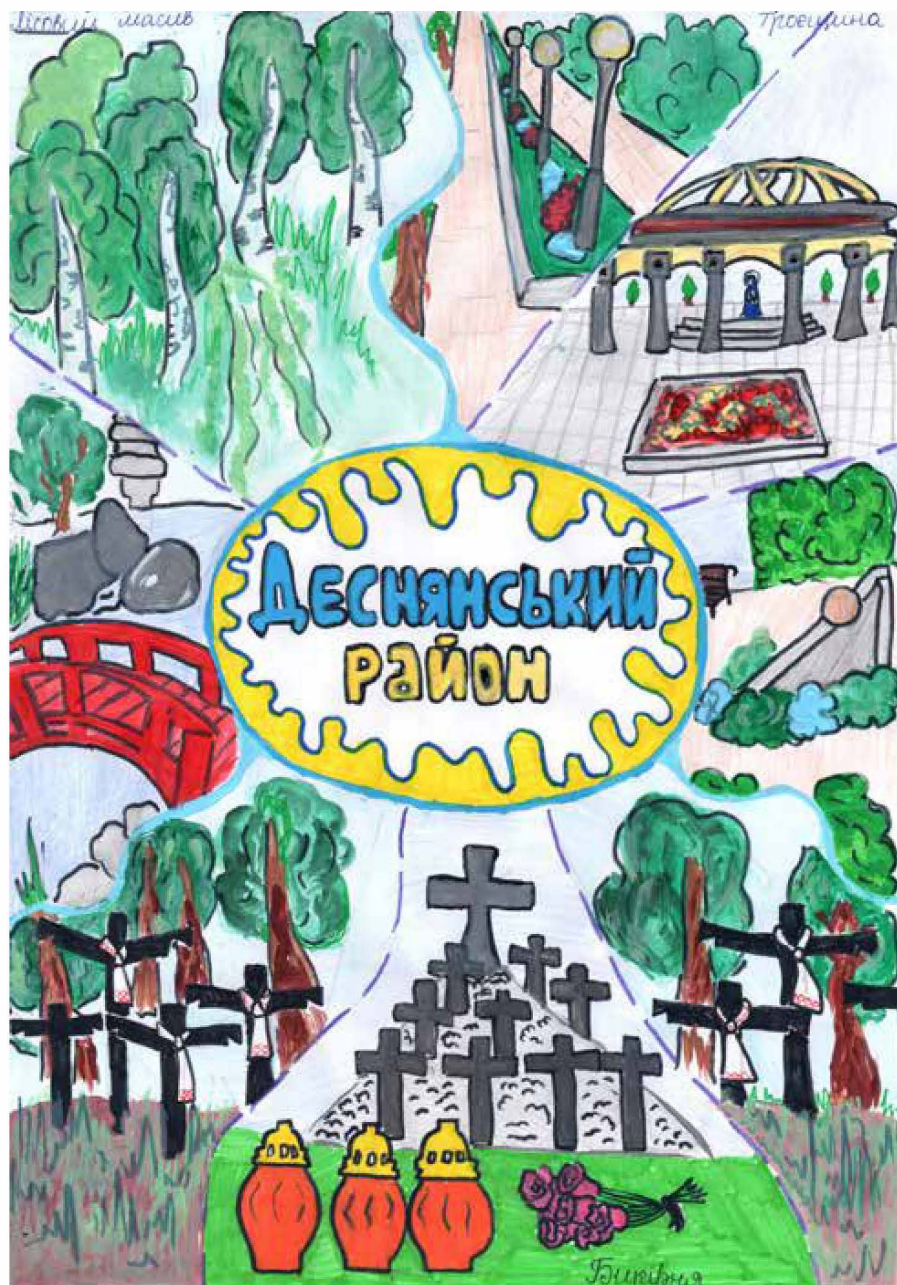

Найбільшими промисловими підприємствами Деснянського району були підприємства: ВАТ «Радикал», ВАТ «Київхімволокно», АТ «Дарницький шовковий комбінат».

ДЕСНЯНСЬКИЙ РАЙОН: ЧАС ПЕРЕТВОРЕННЯ НА МІСЦЕ ДЛЯ КОМФОРТУ І ПОВНОТИ ЖИТТЯ (2001-2014)

Деснянський район стає одним із найбільш густонаселених і молодих районів столиці. На початку третього тисячоліття Троєщина нагадувала кам'яні нетрі, місцева влада доклала багато зусиль, щоб перетворити її на затишний мікрорайон, із обжитими дворами і розвинутою інфраструктурою. Троєщину оточують села і поля, що дає можливість місцевим жителям дихати свіжим повітрям, на відміну від городян центральних районів. Троєщина все більше набуває популярності, тут продовжують будувати нові житлові комплекси, будуються у великій кількості школи і дитячі садочки, що призвело до популярності району у молодих сімей.

Житловими будинками району опікується КП «Керуюча компанія з управління та обслуговування житлового фонду Деснянського району». Підприємство робить все можливе для покращення обслуговування населення та утримує позиції лідера в міських рейтингах.

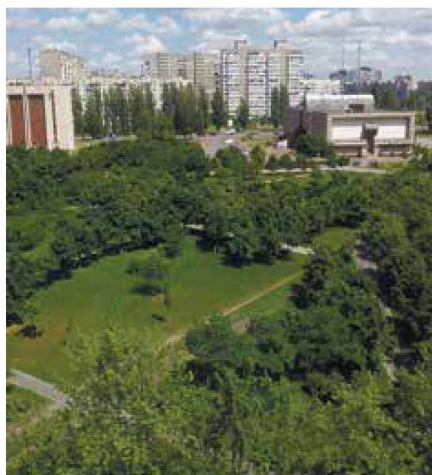

Комунальне підприємство по утриманню зелених насаджень

КП УЗН Деснянського району міста Києва продовжує перетворювати вулиці району на зелений оазис. Основне завдання колективу КП — догляд і збереження у належному санітарному та естетичному стані парків, скверів, зелених насаджень вздовж бульварів, вулиць, підвищення рівня екологічної культури.

Третього вересня 2011 року працівниками КП УЗН Деснянського району спільно з членами японської делегації була висаджена алея сакур, які стали особливою прикрасою парку «Кіото».

Продовжується реставрація інших паркових зон району.

На фото: парк «Деснянський»

На фото: сквер на проспекті Маяковського

На фото: алея сакур — 978,5 метрів

На фото: кінотеатр «Флоренція»

На фото: сонячний годинник у парку
«Молодіжний»

У 2010 році сучасного вигляду набуває парк «Деснянський». У центральній частині парку встановлено обеліск Пам'яті. Поряд з парком збудовано кінотеатр «Флоренція».

У 2012–2013 роках здійснено реконструкцію парку «Молодіжний». Парк має розплановані алеї, різноманітні дитячі атракціони, амфітеатр зі сценою.

Особливістю парку є сонячний годинник, встановлений у 2010 році. Гномон годинника має форму трикутного пілону, прикрашеного об'ємною фігурою каштана — символу міста Києва.

Початок змін в освіті

З 2004 року в Україні за підтримки міжнародних і громадських організацій почала формуватись система зовнішнього незалежного оцінювання, а з 2006 року розпочали роботу 11 пунктів проведення ЗНО у Деснянському районі, створені на базі закладів освіти: №№ 39, 152, 190, 238, 251, 263, 264, 292, 301, 307, 313.

Управлінням освіти та громадською організацією «За Троєщину» започатковано конкурс «Деснянський район — це район, в якому я живу, мені його розвивати». У 10-ти номінаціях конкурсу взяли участь понад 11 тисяч учнів району: писали літературні твори та авторські пісні про Деснянський район, створювали авторські роботи з образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва, фотографували мальовничі куточки району та події, які відбувалися на Троєщині за участі її жителів.

З 2011 року Управління освіти Деснянської районної в місті Києві державної адміністрації очолювала творчий, вимогливий, знаючий керівник — Олена Василівна Шурко. За її ініціативи у навчально-виховний процес запроваджувались інноваційні технології, проводилися заходи, спрямовані на розвиток творчого потенціалу педагогів і вихованців.

У 2011 році у закладах освіти навчалось 25 тисяч 292 учні, в дошкільних навчальних закладах здобувало освіти 14 тисяч 280 дітей, у позашкільних навчальних закладах (у тому числі спортивних) - 7 тисяч 300 дітей.

Мережа дошкільних навчальних закладів району становила 58 садочків та 11 шкіл-дитячих садків, які забезпечували юним громадянам рівний доступ до якісної освіти.

20 закладів освіти залучено до експериментальних програм: «Росток», «Школа повного року», впроваджувалось 14 експериментальних програм регіонального рівня та 3 всеукраїнських експерименти.

Традиційними стали районні конкурси дитячої творчості «Сузір'я дошкільнят», на кращу організацію роботи з батьками «Велика родина — щаслива дитина», змагання з плавання серед дітей старшого дошкільного віку, участь у Всеукраїнському проєкті «Україна — це Я».

Реорганізація та створення вишів

У 2001 році було створено Коледж хореографічного мистецтва «Київська муніципальна академія танцю імені Сержа Лифаря» як вищий мистецький навчальний заклад.

У 2002 році було створено Навчально-науковий інститут підготовки слідчих і криміналістів Національної академії внутрішніх справ України. Керівництво інститутом з 2002 по 2005 роки здійснював кандидат юридичних наук, доцент, полковник міліції Олександр Олексійович Садченко.

У 2003 році було відкрито Приватний вищий навчальний заклад «Деснянський економіко-правовий коледж при Міжрегіональній Академії управління персоналом».

У 2004 році створено ПВНЗ «Мистецький інститут художнього моделювання та дизайну» (IV рівень акредитації), який став забезпечувати завершений цикл підготовки фахівців з дизайну. З 2008 р. Мистецький інститут художнього моделювання та дизайну носить почесне звання видатного художника-сюрреаліста Сальвadora Далі, що не лише стало підтвердженням креативності навчального закладу, але й відкрило нові можливості міжнародної співпраці.

На фото: Навчально-науковий інститут №2 МВС України

Цікаве позашкільля

Велика увага в районі приділяється фізичному і художньо-естетичному розвитку дітей у позаурочний час.

Один із перших районів, в якому були відкриті клуби за місцем проживання та об'єднані в один центр. Відчуття першовідкривачів Деснянського району надихало засновників від самого початку, тож з того часу робота закипіла.

Цьому сприяють позашкільні заклади освіти — Центр дитячої та юнацької творчості, Київська дитяча юнацько-спортивна школа №14, Дитячі юнацько-спортивні школи №№18, 23, секції, гуртки, факультети.

У часи, коли все навкруги завиюється білим серпанком та виходити з домівок взагалі не хочеться, дітям потрібно терміново чимось зайнятися. Вони шукають пазли, старі книги, переглядають альбоми з фото або просто дивляться телевизор. Але чи задоволення це їхніх батьків? Якраз такою зимою у 2002 році був створений позашкільний навчальний заклад "Дивосвіт".

Згодом центр об'єднав сім клубів: «Ключики», «Лотос», «Троянда», «Космос», «Гармонія», «Ритм» і «Вікторія».

Кожен з клубів має власне бачення роботи з гуртківцями, проте разом складає велику дружню команду. Саме керівники гуртків радо приймають кожного охочого дізнатися щось нове та спробувати себе в цьому.

Заняття образотворчим та декоративно-прикладним мистецтвом у Зразковому хореографічному ансамблі «Лотос», танцювальній школі «ExcelSiOr», англійська мова, айкібудо, краєзнавство, хортинг, підготовка до школи. Цей перелік занять можна продовжувати. Різноманіття можливостей ні в якому разі не стає перешкодою, а розкриває всю багатогранність світу та можливостей.

«Освітньо-культурний центр «Дивосвіт»

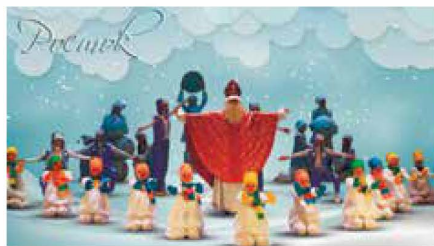
Саме ОКЦ «Дивосвіт» дарує безліч можливостей відкривати у собі щоразу нове, як потрапляєте у його стіни. Тож варто лише захотіти — і вихованець побачить власний потенціал, навчиться працювати в команді та здобувати таланти.

Київська дитяча школа мистецтв № 3 у 2003 році стала членом Європейської асоціації закладів вільного часу дітей та молоді (EAI CY), яка є дорадчим органом при Раді Європи. Завдяки міжнародній діяльності творчі колективи школи давно вже бажані гості в усіх куточках Європи: Греція, Польща, Чехія, Італія, Франція, Австрія, Ізраїль, Чорногорія, Албанія, Туреччина та інші країни світу.

Дякуючи професійним, талановитим наставникам, учні школи постійно беруть участь і стають переможцями районних, міських, всеукраїнських та міжнародних конкурсів-фестивалів, виступають у концертах Київської дитячої філармонії.

Багато випускників школи продовжують навчання в мистецьких вузах в Україні і за кордоном.

Будинок культури продовжував бути розмаїттям художніх цінностей, традиційних та інноваційних форм дозвілля, був значним потенціалом для розвитку естетичного смаку, мистецької шляхетності, національної культури відвідувачів та своїх вихованців. У 2003 році заклад культури очолила директор Ірина Михайлівна Лавриш, кандидат педагогічних наук.

Вихованці і учасники 11 самодіяльних об'єднань завжди зустрічають усіх відкритими усмішками, почуттям дружби, талантами і дзвінками піснями. Вокальний ансамбль «Джерело», дитячий хоровий колектив «Діамант», Народний театр сценічного фехтування та історичного бою «Камелот», Майстерня художньої творчості, Центр розвитку дитини «Лелеченька», Хореографічна студія «Забава» та інші стали органічною складовою мистецького життя Будинку культури.

Колектив закладу завжди відчуває тепло троєщанської родини, відчуває і бачить красу оновленої паркової зони і дитячого майданчика, радіє сонячному світлу, а все це дає можливість виразити себе у творчості. Тут пам'ятають, що людська природа потребує свята, як віри і хліба, тримають у душі камертон, а це допомагає усьому колективу уникати дисонансів і відчути різноголосся деснянського українства.

Центр естетичного виховання «Гармонія»

Заснований 19 січня 2004 року. Назва виправдана, адже у закладі створено умови для гармонійного розвитку дітей та підлітків.

Деснянців, які мали бажання оволодіти мовою тіла, запрошували навчатися на хореографічному відділенні. Тих, хто прагнув створювати своїми руками чудові поробки — запрошували на відділення рукоділля. Щоб побачити матеріальне втілення своїх фантазій, можна було займатись живописом, скульптурою та малюнком на склі.

Кого цікавив моделінг? Чекали у театрі сценічного костюму «TAN DEM».

Акторів—аматорів запрошували до дитячого театру-студії «Вишневий сад».

Якщо ж дитина ще дошкільнятко і не визначилась із улюбленим заняттям, ласкаво їх запрошували до майстерні «Крок до школи».

Безліч друзів, фестивалі, концерти, конкурси, гучні творчі перемоги, жодної нудної години — це до Центру!

Серед школярів стають популярні спортивні змагання: «Спартакіада учнівської молоді», «Шкільна футзальна ліга», «Шкіряний м'яч», «Кришталева тура» (шахи), «Золота рибка» (плавання), «Олімпійське лелечення», «Козацький гарт», «Учнівські спортивні ігри Cool Games», змагання з волейболу та баскетболу.

Коли дитячі мрії здійснюються

У 2004 році 27 вихованців Олімпійського коледжу імені Івана Піддубного стали призерами на Олімпіаді в Афінах.

Лариса Заспа — директор ДЦФЗН «Спорт для всіх», зірка українського спорту, капітан збірної України з гандболу, бронзова призерка Олімпійських ігор в Афінах.

Станіслав Медведенко — професійний баскетболіст, двократний чемпіон Національної баскетбольної асоціації.

Георгій Зантарая — український дзюдоїст, учасник літніх Олімпійських ігор, переможець та призер чемпіонів світу та Європи, заслужений майстер спорту.

Вадим Гутцайт — Міністр молоді і спорту України, фехтувальник на шаблях, олімпійський чемпіон 1992 року в командному заліку, учасник трьох Олімпійських ігор (1992, 1996, 2000), заслужений майстер спорту, заслужений тренер України, президент Федерації фехтування України.

Наталія Скакун — важкоатлетка, олімпійська чемпіонка 2004 року, рекордсменка світу.

На варті здоров'я

У другому десятилітті XXI століття продовжувалось реформування медичної галузі. Основна мета діяльності медичних закладів була направлена на профілактику захворювань, наслідком чого мало стати зниження захворюваності і зміцнення здоров'я усіх верств населення, підвищення працездатності, подовження тривалості здорового активного життя. Саме таку стратегію діяльності обрав колектив поліклініки №1 Деснянського району.

Правонаступником поліклініки №1 у 2013 році у межах реформування галузі охорони здоров'я став «Центр первинної медико-санітарної допомоги №1». Першим керівником закладу став Анатолій Михайлович Строй, сьогодні заклад очолює Валерій Олександрович Батін.

Правонаступником поліклініки №2 у 2013 у межах реформування галузі охорони здоров'я став «Центр первинної медико-санітарної допомоги №2».

Поліклініка № 3, яка довгий час входила до складу лікарні № 2 м.Києва, як поліклінічне відділення №2. У 2002 році поліклініка № 4 ТМО Деснянського району була перейменована в поліклініку № 3.

На базі поліклініки функціонували денний стаціонар, пункт невідкладної медичної допомоги, стоматологічне та зубопротезне відділення, жіноча консультація, відділення «вузьких» спеціалістів, хірургічне, фізіотерапевтичне відділення, клініко-діагностична лабораторія, діагностичні кабінети.

Першим керівником закладу був призначений Георгій Михайлович Погодаєв, а в подальші роки його очолювали Валентина Василівна Омельченко, Анатолій Євгенович Доценко, Володимир Петрович Биков, Надія Андріївна Архипенко, Олег Вікторович Шугалевич, який працює керівником з 2012-го року по теперішній час.

У 2006 році з наданням статусу юридичних осіб дитячій поліклініці №1 та дитячій поліклініці № 2 Центральну районну дитячу поліклініку було реорганізовано. Створено три самостійні дитячі поліклініки.

Відповідно до рішення Київської міської ради від 17 квітня 2013 року шляхом об'єднання Центральної районної дитячої поліклініки, дитячої поліклініки № 1 та дитячої поліклініки № 2 створено комунальне некомерційне підприємство «Центр первинної медико-санітарної допомоги № 4» Деснянського району міста Києва.

Правонаступником Центральної районної поліклініки став КНП «Консультативно-діагностичний центр» Деснянського району, створений за рішенням Київської міської ради від 17 квітня 2013 року. Очолює заклад Ю. В. Лимар.

У різні роки Центральну районну поліклініку очолювали І. С. Паламар, В. М. Князевич, (у 2007-2010 роках Міністр охорони

здоров'я України, В. А. Мохорєв (з 2011 по 2014 роки директор Департаменту охорони здоров'я виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)).

Хірургічне відділення малоінвазивних технологій

Хірургічне відділення малоінвазивних технологій було створено у Центральній районній поліклініці (КНП «Консультативно-діагностичний центр») у 2005 році. Очолює відділення з першого дня його створення Тарас Петрович Ярема.

На той час це було єдине відділення на всій території України, яке використовувало найновітніші методи хірургічного лікування хворих в амбулаторних умовах. На 5-ти ліжках добового перебування хворих з дня відкриття відділення прооперовано більше 9 тисяч чоловік, надано консультації 80 тисячам мешканців району.

На фото: відкриття хірургічного відділення малоінвазивних технологій у Центральній районній поліклініці (вул. Закревського, 81/1)

У відділенні надається високо-спеціалізована медична допомога з виявлення, лікування та реабілітації хворих хірургічного, травматологічного, гінекологічного, урологічного та проктологічного профілів. Після проведення операції з використанням сучасних малоінвазивних методів лікування хворі не потребують більш як добового спостереження медичним персоналом.

До 2013 року медична допомога в районі надавалася у 8 амбулаторно-поліклінічних закладах: 4 поліклініках для дорослого населення сумарною потужністю 3745 відвідувань за зміну, 3 — для дитячого населення, сумарною потужністю 1600 відвідувань за зміну та амбулаторії лікарів загальної практики с.Биківня на 100 відвідувань за зміну.

З метою створення умов для більш ефективного функціонування лікувальних закладів у Деснянському районі, як по Києву загалом, було проведено реформування галузі охорони здоров'я. Відповідно до рішення сесії Київської міської ради від 17 квітня 2013 року затверджена структурна реорганізація лікувально-профілактичних закладів району.

Створено центри первинної медико-санітарної допомоги на базі поліклінік №№ 1, 2, 3, Центральної

районної дитячої поліклініки, Консультативно-діагностичного центру на базі Центральної районної поліклініки. Структура Центрів первинної медико-санітарної допомоги представлена мережею амбулаторій.

З метою децентралізації амбулаторно-поліклінічних закладів та розвитку периферійної інфраструктури первинної медико-санітарної допомоги було заплановано використання нежитлових приміщень на перших поверхах введених в експлуатацію будинків та новобудов для відкриття амбулаторій загальної практики — сімейної медицини.

Згідно з планом-графіком 2011-2012 років введено в експлуатацію 6 амбулаторій загальної практики/сімейної медицини: на вулицях Лаврухіна, 6, Милославська, 33-А, Братиславська, 18, Волкова, 16, Бальзака, 22, просп. Лісовий, 23-А.

Розвиток підприємств

ТОВ «Ріва-сталь» — підприємство, засноване у 2005 році, яке виробляє надійне лабораторне обладнання і меблі для науково-дослідних установ, навчальних закладів, медичної та фармацевтичної сфер, лабораторій контролю.

ТОВ «НВП «АКП» — підприємство розробляє універсальне програмне забезпечення для безперервної обробки і аналізу спектрів випромінювання радіонуклідів та методик виконання вимірювань.

НВП «Анег» — одне з провідних підприємств України в сфері розробки і виробництва обладнання для магазинів промислових і продовольчих товарів, для аптек, салонів, майстерень, банків, офісів, кафе, барів, ресторанів, готелів та виставкових стендів.

Асортимент продукції охоплює практично всі види меблів та обладнання, а також супутніх товарів, починаючи від металевих стелажних систем, закінчуючи ексклюзивними виробами зі штучного каменю та натурального дерева. Але крім цього підприємство займається виготовленням меблів для дому та офісу, рекламною та сувенірною продукцією, а також надає виробничі послуги фірмам, що займаються суміжними видами діяльності.

У 2006-2013 роках великою проблемою для району і міста продовжує залишатися завод «Радикал». У цей період з території заводу почали вивозити ртуть та ртутовмісні відходи. Загалом вивезли 127 тон ртуті та 96 тон ртутовмісних відходів та понад 1000 тонн забрудненого ртуттю обладнання і хімічних речовин різного класу небезпеки.

ВАТ «Радикал» — це не просто локальна проблема району, але і всього міста Києва. Це було державне підприємство, а отруйні речовини на його території — спадок хімічного виробництва радянського часу.

І знову хочеться стати маленьким ...

Майже в кожному дитячому дошкільному закладі є басейни, просторі зали для занять фізичною культурою, затишні кімнати, велика кількість іграшок, меблів, привітний персонал.

На початок 2022 року у дошкільних закладах Деснянського району виховувалося 13 тисяч 78 діточок від 2 до 6 років. Життя дошкільнят цікаве та насичене. Крім щоденних заходів проводяться різноманітні конкурси, фестивалі, розваги, родинні свята.

Розширення мережі закладів дошкільної освіти з метою створення додаткових місць — одне з основних завдань міської та районної влади.

Дитячий садочок № 327 — новобудова у 24-му мікрорайоні. В ньому

— 14 груп на 260 місць. У садочку — басейн, спортивний та музичний зали, танцювальний клас, кабінет логопеда і психолога, інтерактивна кімната, сучасний харчоблок.

Упродовж 2016-2019 років за рахунок коштів Проекту «Сприяння розвитку соціальної інфраструктури УФСІВ» здійснено капітальні ремонти та відновлено 21 групу для дошкільнят у закладах дошкільної освіти, що дало можливість додатково забезпечити місцями 420 дітей. Протягом 2018-2020 років у закладах дошкільної освіти відновлено 10 груп та 200 додаткових місць для дітей.

На фото: на урочистому відкритті дитячого садочка № 327

У 2017 році створено дошкільний заклад — новобудову № 362 з розрахунковою потужністю 15 груп на 280 місць. Зараз заклад радо відвідує 370 дошкільнят району.

Одним із пріоритетних завдань для Управління освіти та закладів дошкільної освіти району залишається створення необхідних умов для навчання та виховання дітей з особливими освітніми потребами, забезпечення всіма необхідними ресурсами: архітектурною доступністю, пандусами, необхідним освітнім, лікувально-корекційним, мультимедійним обладнанням, сучасним дидактичним матеріалом, що зрештою реалізовується в освітньому процесі.

Значно розширилась мережа інклюзивних груп: з 6 груп у чотирьох закладах до 14 груп у восьми закладах дошкільної освіти, де на сьогодні виховується 21 дитина з особливими освітніми потребами.

Цікавим та насиченим є життя дошкільнят Деснянського району: окрім активної повсякденної діяльності, протягом року відбуваються значимі події — Всеукраїнський день дошкілля, районний конкурс «Вихователь року», участь вихованців у різноманітних конкурсах, фестивалях, розвагах, святах із залученням не лише педагогів, а й батьків.

У закладах освіти впроваджуються проекти Громадського бюджету. Так у 21 закладі освіти (5 садочків, 1 СНВК, 15 шкіл) реалізовано 26 проєктів Громадського бюджету на суму понад 10 мільйонів гривень.

В И Ш І

На території Деснянського району функціонують 7 вищих навчальних закладів: Коледж хореографічного мистецтва «Київська муніципальна академія танцю імені Сержа Лифаря», Олімпійський коледж імені Івана Піддубного, Київський національний торговельно-економічний університет, Київський міський медичний коледж, Київське вище професійне училище технологій та дизайну одягу, Навчально-науковий інститут № 2 Національної академії внутрішніх справ, Деснянський економіко-правовий коледж при МАУПі.

К Н Т Е У

Київський національний торговельно-економічний університет - флагман вищої освіти з підготовки спеціалістів у області торгівлі та менеджменту в Україні. Студенти університету навчаються за 126 освітніми програмами ступенів бакалавр та магістр.

Отримані знання випускники вишу реалізують, працюючи на відомих підприємствах, у компаніях, державних установах, забезпечуючи європейський рівень торгівлі, обслуговування та харчування.

Закладами освіти району укладено угоди з 30 вищими навчальними закладами м. Києва, активно розвиваються міжнародні зв'язки з колегами з Німеччини, Польщі, Франції, США, Туреччини, Кореї.

Патріотичне виховання молоді

Військово-патріотична гра «Сокіл» («Джура») — духовне виховання молоді на ідеях козацького лицарства та козацьких традицій. Тридцять три рої закладів освіти взяли участь у грі, що відбулась у 2020 році в онлайн форматі.

Перемогу на міському етапі вже 3 рік виборює рій «Патріоти» спеціалізованої школи I-III ступенів № 307

На фото: участь юних джурів у відзначенні Дня Державного Прапора України за участю Президента України Володимира Зеленського

Управління освіти чотири роки поспіль співпрацює з Управлінням цивільно-військового співробітництва Національної гвардії України — органом Збройних Сил України, що був утворений у 2014 році для координації взаємодії силових структур з місцевою владою, бізнесом та міжнародними організаціями для вирішення проблем цивільного населення у зоні збройного конфлікту на сході України.

Серед спільних заходів Управління освіти та Управління цивільно-військового співробітництва Національної гвардії України — патріотичні акції «З надією в серці», «Шляхами патріотів», тренінги з тактичної медицини для вчителів предмету «Захист України».

У Деснянському районі започатковано військово-патріотичний фестиваль «Я — молодий патріот України!», ініційований Управлінням у справах молоді та спорту Деснянської районної державної адміністрації. Фестиваль приурочений до Дня козацтва, Дня захисників і захисниць України з метою військово-патріотичного виховання молоді — майбутніх захисників України.

Плекаємо творче, талановите, здорове майбутнє

У Деснянському районі формують культуру людини з самого дитинства. З Школи мистецтв, 6 закладів культури та 8 публічних бібліотек, підпорядкованих Управлінню культури Деснянської РДА (керівник Закомірний Ігор Миколайович).

Знаковою подією стало відкриття великої сцени для занять вихованців, проведення творчих заходів Центру дитячої та юнацької творчості. На сцену чекали 32 роки. Мрія здійснилася у 2021 році. І тепер заняття хореографією, сучасними танцями та вокалом, постановка концертних номерів і програм відбуватимуться саме тут!

За роки існування Школа мистецтв імені Миколи Дмитровича Леонтовича випустила понад тисячу учнів. Юні таланти демонструють майстерність на провідних сценах України та світу, гідно несуть національну культуру та знання, що здобули, навчаючись у мистецькому закладі.

Випускники школи продовжують навчання у спеціалізованих вищих навчальних закладах України та зарубіжжя.

Випускниця Школи мистецтв імені Миколи Леонтовича, колишня солістка ансамблю «Яворина», а нині студентка Київського національного університету культури і мистецтв Юлія Вітранюк — учасниця шоу «Голос країни»

Всесвітньо відомий етно-гурт «Даха-Браха» продовжує фольклорні музичні традиції та є бажаним на сценах всіх континентів

Провідний колектив школи — Зразковий художній колектив хор «Мелодія», який за роки творчої діяльності здійснив кілька фондових записів на Національному радіо України.

Хор здійснив запис до «Пісенного Кобзаря», взяв участь у презентації першого видання 3-томника, створеного відомим хоровим диригентом лауреатом Державної премії ім. Т.Г. Шевченка Павлом Муравським. Хоровий колектив бере участь у спільних програмах хору та оркестру Національного радіо та телебачення. Незмінний художній керівник хору та ініціатор створення школи — директор Світлана Сварич.

Народний художній колектив фольклорний ансамбль «Яворина» — переможець конкурсів та фестивалів: міжнародний фестиваль-конкурс «Соловейко України», фестиваль «Червона рута», Київ-етно-мюзикл-фест «Віртуози фольку», «Слов'янський базар», міжнародний фестиваль «Самоцвіти», м. Перемишль, Польща. Колектив є щорічним гостем мистецьких програм у м. Лейпціг, Німеччина. Художні керівники ансамблю О. І. Мілевська та І. А. Бонковська. Випускники фольку поповнили склад провідних професійних колективів.

Зразковий художній колектив театр-студія пантоміми та пластики «Без слів», керівник Тетяна Василівна Таценко, є неоднаразовим переможцем різноманітних фестивалів та конкурсів. З великим успіхом на сценах міста Києва та України проходять вистави: «Лісова пісня», «За двома зайцями», «Вечори на хуторі біля Диканьки».

Зразковий художній колектив-студія образотворчого мистецтва «Коло-рит», керівник Сердюк Надія Михайлівна, став другим серед 16 міст країн учасниць на конкурсі художніх робіт в Парижі за ініціативи ЮНЕСКО, отримав ГРАН-ПРІ у Міжнародному конкурсі-фестивалі творчої молоді «Зірки над Рейном», Німеччина.

Знаними є також творчі колективи школи: Зразковий хореографічний ансамбль «Веснянка» (керівник О.І. Жиган), оркестр «Дивертисмент» (керівник Н. В. Скрябіна), ансамбль бандуристів «Срібні струни» (керівник Н. С. Харченко), ансамбль баяністів «Музичні візерунки» (керівник П. Волохова).

Дитяча музична школа № 24 сьогодні пишається оркестром народних інструментів (керівник Б.В. Ликтей); рок-гуртом Acoustic-Drive Guitars (керівник О.М. Савченко); ансамблями скрипалів «Срібний ключик» та «Чарівні скрипки» (керівник Т.Б. Квятковська); ансамблями бандуристів (керівники С.Т. Павліченко та О. В. Склезь), домристів (керівники Н. М. Прохоренко та А. О. Роганова), флейтистів (керівники О. М. Савченко та А. О. Бажан).

Упродовж усіх років існування школи на теоретичному відділі діє музичний лекторій районної Дитячої філармонії ДМШ № 24. Діти загальноосвітніх шкіл із задоволенням слухають розповіді про музику та твори у виконанні своїх ровесників. Викладачі школи складають власні підручники та посібники, якими користуються викладачі музичних закладів України.

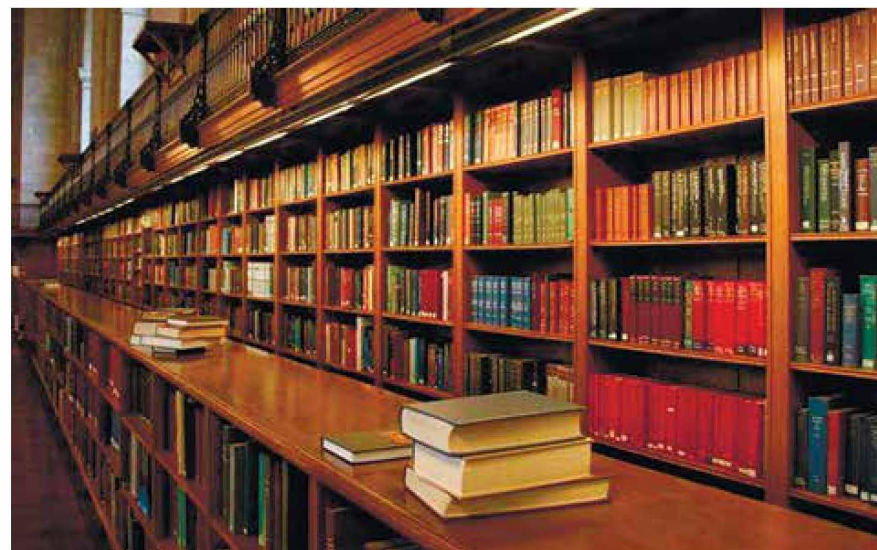
Педагоги школи прищеплюють любов до рідної культури, кращих зразків світової музичної класики та дають учням старт у прекрасне майбутнє.

Книгу читаєш — як на крилах літаєш

До складу Централізованої бібліотечної системи Деснянського району входять 8 публічних бібліотек (директор Оврас Тетяна Миколаївна). Робота бібліотек базується на проєктній діяльності, кожна бібліотека має свою «неформальну» спеціалізацію. Технічна оснащеність бібліотек — одна з найкращих у місті.

Центральну районну бібліотеку було відкрито у 1988 році. Тут впроваджуються найкращі міжнародні практики. Для отримання досвіду закордонних колег працівники бібліотеки взяли участь у британській програмі «Culture Bridges», яка дала поштовх для вивчення досвіду роботи публічних бібліотек у Кракові (Польща) та допомогла започаткувати своєрідний twinning project з публічними бібліотеками Варшави та данським культурним центром у Польщі.

Протягом багатьох років Центральна районна бібліотека ім. П. Загребельного та благодійний фонд «Рокада» у співпраці з Представництвом Управління верховного комісара ООН у справах біженців виконує програму соціальної допомоги біженцям та шукачам притулку в місті Києві, працюючи за спільним проєктом «Пізнай, прийми і руку простягни». У 2018 році бібліотека перемогла у конкурсі проєктів мирного співіснування громад, що впроваджується за фінансування агентства ООН у справах біженців. Бібліотечний проєкт отримав грант, який дозволив оновити матеріально-технічну базу бібліотеки.

Заклад отримав перемогу у Громадському бюджеті з проектом «Мобільна бібліотека» і став єдиною унікальною в Україні бібліотекою з книгами на електровелосипеді.

Бібліотека № 115 для дітей — сучасний bibliohub

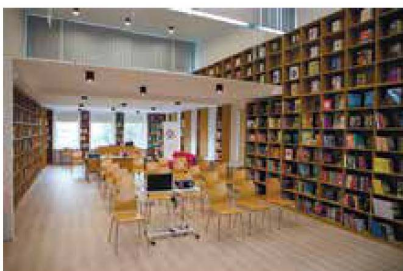
У 2019 році бібліотека пройшла справжню реновацію — перетворилась на сучасний bibliohub. Найбільша дитяча книгозбірня Деснянського району. У приміщенні площею 1000.6 кв.м. працюють просторі зали абонементів, читальні, ігрова кімната «Чомусик» та Інтернет-центр.

Книжковий фонд бібліотеки складає понад 47,8 тисяч примірників книжок, журналів. Послугами бібліотеки щорічно користуються майже 9 тисяч дітей та керівників дитячого читання.

В Інтернет-центрі бібліотеки, який знаходиться у читальній залі старшого відділу обслуговування читачів, — 9 комп'ютерів із доступом до Інтернету, у бібліотеці є безкоштовний WI-FI. Створено комфортні та затишні зони, де можна відпочити з улюбленою книгою.

Для найменших користувачів працює окрема кімната з іграми та іграшками, тут проходять покази мультфільмів та дитячого кіно.

Бібліотека працює за проектом «Діти особливого піклування» по роботі із дітьми з тимчасово обмеженими можливостями здоров'я.

Регулярно проходять акції, виставки, конкурси, кінопокази на відзначення важливих дат та подій, влаштовуються великі свята та концерти, відбуваються зустрічі із письменниками, представниками видавництв, фахівцями різних галузей, багатьма цікавими людьми.

Бібліотека № 151

Активно працює за проектом «Теплі долоні», який допомагає інтеграції до активного суспільного життя соціально вразливим верствам населення.

Бібліотека № 119 для дітей

Закладає у найменших користувачів своєрідний фундамент потреби до читання, знайомить їх з творами української та світової дитячої літератури, формує якісне читання, здійснює його сталу підтримку і розвиток. Також тісно співпрацює з Творчим об'єднанням дитячих письменників Національної спілки письменників України.

Бібліотека ім. С.Олійника

Реалізує соціальний проект «Подоласмо гендерне насильство разом», який спрямований на формування правильного уявлення та розуміння про гендер та гендерні відносини.

Бібліотека ім. В.Кучера

Працює за соціальним проектом «Здоров'я людини — здоров'я нації», спрямований на популяризацію здорового способу життя серед громади.

Бібліотека № 2 для дітей

Є своєрідною «зеленою» бібліотекою, переважно всі заходи якої мають екологічну направленість.

Бібліотека-філія № 1

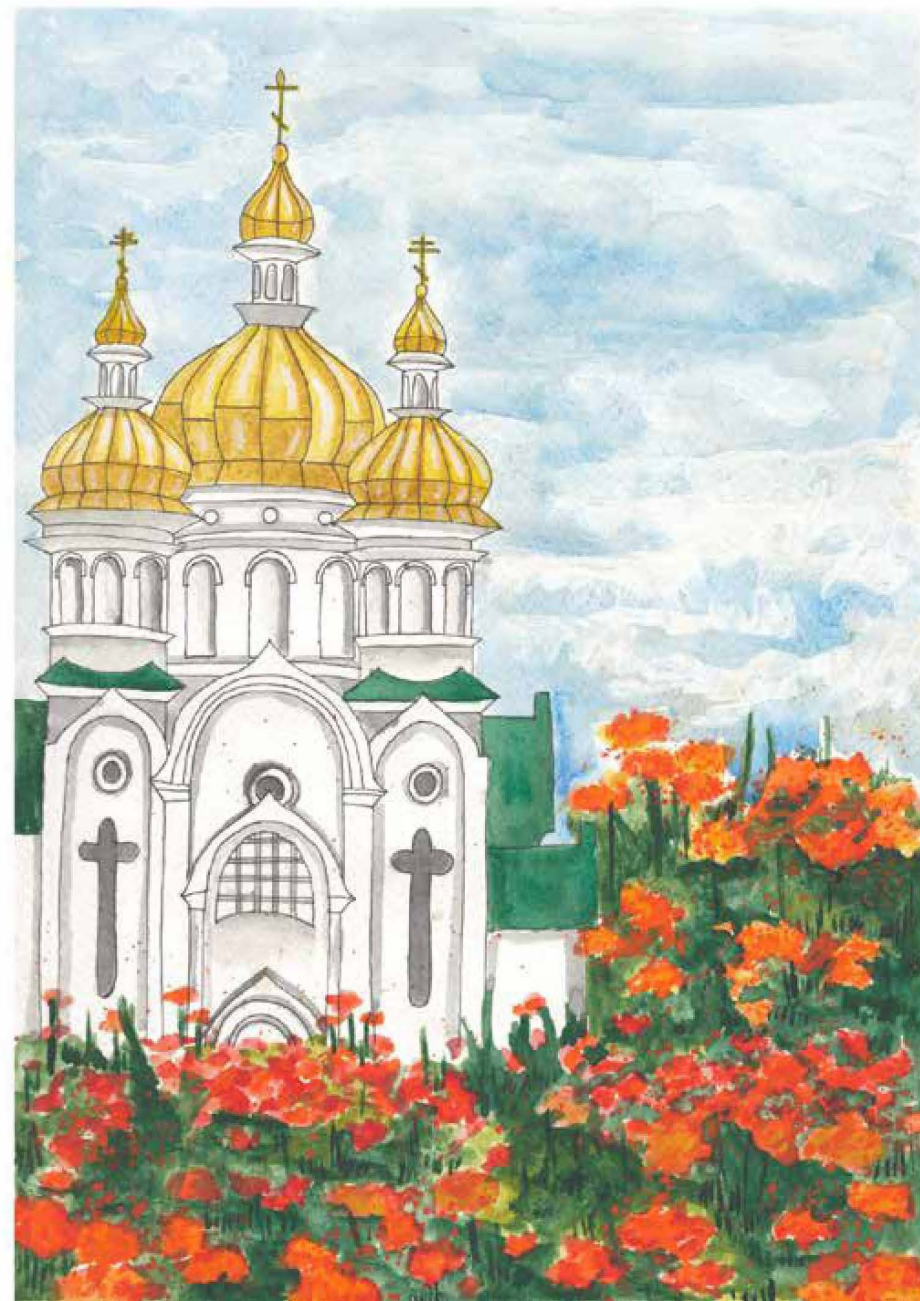
Єдиний осередок культури у Биківні. На базі бібліотеки працює гурток «Весела бджілка» та театральне об'єднання молоді.

Муніципальна Галерея мистецтв

У 2015 році у Деснянському районі було відкрито Муніципальну Галерею мистецтв.

Сьогодні у Галереї мистецтв проходять виставки українських і світових художників, митців, скульпторів, дизайнерів, письменників, фотографів та інших культурних діячів.

Відомим на всю країну став футбольний майданчик на вулиці Закревського, 35А, після того як діти у дворі перед тим, як почати грати у футбол, наслідуючи своїх кумирів, заспівали гімн України.

Спільними зусиллями Української Асоціації футболу та Деснянської районної державної адміністрації майданчик було відремонтовано та проведено перший футбольний турнір між районними футбольними командами.

Відбувається реконструкція шкільних спортивних майданчиків

Соціальний захист населення

У Деснянському районі проживає понад 100 тисяч чоловік, що належать до пільгових категорій населення, а це майже третина населення району.

Управління соціального захисту населення Деснянської районної державної адміністрації забезпечує соціальне обслуговування пільгових категорій населення:

- призначення державних соціальних допомог сім'ям з дітьми відповідно до встановлених державних стандартів;
- надання при народженні дитини одноразової натуральної допомоги «пакунок малюка»;
- реалізація заходів щодо соціального захисту учасників АТО/ООС та членів їх сімей;
- забезпечення технічними засобами реабілітації;
- призначення державної соціальної допомоги громадянам, які не мають права на пенсію та особам з інвалідністю;
- здійснення контролю за призначенням (перерахунку) пенсій,
- органами Пенсійного фонду України;

На фото: привітання 100-річних ювілярів — хороша традиція

На фото: надання допомоги соціальним працівником, пільгові категорії населення забезпечуються безкоштовними продуктовими наборами, слухачі Університету третього віку — учасники виставок

- забезпечення санаторно—курортним лікуванням пільгових категорій громадян;
- встановлення пільгового статусу (в межах компетенції);
- соціальне забезпечення громадян України, які переміщуються з тимчасово окупованої території, районів проведення антитерористичної операції та операції об'єднаних сил;
- соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи;
- призначення житлових субсидій, відшкодування пільг;
- функціонування «Картки киянина»;
- надання матеріальної допомоги соціально вразливим категоріям громадян;
- сприяння діяльності громадських організацій;
- юридичне забезпечення, встановлення опіки (піклування) та захист прав недієздатних (обмежено дієздатних) осіб та ін.

Завжди вчасна допомога

Деснянська районна організація Товариства Червоного Хреста проводить активну роботу у сфері соціального захисту населення, надаючи медичну та гуманітарну допомогу.

Вперше у Києві Деснянською районною організацією Товариства Червоного Хреста було створено Школу домедичної допомоги. Знання з надання першої медичної допомоги отримують працівники підприємств, організацій, педагоги та учні шкіл, вихователі дошкільних навчальних закладів.

Центр соціально-психологічної реабілітації дітей та молоді з функціональними обмеженнями відвідують діти та молодь з інвалідністю від 7 до 35 років.

Тут надаються психологічні, соціально-педагогічні, соціально-медичні, юридичні, освітні безкоштовні послуги. У центрі працюють психологи, вчитель-реабітолог, масажист, соціальні педагоги, логопед, соціальний вихователі по роботі з дітьми з інвалідністю.

Деснянський районний центр соціальних служб проводить соціальну роботу з сім'ями, що належать до вразливих груп населення, перебувають у складних життєвих обставинах та потребують допомоги.

У Центрі надається комплекс соціальних послуг сім'ям, які опинились в складних життєвих обставинах: багатодітним, прийомним, опікунським сім'ям, самотнім матерям/батькам; дитячим будинкам сімейного типу, особам з інвалідністю, сім'ям, які постраждали від насильства в сім'ї, торгівлі людьми; дітям, які постраждали від жорсткого поводження; сім'ям та особам, яких торкнулась проблема алко- та наркозалежності; особам, які беруть участь в АТО/ООС та членам їх родин, сім'ям загиблих учасників АТО/ООС; внутрішньо переміщеним особам та сім'ям (ВПО) із тимчасово окупованої території та території, на якій проводиться операція Об'єднаних Сил.

Серед послуг — улаштування до сімейних форм виховання, послуги соціальної адаптації, соціальної інтеграції та реінтеграції, послуга соціальної реабілітації, кризове та екстрене втручання, консультування, соціальний супровід, представництво інтересів, посередництво (медіація) та послуга соціальної профілактики. Всі послуги надаються на добровільних засадах та безкоштовно.

Відпочинкова програма — цікавий та змістовний відпочинок для сімей, дітей та молоді, які опинилися у складних життєвих обставинах. Екскурсії, виставки, майстер-класи, вистави, відвідування атракціонів, виготовлення та куштування смачної піци залишаються у пам'яті і малечі, і дорослих.

Центр у справах сім'ї та жінок — державна установа, яка з 2003 року працює в царині забезпечення гендерної рівності, ліквідації всіх форм дискримінації та насильства, запобігання порушенням прав людини.

Серед послуг центру — захист сімей від проявів дискримінації та насильства, забезпечення рівних прав та можливостей чоловіків та жінок, протидія торгівлі людьми, забезпечення прав людини; формування відповідального батьківства, сімейних цінностей та розвиток особистості.

Надаються комплексна допомога потерпілим від домашнього насильства; безкоштовні юридичні, психологічні консультації; допомога із поселенням у притулок для тимчасового проживання; тренінги, круглі столи, семінари, засідання груп підтримки для клієнтів денного, цілодобового стаціонарів; програми особистісного розвитку, психологічні та юридичні тренінги.

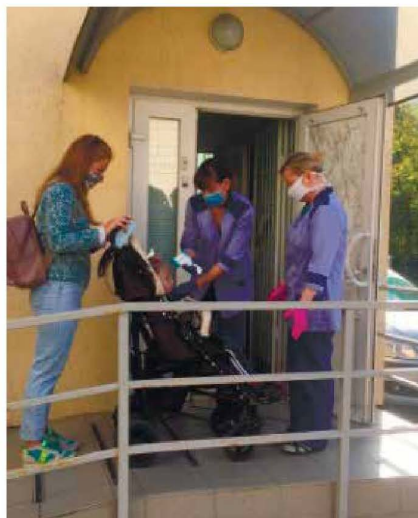
На фото: фестиваль «Family Fest», започаткований Центром, став улюбленим заходом родин Деснянського району

Територіальний центр соціального обслуговування

У Територіальному центрі соціального обслуговування надається більше 10 соціальних послуг для людей похилого віку, самотніх пенсіонерів, інвалідів, які мають порушення опорно-рухового апарату.

Серед послуг: догляд вдома; денний догляд дітей з інвалідністю; соціальна адаптація; екстрене (кризове) втручання; представництво інтересів; натуральна допомога; фізичний супровід осіб з інвалідністю, які мають порушення опорно-рухового апарату та пересуваються на кріслах колісних, порушення зору; паліативний догляд; соціальна реабілітація; транспортні послуги.

Служба у справах дітей

Служба у справах дітей реалізує державну політику з питань соціального захисту дітей, запобігання дитячій бездоглядності та безпритульності, вчиненню дітьми правопорушень.

Служба у справах дітей розробляє та здійснює заходи із захисту прав, свобод і законних інтересів дітей; забезпечує дотримання вимог законодавства із встановлення опіки та піклування над дітьми, їх усиновлення, влаштування в дитячі будинки сімейного типу, прийомні сім'ї; здійснює контроль за умовами утримання і виховання дітей, позбавлених батьківського піклування;

сприяє усиновленню, влаштуванню дітей під опіку, до дитячих будинків сімейного типу та прийомних сімей;... проводить заходи із запобігання дитячій бездоглядності та безпритульності, вчиненню дітьми правопорушень тощо.

Перетворення парків на сучасні ландшафтні зони для відпочинку

Парк «Дружби народів» з 22 лютого 2018 року отримав свою історичну назву «Муромець». У серпні того ж року оновлено першу чергу парку та встановлено пам'ятник богатирю Іллі Муромцю.

Загальна площа парку — 171,49 га, у тому числі загальнозоологічний заказник місцевого значення «Урочище Бобровня» площею 32 га.

Оновлений парк став улюбленим місцем для активного відпочинку киян та гостей міста. Окрім спеціальної асфальтобетонної доріжки для роликів, парком пролягає «Маршрут здоров'я» з ґрунтовими вело доріжками. На території острова в екологічно чистій зоні розташовано спортивно-розважальний комплекс «X-Park».

У 2020 році в парку «Муромець» з'явилася сучасна доріжка протяжністю 600 м для катання на велосипедах, скейтах та роликах. Відремонтовано центральну алею, влаштовано газон, висаджено 28 листяних дерев та 360 кущів багаторічників.

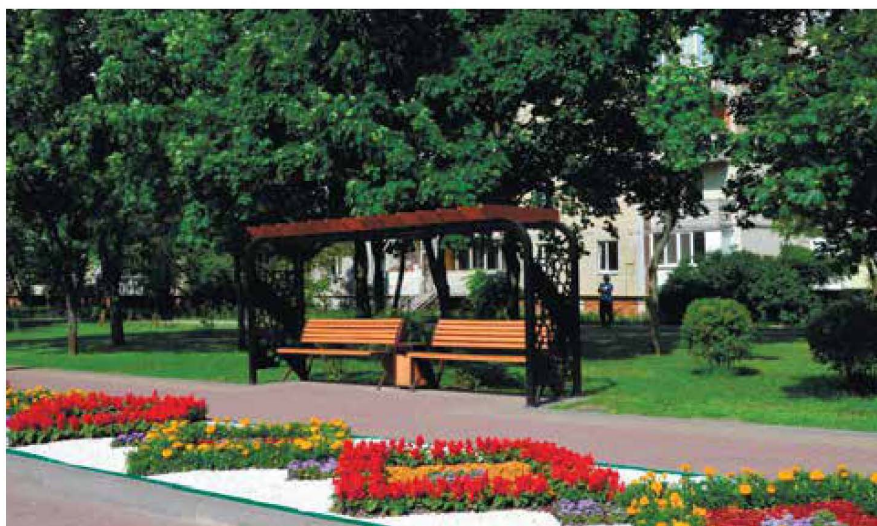
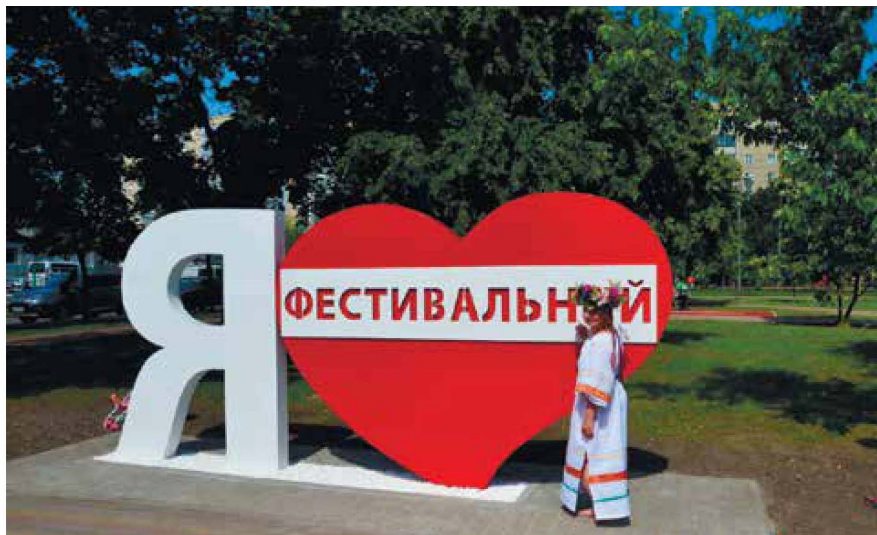
На площі 150 га облаштовано 60 локацій для занять традиційними та новими видами спорту, є зона для релаксу, фуд корд, дитячий мотузковий парк, міні-зоопарк, пляж, танцювальна зона із дзеркалами та інші розваги.

На фото: сучасна доріжка для катання

Сьогодні парк «Муромець» — це не просто символічне відображення історичного періоду нашої країни, це осередок активного відпочинку та здорового способу життя, нині його по праву можна вважати серцем спортивного життя столиці.

У 2019 році проведено реконструкцію парку «Фестивальний», його відкриття відбулося до Дня захисту дітей. На площі 4,594 га з'явилися зручні лави з перголами, доріжки з фем-покриттям, квітники. Вхідна група обладнана стелою у формі великого червоного серця із надписом «Я люблю Фестивальний». Облаштовано сучасний дитячий майданчик з гумовим покриттям.

На фото: парк «Фестивальний»

Перлина Деснянського району — «Я люблю мій парк» з водними об'єктами вздовж проспекту Шухевича

Парк з водними об'єктами збудований на місці, де колись знаходилося село Вигурівщина. Тривалий час ця місцевість була захаращена чагарниками і мала недоглянутий вигляд. Нове життя ділянка площею понад 13 га отримала у жовтні 2018 року, коли було відкрито I чергу парку.

В оновленій частині парку було розчищено територію біля водойми, прокладено зручні пішохідні та велодоріжки, облаштовано газони, на березі озера встановлено майданчик для занять спортом — воркаут, багатофункціональний дитячий майданчик, облаштовано спеціальні вимостки, затишну альтанку, з якої відкривається казковий вид на паркові пейзажі.

31 червня 2020 року паркова зона простягалася вже до другої водойми. Тут встановлено воркаут, збудовано багатофункціональне спортивне поле для мініфутболу й волейболу. Неповторною природою парку можна насолодитися з оглядового майданчика або пограти в шахи на свіжому повітрі у спеціально обладнаному відкритому павільйоні.

Потурбувалися і про чотирилапих друзів. Під час будівництва II черги парку було збудовано простір для виходу собак біля першої водойми.

Роботи з будівництва нового парку на Троєщині продовжувалися. І вже за рік мешканці Деснянського району святкували відкриття III черги парку.

Окрім розвиненої інфраструктури у новозбудованій частині парку облаштовано оглядовий майданчик, вимостки для рибалок, споруджено будиночок для качок.

Родзинкою третьої черги є альтанка у кримськотатарському стилі висотою 7 м. Підлога прикрашена мозаїкою діаметром 6 м.

На фото: альтанка у кримськотатарському стилі

Альтанка має стрілоподібні арки, карнизи прикрашені ажурним декором у стилістиці кримськотатарської архітектури. Орнаменти для підлоги та декору розробляв заслужений майстер народної творчості України, крим-ськотатарський художник-кераміст Рустем Скибін.

Парк на Троєщині нагороджено дипломом I ступеня Національної Премії з ландшафтної архітектури та садового дизайну у категорії «Реновація та ревіталізація». Премія присуджується за кращі ландшафтні об'єкти, виконані на території України за останні 8 років.

За 35 років у Деснянському районі створено 13 парків, 41 сквер, 11 озелених територій, 3 бульвари та 4 проспекти

Торгівля

У Деснянському районі працює 276 стаціонарних магазинів, 267 закладів ресторанного господарства, 684 підприємства побутового обслуговування населення. Торговельну діяльність здійснює 45 тисяч 863 юридичних та фізичних осіб-підприємців. З початку 2021 року зареєстровано 5 тисяч фізичних осіб-підприємців.

На території району функціонують 18 ринків та ринкових майданчиків, загальною площею 443 тис. кв. м. на 8720 торговельних місць.

У межах крокової досяжності від місця проживання мешканців Деснянського району проводяться ярмарки з продажу продовольчої, плодоовочевої та сільськогосподарської продукції.

У ярмарках беруть участь товаровиробники з 16 областей України — Чернігівської, Вінницької, Київської, Житомирської та міста Києва.

Ярмарки проводяться на 8 локаціях.

Підприємства

Стабільно працюють та реалізують вироблену продукцію поліграфічні підприємства: ТОВ «Укрспецполіграфія», ТОВ «Друкарня Бізнес Поліграф», Н-ВПП «Печать», ТОВ «Маг-2000» (виробництво новорічних іграшок, ялинок, набори для фокусів); ТОВ «Солодкий замок» (виробництво хліба та хлібо-булочних виробів, борошняних кондитерських виробів, тортів і тістечок нетривалого зберігання); ТОВ «Текспрод» (виробництво трикотажного одягу для немовлят та дітей молодшого віку); ТОВ «НВП «Гран» (виробництво мила та мийних засобів, засобів для чищення та дезінфекції).

Промисловість Деснянського району у 2021 році набуває сталого розвитку. За 9 місяців 2021 року промисловими підприємствами району реалізовано промислової продукції на 1921,8 млн грн, що на 55 % більше за рівень реалізації аналогічного періоду минулого року. За межі України за три квартали 2021 року промислові підприємства району реалізували продукції на загальну суму 165,8 млн. грн.

У 2020 році у Київській торгово-промисловій палаті відбулось нагородження переможців конкурсу «Кращий експортер року». Переможцями від Деснянського району в галузі «Виготовлення виробів з деревини, виробництво паперу та поліграфічна діяльність» стали ТОВ «Новий друк» — кращий експортер року серед середніх підприємств міста Києва та НВП «АНЕГ» — кращий експортер року серед малих підприємств міста Києва.

На фото: підприємства Деснянського району — учасники виставки «Зроблено в Києві»

У березні 2021 року у Музейно-виставковому центрі Музею історії міста Києва мер Віталій Кличко вручив відзнаки переможцям міської конкурсної програми «Киянка року», темою якого стало «Лідерство жінок у боротьбі проти COVID-19». Переможницею від науковців Деснянського району стала головна медична сестра ДЗ «Український науково-практичний центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф Міністерства охорони здоров'я України» Ірина Олександрівна Сірченко.

9 вересня 2021 року відбувся 30-річний ювілей підприємства ТОВ «НВП «Атомкомплексприлад»

Сьогодні у промисловому комплексі Деснянського району — 32 підприємства поліграфічної, хімічної, легкої, харчової, переробної галузі, приладобудування та інші.

У 2021 році цьому році нарешті зроблені перші кроки для вирішення проблеми, пов'язаної із заводом «Радикал». Міська влада столиці напрацювала пропозиції для вирішення проблеми утилізації небезпечних відходів на заводі «Радикал» у межах відповідної державної програми. Одним із найвірогідніших варіантів захоронення небезпечних відходів розглядається десятикілометрова зона безумовного відчуження навколо Чорнобильської АЕС. Через трансуранове забруднення десятикілометрової зони навколо ЧАЕС дана територія фактично ніколи не буде принагідною для нормального життя.

«РОБИ З НАМИ, РОБИ, ЯК МИ, РОБИ КРАЩЕ НАС!»

У Деснянському районі велику увагу приділяють розвитку спорту. До послуг мешканців району більше 500 спортивних об'єктів: стадіонів, спортивних залів, футбольних полів, спортивних майданчиків, басейнів, тенісних кортів, спортивних клубів. Не кожний район має таку спортивну базу.

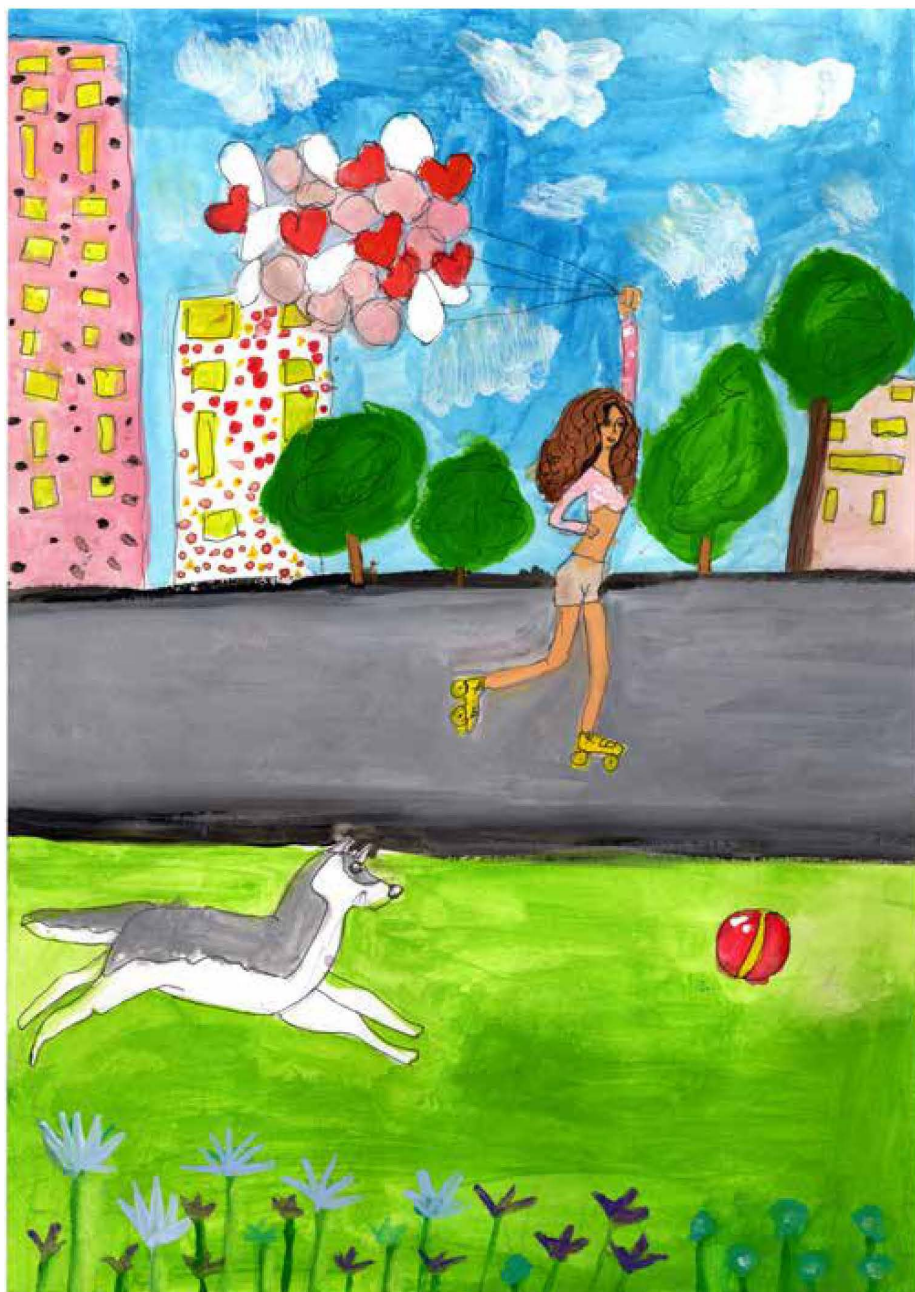
Відомі змагання з силових видів спорту «Богатирські ігри», художньої гімнастики «Золота лілія», спортивна акція «Дворовий футбол» народились у Деснянському районі та вирости до змагань міжнародного та всеукраїнського масштабу.

«Богатирські ігри»

Змагання «Богатирські ігри», проведення яких було започатковано у Деснянському районі більше десяти років тому, відкрили нове ім'я: молодий атлет спортивного клубу «Троєщина» Сергій Пономарьов заявив про себе перемогою чотири рази підряд.

Сьогодні Сергій Пономарьов — відомий стронгмен. Атлет 1 категорії разом з іншими атлетами у Кривому Розі встановив рекорд, який увійшов у «Книгу рекордів України». А 26 серпня стронгмени встановили рекорд з перетягування найбільшого у світі вантажного літака Ан-225 «Мрія».

«За руку з кумиром»

У межах програми Фан-клубу ФК «Динамо» (Київ) «За руку з Кумиром!» юні спортсмени футбольних клубів Деснянського району відвідували НСК «Олімпійський», де мали змогу не лише спостерігати за грою, а й вийти на поле перед початком гри за руку з футболістами.

Таку можливість діти мали перед кожною домашньою грою «біло-синіх». Зустрічі відбувалися за ініціативи Центру фізичного здоров'я населення «Спорт для всіх» Деснянського району, відділу у справах сім'ї, молоді та спорту Деснянської райдержадміністрації і за підтримки ФК «Динамо» (Київ) та фан-клубу «Динамо» (Київ).

Тут виховують майбутніх чемпіонів

Підготовкою юних спортсменів займаються: ДЮСШ № 23 з відділеннями настільного тенісу, тенісу та шахів; КДЮСШ № 14 з відділеннями боксу, дзюдо, легкої атлетики, самбо та футболу; ДЮСШ № 18 з відділеннями бадмінтону, баскетболу, волейболу, гімнастики художньої, плавання та спортивної акробатики; Олімпійський коледж імені Івана Піддубного; вищі, загальноосвітні навчальні заклади; громадські організації та спортивні клуби різних форм власності.

Олімпійський коледж імені Івана Піддубного

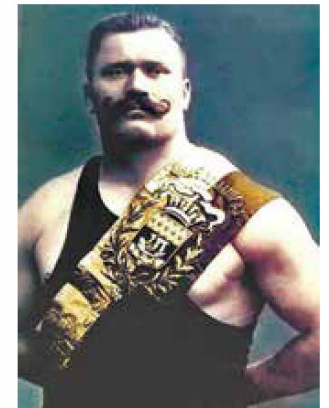
Олімпійський коледж імені Івана Піддубного є базовим закладом для підготовки спортивного резерву для збірних команд України.

Іван Максимович Піддубний (1871 р. — 1949 р.) — один з найвидатніших професійних борців світу. Неодноразово вигравав Чемпіонати світу за класичною (греко-римською) боротьбою серед професіоналів. Зокрема у Парижі (1905—1908 рр.).

За винятком рідкісних програшів в окремих сутичках, за більш ніж 40 років виступів не програв жодного змагання, чемпіонату або турніру.

При коледжі є загальноосвітня школа, де навчаються діти з 6 по 11 класи, навчаючись за програмою загальноосвітньої школи, поєднуючи навчання із заняттями з 12 видів спорту.

За роки свого існування училище підготувало 23 чемпіонів Олімпійських ігор, 192 чемпіонів світу і Європи, 45 заслужених майстрів спорту, понад 2000 майстрів спорту. 13 вихованців училища були призерами Олімпійських ігор 1996 року в Атланті, 27 — Олімпійських ігор 2004 року в Афінах.

Центр фізичного здоров'я населення «Спорт для всіх»

Центр фізичного здоров'я населення «Спорт для всіх» — єдина в Києві діюча бюджетна установа комунальної форми власності. Має 20 клубів з різних видів спорту: футболу, пауерліфтингу, дзюдо, боротьби, боксу, кікбоксингу, настільного тенісу, акробатики, художньої гімнастики та тайського боксу.

Діти пільгових категорій мають можливість займатись спортом безкоштовно.

Спортивні клуби ДЦФЗН «Спорт для всіх»:

- «Атлетизм» (вул. Бальзака, 12, бодібілдинг, тренажерний зал)
- «Браво» (вул. Радунська, 18, спортивні танці, акробатика)
- «Вигурівщина» (вул. Драйзера, 2-Б, футбол)
- «Гонг» (вул. Бальзака, 40/20, бокс, кікбоксинг, боротьба)
- «Зміна» (пр. Маяковського, 93Є, хортинг)
- «Надія» (вул. С. Лифаря, 3А, тайський бокс, тренажерний зал)
- «Прометей» (вул. Ніколаєва, 7, боротьба)
- «Шахи» (вул. Закревського, 29А, шахи)
- «Ракетка» (вул. Закревського, 3, настільний теніс)
- «Ритм» (вул. Беретті, 18, тренажерний зал)
- «Торос» (вул. Милославська, 33А, бокс, кікбоксинг)
- «Ніка» (вул. Закревського, 9, бокс, кікбоксинг)
- «Центр східних видів єдиноборств» (вул. Лифаря, 20, самбо, таеквон-до)
- «Троєщина» (вул. Драйзера, 2Б) — баскетбол
- «Марафон» (вул. Драйзера, 2-Б) — легка атлетика
- «Сталкер» (вул. Драйзера, 2Б) — спортивний туризм
- «Аматор» (вул. С. Лифаря, 20) — спортивна рибна ловля
- «Кінолог» (вул. Драйзера, 2Б) — кінологічний клуб
- «Переможець» (просп. В.Маяковського, 26А) — греко-римська боротьба;
- «Футбольний клуб «Лісовий» (просп. Лісовий, 23А) — футбол

Центральна спортивна арена

Завдяки спільним зусиллям депутатів Київради, міської та районної влади, представників громадськості сьогодні на території району функціонує один з найсучасніших комунальних стадіонів столиці європейського зразка.

Тут створено прекрасні умови для занять фізичною культурою та спортом з 6 ранку до 22 години вечора. Штучне футбольне поле, бігові доріжки, баскетбольні та легкоатлетичні локації — до послуг прихильників здорового способу життя.

На фото: почесний гість фестивалю «Звитяга Нескорених» — стронгмен Василь Вірастюк

Центр навчання плаванню

Центр навчання плаванню Деснянського району міста Києва — це єдиний у Києві дитячий комплекс, де навчають плаванню дітей віком від 1,5 до 5 років разом з батьками та з 5 до 14 років самостійно в групах.

Окрім традиційного плавання існують групи з лікувального плавання для дітей зі сколіозом і плоскостопістю, реабілітаційне плавання для дітей з функціональними обмеженнями.

Також на базі Центру проходять заняття для дітей з: айкідо, карате, кунг-фу, сучасних танців та для дорослих: аквааеробіка, фітнес, йога.

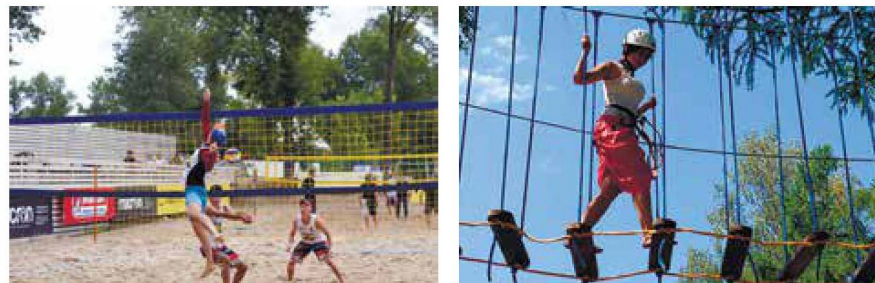

На фото: у Центрі навчають плаванню дітей віком від 1,5 до 5 років

Спортивно-розважальний комплекс «Х-парк»

На території парку «Муромець» (колишній «Дружби народів») функціонує найбільший в Україні спортивно-розважальний комплекс «Екстрім парк», де відвідувачі мають змогу займатись більш як 120 різновидами спорту, в тому числі вейкбордингом, катанням на гідроциклах та катерах, міні-гольфом, пейнтболом, стрибками на батутах.

Унікальність «Х-Park» — у розташуванні на його території найбільшої бази для занять вейкбордингом та серфінгом в Україні. Тут можна зайнятися SUP-веслобордингом, скімбордингом, гідрофайлінгом, дорагонботом, відправитися у похід на байдарках, спробувати сили на трасах з перешкодами, прогулятися на катері та відвідати тематичні спортивні фестивалі. Переважна більшість розваг доступна для відвідувачів упродовж усього року.

Разом ми — сила

Громадські активісти беруть активну участь у життєдіяльності району, відстоюючи інтереси мешканців. У Деснянському районі проводять свою діяльність більше 100 інститутів громадянського суспільства.

Рада організації ветеранів піклується про забезпечення ветеранів законними пільгами, наданими державою.

Всеукраїнська громадська організація «Захист дітей війни» об'єднує мешканців району категорії «Дитина війни» та допомагає у вирішенні питань різних напрямів.

Спілка ветеранів Афганістану надає підтримку та допомогу членам організації з медичного обслуговування та оздоровлення учасників бойових дій, вирішення юридичних, квартирних питань, надання соціальної допомоги.

Громадська організація «Київська міська спілка ветеранів АТО Деснянського району» об'єднує ветеранів АТО, які беруть активну участь у суспільно-політичному житті району.

Після аварії на Чорнобильській АЕС у 1986 році колишній Ватутінський район став прихистком для більше ніж 18 тисяч евакуйованих з міст Прип'ять та Чорнобиль.

За ініціативи активістів чорнобильських громадських організацій, сприяння міської та районної влади у Деснянському районі створено єдиний в Україні Меморіальний комплекс «Героям Чорнобиля».

На території комплексу знаходяться пам'ятний знак «Прометей», архітектурний елемент «Земля», Ротонда, Стіна Пам'яті. У 2016 році було відкрито карильйон «Дзвони Чорнобиля». Унікальна архітектурна споруда стала продовженням Меморіального комплексу «Героям Чорнобиля».

Товариство ветеранів-інвалідів ліквідації аварії на ЧАЕС, громадські організації «Земляки», «Промінь 5-2», «Фонд інвалідів Чорнобиля» проводять заходи із надання морально-психологічної реабілітації, медичної допомоги інвалідам та постраждалим від Чорнобильської катастрофи.

Більше 30 років триває співробітництво ГО «Земляки» з благодійною організацією Німеччини «SOS'86 — діти Чорнобиля» та японськими колегами.

На фото: учасники благодійного велопробігу «Гамбург — Київ»

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ, ВОНИ ЖИВУТЬ У НАШИХ СЕРЦЯХ

Серед Героїв Небесної Сотні два деснянці: найстарший учасник Революції Гідності Іван Наконечний та відомий журналіст В'ячеслав Веремій.

В'ячеслав Веремій

19 січня 2014 року В'ячеслав Веремій, як журналіст, знаходився на вулиці Грушевського. Отримав тяжке поранення ока від вибуху світлошумової гранати; переніс складну операцію. В ніч на 19 лютого В'ячеслав Веремій намагався сфотографувати натовп озброєних «тітушок» - його жорстоко побили і нанесли вогнепальне смертельне поранення. На вшанування пам'яті Героя відкрито меморіальні дошки в Інституті журналістики КНУ ім. Тараса Шевченка та на школі № 270, випускником яких він був, а також на вулиці Велика Житомирська, де пролилася його кров.

Іван Наконечний

Найстарший захисник Майдану Іван Наконечний брав участь у Революції Гідності з перших днів. Отримав важку травму голови і шийного відділку хребта 18 лютого близько 17 години, коли захищав барикаду на вулиці Інститутській. Меморіальна дошка на будинку, де проживав Герой – визначальна подія для мешканців Деснянського району. Івана Наконечного пам'ятають сусіди, які з вдячністю сприйняли звістку про те, що на їхньому житловому будинку буде встановлено меморіальну дошку на честь Героя Майдану.

Добровольці, українські військовослужбовці. Ті, хто стали солдатами, тому що того вимагав обов'язок – боронити рідну землю від ворога. Хтось в мирному житті був лікарем, хтось менеджером, кухарем, програмістом, хтось був студентом. Їхній подвиг врятував країну.

Вони пройшли пекло найтяжчих бойових операцій: Широкине, Іловайськ, Мар'їнка, Донецький аеропорт, Київ, Чернігів, Суми, Буча, Ірпінь, Бородянка, Маріуполь, Херсон, Ізюм, Бахмут ... Іменами добровольців, що віддали на фронті свої життя, називають вулиці та проспекти українських міст, а у нашому районі меморіальні дошки на будинках, де вони жили, та у школах, в яких навчалися.

Герої не вмирають - ми з честю будемо пам'ятати їхні імена.

Михайло Станіславенко

Народився 19 квітня 1983 року в Києві. Загинув 20 квітня 2014 року в с. Билбасівка Донецької області під час бою на блокпосту. Сімейний стан: залишилися батьки. Місце поховання: м. Київ. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві. Встановлена меморіальна дошка на фасаді школи № 259.

Володимир Кравчук

Народився 23 серпня 1992 року в Києві. Загинув 19 червня 2014 року у смт Ямпіль Краснолиманського району Донецької області, потрапивши у засідку. Командир взводу. Сімейний стан: залишилися батьки, два брати, наречена. Місце поховання: Лісове кладовище.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно), відзнака Президента України «За участь в антитерористичній операції» (посмертно), медаль «За жертвність і любов до України» (посмертно), пам'ятний нагрудний знак м. Києва «Герой-киянин» (посмертно).

Віктор Макідон

Народився 5 листопада 1969 року в м. Ніжин Чернігівської області. Помер 22 липня 2014 року у м. Слов'янськ Донецької області від зупинки серця під час несення служби. Сімейний стан: залишилась дружина та син.

Місце поховання: м. Ніжин. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Андрій Прищепюк («Шершень»)

Народився 12 жовтня 1974 року в м. Івано-Франківськ. Загинув 9 серпня 2014 року в м. Міусинськ Луганської області, потрапивши у засідку. Тіло залишилося на полі бою, передано 29 грудня 2014 року.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно), відзнака ДУС ПС «Бойовий Хрест Корпусу» (посмертно). Встановлено меморіальні дошки на фасаді школи № 22 м. Івано-Франківська та на фасаді житлового будинку в Деснянському районі.

Олег Онікієнко («Корсар»)

Народився 28 березня 1970 року в Києві. Загинув 15 серпня 2014 року в с. Малоіванівка Луганської області, потрапивши у засідку. Сімейний стан: дружина, три доньки. Місце поховання: Лісове кладовище.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно), відзнака ВГО «Звитяга», орден «За заслуги» (посмертно), пам'ятний знак м. Києва «Герої-княгинин» (посмертно). Вулиця Кутузова у Броварах перейменована на вулицю Олега Онікієнка. Встановлено меморіальні дошки у Броварах на фасаді будинку, на житловому будинку в Деснянському районі та на фасаді школи № 158. Учасник війни в Афганістані, конфлікту в Нагорному Карабасі, дві ротації у Сьєрра-Леоне. Активний учасник Революції Гідності.

Альберт Падюков

Народився 1 березня 1971 року в с. Клячаново Мукачівського району Закарпатської області. Загинув 16 серпня 2014 року в с. Металіст Луганської області під час ведення бойових дій. Сімейний стан: дружина та син. Місце поховання: с. Клячаново Мукачівського району Закарпатської області.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно). Активіст Революції Гідності, член Народної ради Деснянського району.

Олег Уляницький

Народився 7 липня 1968 року у селі Хмільна Канівського району Черкаської області. Загинув 29 серпня 2014 року у селі Червоносільське Амвросіївського району Донецької області під час виходу з Іловайського котла, так званим "зеленим коридором". Місце поховання: м. Київ, Південне кладовище. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно), «Іловайський Хрест» (посмертно).

Максим Сухенко («Трассер»)

Народився 28 листопада 1981 року в Києві. Загинув 29 серпня 2014 року у селі Горбатенко Старобешівського району Донецької області під час виходу з Іловайського котла, так званим "зеленим коридором" під час обстрілу російськими десантниками. Місце поховання: м. Київ, Лук'янівське військове кладовище. Сімейний стан: залишились батьки пенсіонери, три сестри, дружина та дві доньки. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно), медаль «Доброволець АТО» (посмертно), «Іловайський хрест» (посмертно).

Ігор Шептицький («Шип»)

Народився 22 листопада 1968 року в Києві. Загинув 3 вересня 2014 року в с. Піски Донецької області під час мінометного обстрілу. Місце поховання: Берковецьке кладовище. Сімейний стан: дружина та син.

Нагороди: нагрудний знак «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно), відзнака ДУС ПС «Бойовий Хрест Корпусу» (посмертно). Встановлена меморіальна дошка на фасаді школи № 25 Шевченківського району м. Києва.

Петро Лавріненко

Народився 12 квітня 1979 року в Харкові. Загинув 5 вересня 2014 року у смт. Тельманове Донецької області під час виконання бойового завдання внаслідок обстрілу колони авто- та бронетехніки Національної гвардії України. Місце поховання: м. Харків. Сімейний стан: залишилася мати. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно). У Харкові відкрили меморіальну дошку в школі, де навчався.

Антон Кіреєв («Сифон»)

Народився 7 листопада 1973 року в Києві. Загинув 5 жовтня 2014 року в с. Спартак Донецької області під час оборони Донецького аеропорту. Підрозділ: ДУК «Правий сектор». Місце поховання: Берковецьке кладовище. **Нагороди:** відзнака ДУС ПС «Бойовий Хрест Корпусу» (посмертно).

Олександр Підлубний («Хруст»)

Народився 5 жовтня 1987 року в Києві. Загинув 5 жовтня 2014 року в с. Спартак Донецької області під час бою за Донецький аеропорт. Сімейний стан: дружина та дитина. Місце поховання: Лісове кладовище.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно), відзнака ДУС ПС «Бойовий Хрест Корпусу» (посмертно). Встановлена меморіальна дошка на фасаді школи № 147 Деснянського району.

Валерій Чухрай

Народився 13 липня 1973 року в с. Черняхів Кагарлицького району Київської області. Загинув 13 жовтня 2014 року поблизу с. Трьохізбенка Луганської області, нашоствхнувшись на встановлені диверсійно-розвідувальними групами розтяжки з гранатами. Місце поховання: с.Черняхів. Сімейний стан: залишилися батьки та син. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр Вінніков («Лісник»)

Народився 11 березня 1977 року в Києві. Помер 3 листопада 2014 року у відпустці від ішемічної хвороби серця. Підрозділ: 12 батальйон територіальної оборони «Київ» (26 окрема артилерійська бригада). Місце поховання: Лісове кладовище. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Олександр Грузовенко

Народився 5 листопада 1978 року в Києві. Загинув 18 грудня 2014 року в селі Новомихайлівка Мар'їнського району Донецької області під час несення служби. Місце поховання: Лісове кладовище. Сімейний стан: залишилися дружина та двоє синів. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві. Відкрито меморіальну дошку у школі №282, де навчався.

Олександр Зайченко

Народився 3 жовтня 1975 року в Києві. Загинув 4 лютого 2015 року у селі Широкине Волноваського району Донецької області під час проведення пошуково-ударних дій, потрапивши у засідку. Місце поховання: м. Київ. Сімейний стан: залишилася дружина та двоє дітей. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олексій Буслаєв

Народився 30 грудня 1976 року в Києві. Зник безвісти 6 лютого 2015 року в районі Дебальцеве під час артилерійського обстрілу поблизу селища Рідкодуб Шахтарського району Донецької області. Впізнаний серед загиблих. Місце поховання: Лісове кладовище. Сімейний стан: залишилася мати, дружина, дочка та син. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олексій Кондратюк

Народився 16 листопада 1976 року в Києві. Загинув 18 листопада 2015 року в м. Дебальцеве Донецької області під час виходу особового складу з м. Дебальцеве. Місце поховання: с.Літки, Броварський район, Київська обл.,

північне кладовище. Сімейний стан: залишилися дружина та два сини, брат та дві сестри. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Микола Щуренко («Артист»)

Народився 27 серпня 1977 року в Києві. Загинув 19 травня 2015 року в с. Катеринівка Луганської області під час проведення розвідки. Підрозділ: Окремий диверсійно-розвідувальний підрозділ «Патріот». Місце поховання: м. Київ.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно), медалі «За жертвовність і любов до України» (посмертно), «За відвагу» (посмертно).

Денис Денисюк («Дюс»)

Народився 4 липня 1990 року в Києві. Загинув 10 червня 2015 року в с.Широкине Донецької області під час обстрілу. Місце поховання: Лук'янівське військове кладовище. Сімейний стан: залишилась мати.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно). Встановлена меморіальна дошка на фасаді школи № 306 Деснянського району.

Віталій Олійник

Народився 7 квітня 1961 року в Києві. Загинув 28 серпня 2015 року у с.Гранітне Волноваського району Донецької області у палаючій машині за кермом автомобіля УАЗ під час поїздки до ротного опорного пункту.

Місце поховання: Лісове кладовище. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Андрій Галущенко («Ендрю»)

Народився 2 лютого 1975 року в смт Кожанка Фастівського району Київської області. Загинув 2 вересня 2015 року в с. Лобачеве Новоардаїського району Луганської області після нападу на зведену мобільну групу в ході зіткнення та обстрілу машини зі стрілецької зброї. Місце поховання: смт Кожанка, Фастівський район, Київська область. Сімейний стан: залишилася мати, дружина та донька.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня, відзнака «Народний Герой України».

Юрій Січка

Народився 12 липня 1990 року у Києві. Загинув 13 вересня 2015 року у смт Луганське Бахмутського району Донецької області під час бою з диверсійно-розвідувальною групою ворога. Місце поховання: Лісове кладовище. Сімейний стан:залишилися батьки, сестра, дружина та донька. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олександр Бондар

Народився 22 травня 1982 року у с. Вільхове Ульянівського району Кіровоградської області. Загинув 19 лютого 2016 року за трагічних обставин. Місце поховання: с. Вільхове. Сімейний стан: залишилися мати і брат. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Руслан Марченко

Народився 27 січня 1978 року у с. Михнівці Лубенського району, Полтавської області. Загинув 11 березня 2016 року в м. Авдіївка Донецької області під час мінометного обстрілу позиції ЗСУ в промзоні міста Авдіївка.

Місце поховання: с. Михнівці. Сімейний стан: залишилися батьки, сестра та син. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Іван Петренко

Народився 21 лютого 1985 року в с. Велика Бугаївка Васильківського району Київської області. Загинув 12 квітня 2016 року в м. Золоте Попаснянського району Луганської області за трагічних обставин.

Місце поховання: с. Велика Бугаївка. Сімейний стан: залишилися батьки, дружина та син. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Сергій Баула («Ворон»)

Народився 11 травня 1970 року в м. Іркутськ. Загинув 23 травня 2016 року в с. Тарамчук Донецької області внаслідок підриву. Сімейний стан: мати, брат, два сина. Місце поховання: Лісове кладовище.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно). Встановлена меморіальна дошка на фасаді школи № 212 Деснянського району.

Сергій Шадських

Народився 14 лютого 1965 року в м. Гребінка Полтавської області. Загинув 23 липня 2016 року в с. Новозванівка Попаснянського району Луганської області під час обстрілу ворога. Місце поховання: м. Фастів, Київська область, Інтернаціональне кладовище, Алея Слави. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно), відзнака «Народний Герой України» (посмертно). Встановлено меморіальну дошку.

Віталій Костенко

Народився 4 січня 1971 року в с. Пашківка Макарівського району Київської області. Загинув 17 серпня 2016 року в с. Новоселівка Друга Ясинуватського району Донецької області під час мінометного обстрілу. Місце поховання: с. Пашківка. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Андрій Зуєв

Народився 28 червня 1994 року в Києві. Загинув 9 вересня 2016 року на передових позиціях батальйону в районі міста Мар'їнка Донецької області. Місце поховання: с. Черняхівка Яготинського району Київської області.

Сімейний стан: залишилися батьки і брат.

Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Олександр Бойко

Народився 18 січня 1973 року в Києві. Загинув 9 листопада 2016 року від кульових поранень під час бойового зіткнення в районі с. Павлопіль Новоазовського району Донецької області. Місце поховання: Лісове кладовище. Сімейний стан: залишилися батьки, дружина та двоє дітей.

Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно). Встановлено меморіальну дошку.

Антон Мишко («Тоха»)

Народився 31 березня 1985 року в Києві. Загинув 8 листопада 2017 року в районі с. Кримське Новоайдарівського району Луганської області внаслідок мінометного обстрілу. Місце поховання: Лісове кладовище. Сімейний стан: залишилась мати. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві.

Нагороди: орден «За мужність» III ступеня (посмертно).

Андрій Бордюжа

Народився 27 грудня 1982 року. Загинув 5 липня 2019 року знаходячись у відпустці. Сімейний стан: залишилися батьки та сестра. Місце поховання: Лісове кладовище. Встановлена меморіальна дошка на фасаді школи № 248 Деснянського району.

Олексій Казімір

Мав 21 рік. Навчався у школі №276. Був дуже цілеспрямованим та наполегливим хлопцем, завжди мав свою думку, ввічливий та відповідальний. Загинув 04.03.2022 р. у боях за місто Бучу.

Віталій Кравченко

Народився 13 червня 1992 року. Випускник школи № 212. Захищав Україну з 2014 року, учасник АТО. Загинув у бою за Чернігів 17 березня 2022 року. Завжди посміхався, позитивний, добрий, вихований, дуже спокійний. Залишилась родина.

Дмитро Храмцов

Випускник школи №276. З 2014 року захищав Україну на сході, виходив із Дебальцево. 44 роки. Загинув 29.05.2022 у м. Попасна Луганської області. Нагороджений орденом «За мужність»

Кирило Сидоришин

Народився 06 червня 2000 року. Пішов добровольцем захищати Україну. Загинув 19 липня 2022 року біля Покровського на Донеччині. Залишилися батьки, брат і сестра.

Ярослав Шаманов (Шерман)

Капітан Ярослав Шаманов, позивний «Шерман» — доброволець, який у 2014–16 роках воював у складі 11 батальйону «Київська Русь».

У лютому 2022 очолив третю роту 130 батальйону ТрО Києва. Брав участь у звільненні Бучі та Ірпеня. Після деокупації Київщини разом із суміжними підрозділами його рота тримала оборону стратегічно важливих населених пунктів Харківщини, щоб запобігти просуванню окупаційних військ углиб країни. Загинув 28 червня, рятуючи поранених побратимів поблизу села Дементіївка.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Юрій Бадах

Народився 30 вересня 1986 року. Його називали «Буча». Побратими казали про нього, що він був душою компанії, справжнім другом, жартівником. Загинув 29 жовтня 2022 року.

Вічна Слава Героям!

Деснянка та сьогодення

Україна щоденно змінюється, разом з нею – й рідна Деснянка. З початком повномасштабної війни час у столиці неначе зупинився. Київ нагадував великий укріпрайон, оточений бетонними блокпостами, мішками з піском і протитанковими їжаками. Довкола точилися запеклі бої, а у повітрі застиг похмурий настрій містян. Однак сила українців виявилася у децентралізації та блискавичному ступені організації, що стало неочікуваним ударом для наших ворогів. Зі столиці пішов потужний сигнал усьому світу: «Україна не здається! Київ не впаде, а стане фортецею!».

Деснянці без вагань, одними з перших, взяли зброю до рук та стали на захист рідної землі. Наразі багато з них перебувають на найбільш гарячих напрямках Сходу і Півдня, проте ми довіку пам'ятатимемо про найкращих воїнів, яких війна забрала назавжди. Ми кров'ю вибороли право на возз'єднання з сім'єю європейських народів, бо духом і тілом ми — європейці, громадяни великої та гордої країни, й нарешті після радянської окупації ми повертаємося додому.

Наші західні друзі стоять пліч-о-пліч з нами у цій боротьбі, ми вже ніколи не станемо «розмінною монетою» для сильних країн, бо довели їм, що не маємо часу розмінюватися ідеалами людського життя та гідності. Втім, нас чекає нова неминуча реальність. Ритм і стан життя українців, звички і закони змінюються. Ніколи знову «повітряні тривоги», «укриття» та «тривожні валізи» не стануть для нас пустими словами. Наші діти співають Гімн України, «Стефанію» та «Червону калину» вукриттях, наші волонтери цілодобово годують та одягають воїнів, наші військові роблять надможливе, а вся країна загадує єдине бажання.

Держава не живе синдромом «жертви», навпаки, активно готується до післявоєнного відновлення. Розрахований на десять років український «план Маршалла» покликаний не лише відновити зруйновану ворогом інфраструктуру, але й допомогти національній економіці зміцнитись та осучаснитись. Репарації країни-агресора, міжнародні гранти та приватні іноземні інвестиції запустять виробництво сучасних видів озброєння, пришвидшать процес дерегуляції бізнесу, реалізації проєктів енергетичної безпеки, будівництва й ремонту житлових будинків, модернізації системи водопостачання, водовідведення й опалення, відродження культурно-мистецької спадщини та підтримки спорту.

Ми гостро й сильно відчуваємо свободу, ми потужно відчуваємо любов, адже мільйони людей своєю працею викладають шлях до Перемоги, яка викарбувана у нашій ДНК. Шкільний учитель, медик, комунальний працівник, пожежник, волонтер і військовий — кожен з нас зі сталі. Кожен з нас знає беззаперечну істину: весна обов'язково настане, і вона буде синьо-жовтою.

ФОТОХРОНІКА ПОЧАТКУ ВІЙНИ ТА СЬОГОДЕННЯ

На фото: шкільні найпростіші укриття в перші дні повномасштабного наступу

На фото: вечеря від підприємців для дітей в укритті

На фото: випікання хліба у шкільних їдальнях для вразливих станів населення та бійців територіальної оборони

На фото: плетіння маскувальних сіток у закладах освіти

На фото: виробництво окопних свічок учителями

На фото: діти в укритті під час повітряної тривоги співають «Стефанію»

На фото: діти в укритті - ми переможемо

На фото: першокласники під час тривоги малюють яскравими кольорами

На фото: на шкільній ярмарці

Сьогодні наші дітки передали
кошти Благодійний Фонд Сергія
Притули на ЗСУ.

На фото: наші маленькі волонтери

ГЕРБ ДЕСНЯНСЬКОГО РАЙОНУ

Опис (Блазонування)

Щит (пізньоготський) з чотирьох частин, розсічений срібною хвилястою перев'яззю: на синьому тлі Архангел Михаїл у білому вбранні, підперезаний золотим поясом та в малиновому плащі у правиці тримає вогняний меч-промінь та білий щит з золотим грецьким хрестом у лівій руці; на малиновому тлі три золотих старокиївських гривні; на зеленому тлі білий журавель з золотим ключем (борідкою донизу), з червоними ногами та клювом; на зеленому тлі золоте стилізоване зображення старовинного княжого двору. Щит орнаментовано срібним стилізованим рослинним орнаментом з листя чаполочі (зубрівки). На вершмі щита є тризуб (трисуття). На місці девізу напис «Деснянський район».

Значення геральдичних елементів, металів та тінкур (емалів) герба

Пізньоготський **щит**, відповідний щиту державного герба, базується на осучасненій формі варязького та раннього готського щитів, які у сиву давнину наші прабабки лаштували на воротах Константинополя.

Перев'язь у вигляді хвилястої стрічки символ води, акцентує назву району.

Зображення Архангела Михаїла символізує те, що Деснянський район спадкоємець і виразник генеалогічної лінії розвитку стародавнього міста. **Михаїл Архангел** в іпостасі Архістратиґа небесного воїнства ангелів є втіленням вищого заступництва у боротьбі з темними силами, покровитель слов'янських народів.

Золоті гривні часів Київської Русі на гербовому полі символізують сучасний Національний монетний двір та вказують на зв'язок фінансової політики Київської Русі, могутньої, економічно розквітлої держави та суверенної України, монетарну політику якої уособлює Національний монетний двір.

Журавель «Божа птиця», птах сонця - один з найстародавніших культових птахів прадавніх українців. Являє собою символ охоронця домашнього вогнища, родинних традицій та звичаїв, а також символ вірності і постійності до них. Ключ є символом безпеки, щоб застерегтися від небажаних ворожих сил.

Золоте стилізоване зображення старовинного **княжого двору** на гербовому полі відгомін існування на теренах району князівських резиденцій ще з XI сторіччя.

Рослинний орнамент, створений із стилізованого листя трави «**чаполоч**» (**зубрівка**), - за українською міфологією символ добрих сил природи та світової гармонії, пов'язаний із богинею Ладую-Живою. Це як відгомін часів, коли на теренах району були мисливські угіддя, луки, діброви.

Тризуб (трисуття) - символізує належність району як адміністративно-територіальної одиниці не лише до української держави, але й до міста, де цей символ зародився ще за часів Київської Русі. За давніми уявленнями золоте Трисуття складали Яв - світ явний, Нав - світ невидимий, духовний і прав - світ законів матеріального і духовного буття.

Золото (жовтий) - втілює багатство, справедливість, милосердя, щиро-сердя, сталість, силу і вірність.

Срібло (білий) - символ чистоти, доброти і невинності, шляхетності та цнот.

Блакить (синій) - символ краси, ясності, м'якості, величі, чистоти помислів, духовності, мудрості, добробуту.

Пурпур (малиновий) - символ гідності, сили і могутності.

Червоний (червець) - символ влади, сили і мужності.

Зелене - символ достатку, надії та плодючості.

ХРОНОЛОГІЧНИЙ ДОВІДНИК

Кінець X ст. початок XI ст.

— Заснування лівобережної фортеці «Городець».

1026 рік

— Перша згадка про Городець у літопису в зв'язку з укладанням мирної угоди між Ярославом Мудрим та його братом Мстиславом (чернігівським князем) про поділ руських земель по Дніпру.

1078 рік

— Згадка про «Городець» у зв'язку з передачею до Києва тіла вбитого князя Ізяслава.

1097 рік

— Звернення Володимира Мономаха до Олега і Давида Святославичів щодо мирних переговорів на Городці, по тому, як під час усобиць був осліплений князь Василько (мир було встановлено наступного року).

1108 рік

— Мурування в Печерському монастирі «святої брами» з Троїцькою надбрамною церквою;
— початок спорудження Михайлівського Золотоверхого собору.

1110 рік

— Перша згадка в літописі про річку Радосинь у зв'язку з північним саявом (11 лютого);
— укладання Володимиром Мономахом угоди зі Святополком про спільний виступ проти половців від «Городця» на Радосині.

1135 рік

— Спалення «Городця» та розгром поселення біля нього об'єднаним військом князя Всеволода і половців.

1147 рік

— Літописна згадка про Чорторий.

1155 рік

— Будівництво Юрієм Долгоруким заміської резиденції на Радосині «Рай».

1158 рік

- Спустошення княжого «двору за Дніпром», Саморая, разом з іншими резиденціями Юрія Долгорукого (після смерті останнього).

1237 рік

- Оглядання Києва Менгу-ханом із «пщаного городка» на Гнилуші.

1240 рік

- Переселення київської знаті на Радосинь колишній «Городець».

1396-й рік

- Поїздка литовського князя «За Дніпро у лови...до Мстиславичів», де він тяжко захворів після отруєння на бенкеті.

Кінець XIV ст.

- Будівництво Київського замку. Відновлення Михайлівського Золотоверхого собору.

1455 рік

- Перша згадка про село Погреби в письмових джерелах.

Друга половина XV ст.

- Будівництво Симеоном Олельковичем замку своєї резиденції на місці «Городця».

1471 рік

- Включення земель біля замку Симеона Олельковича до складу Київського воєводства.

1482 рік

- Зруйнування дерев'яного замку Симеона Олельковича ордою Менглі-Гірея.

1534 рік

- Одержання Миколаївським пустинним монастирем «рибних ловів на Чорторії» в дарунок від Київського воєводи.

1542 рік

- Перебудова Київського замку.

1552 рік

- Згадка в документах про поселення Милославці, що належало Київському староству.

XVI ст.

- Перша згадка в письмових джерелах про Чуриловщину.

1607 рік

- Початок володіння Милославичами Станіславом Вигурою, управителем Київського замку.

1609 рік

- Будівництво С. Вигурою маєтку на місці знищеного села Милославичі.

1613 рік

- Перехід Вигурового маєтку в його довічне користування, згідно з привілеєм від польського короля (в довічне володіння передавався й острів Муромець).

1628 рік

- Існування в Милославичах, окрім двох садіб, одного будинку послуги.
- Передача Милославичів Станіславом Вигурою в користування своєму племінникові Семену Вигурі;
- перша згадка в письмових джерелах про Бровари.

1649 рік

- Одержання Броварами статусу сотенного містечка Київського полку.

1654 рік

- Передача Вигурівщини (10 дворів) у дар Михайлівському Златоверхому монастиреві, згідно з універсалом гетьмана Б. Хмельницького, до 1724 року.

1656 рік

- Перша згадка про Троєщину в описі Вигурівщини (розпорядження наказного полковника Київського В.Дворецького).

1657 рік

- Документальна згадка про озеро Ковпит, старе річище Десни в Броварському лісі.

1666 рік

- Підтвердження передачі земель Чурилівщини Троїцькому монастиреві (в царській грамоті згадується невеличке село Троєщина).

1681 рік

- Наведення військового наплавного мосту через Дніпро і Чорторий.

1698 рік

- Підтвердження в царській грамоті права киян володіти вигонами та сіножатями острова Муромця (в грамоті Петра I).

1704 рік

- Згадка про Вигурівський палац у документах Михайлівського монастиря.

1730 рік

- Результати ревізії Київського полку: у Вигурівщині 45 дворів селян, у Троєщині – 30.

1736 рік

- Включення Вигурівщини та Троєщини до складу Гоголівської сотні Київського полку (після 1654 року були в Київській сотні).

1737 рік

- Згадка в документах про належність Київському магістратові островів Муромець і Труханів та місцевостей Оболоння, Підгороддя, Преварки, Осетчини, Кожум'як.

1743 рік

- Згадка в письмових джерелах про підпорядкованість Вигурівщини Печерській Лаврі.

1780 рік

- Складання довідки про Вигурівщину та її замок (документ зберігається у ЦДІА (Центральний державний історичний архів у Києві)).

1782 рік

- Надання Познякам, Воскресенці і Кухмистерському селу статусу київського передмістя;
- передача Вигурівщини (48 хат) і Троєщини (33 хати) до складу Остерського повіту Київського намісництва.

1786 рік

- Відібрання російською царицею всіх монастирських земель.

1788 рік

- З'єднання Дніпра з Чорторієм для відведення повені від київського берега.

1792 рік

- Закріплення сіножаті біля Вигурівщини за Михайлівським монастирем, згідно з наказом по Київській скарбничій палаті.

1802 рік

- Включення Вигурівщини і Троєщини до складу Броварської волості Остерського повіту Чернігівської губернії.

1815 рік

- Переведення судноплавства на Чорторий у зв'язку з обмілінням і засміченістю Дніпра.

1829 рік

- Художній опис Броварського лісу в творі О. Сомова «Русалка».

1832 рік

- Згадка про Броварський ліс в «Путешествии по святым местам русским» А. Муравйова.

1835 рік

- Створення у Києві пароплавної компанії (у складі двох суден), яка мала головне завдання перевозити каміння для будівництва Печерської фортеці та Броварського шосе.

1843 рік

- Проїзд Тараса Шевченка з Броварів до Києва (вперше після дитинства).
- Початок господарчого освоєння Броварського лісу (біля Пухівки) кращого в Чернігівській губернії.

1853 рік

- Відкриття наскрізного гужового руху по Миколаївському ланцюговому мосту і Чернігівському шосе.

1855 рік

- Вийшов друком «План города Киева» з чудовим зображенням лівобережжя.

1858 рік

- Згадка про існування хутора Биківня (три двори з дев'ятьма жителями) та сіл Троєщина (68 дворів 413 жителів) і Вигурівщина (110 дворів 696 жителів) у документах Чернігівської земської управи за 1897 рік.

1861 рік

- Проїзд жалобної процесії з домовиною Тараса Шевченка по Чернігівському шосе: Бровари-Київ (18 травня за н. ст.).

1870 рік

- Узгодження у військовому відомстві питання про виділення землі для київського артилерійського полігону.

1874 рік

- Вихід у світ «Сборника материалов для исторической топографии Киева и его окрестностей».

1875 рік

- Згадка про Чорторий у п'єсі І. Нечуя-Левицького «На Кожум'яках».

1882 рік

- Опис Броварського бору в повісті М. Лєскова «Печерские антики»;
- публікація в журналі «Киевская старина» так званого списку Ліщинського, де згадуються місцеві скарби;
- існування у жителів Вигурівщини (близько 1100 чоловік) понад 600 голів різної худоби.

1885 рік

- Відкриття вигурівського однокласного народного училища.

1886 рік

- Відкриття такого ж училища в Троєщині.

1887 рік

- Успішне закінчення значних інженерних робіт з перекриття повноводного Чорторію.

- розгляд Міністерством внутрішніх справ Російської імперії питання про приєднання Вигурівщини до Київської губернії (документ зберігається в ЦДІА в Києві).

1888 рік

- Сума викупних платежів державних селян Вигурівщини (близько 1250 жителів) становила 2185 руб. на рік, Троєщини (близько 850 жителів) 1142 руб.

1889 рік

- Передача Вигурівщини до Київського повіту, згідно з рішенням комітету міністрів Російської імперії.

1890 рік

- Вихід у світ брошури В. Гошкевича «Замок князя Симеона Олельковича и летописный Городец под Киевом».

1892 рік

- Видання указу Сенату Російської імперії про розподіл спірної землі між Вигурівщиною та Воскресенською Слобідкою.

1894 рік

- Перенесення троєщинської забудови з берега «старої Десни» до «вигурівського борка» в зв'язку з частими повеннями.

1897 рік

- Будівництво троєщинської церкви на новому місці.
- На хуторі Биківня 35 жителів у чотирьох дворах.

1898 рік

- Опис теренів Ватутінського району в поезії В. Брюсова «Разоренный Киев».

1900 рік

- Згадка про Вигурівщину в історичній повісті М. Старицького «Первые коршуны», опис вигурівських селян у повісті І. Нечуя-Левицького «Без пуття».

1903 рік

- Передача Вигурівщини і Троєщини до складу Микільсько-Слобідської волості з населенням 16000 жителів.

1904 рік

- Посилення господарчого освоєння Броварського лісу. Заснування лісничівки «казарм».

1908 рік

- Початок другого етапу інженерних робіт з перекриття Чорторію.

1910 рік

- Початок будівництва трамвайної лінії з Києва до Броварів;
- передача в оренду селянам Вигурівщини перевозу через Чорторію, що належав Михайлівському Золотоверхому монастирю.

1908 рік

- Відкриття трамвайного руху з Києва до Микільської слобідки.

1913 рік

- Проведення на Броварському шосе змагань мотоциклістів у межах Всеросійської олімпіади;
- проведення на артполігоні спільних навчань артилеристів та авіаторів за участю Петра Нестерова;
- відкриття трамвайного руху на лінії Микільська слобідка – Бровари;

1916 рік

- Швидкісне будівництво військовим відомством 12-верстової дороги Артполігон - Бровари (гранітний брук було улаштовано лише на початковому західному відрізку).

1918 рік

- Двотижневий обстріл густонаселених кварталів Києва з території Дарницького артилерійського табору військами Червоної армії Муравйова (січень);
- розташування під Броварами 40-тисячного війська УНР під командуванням Симона Петлюри (грудень).

1919 рік

- Взяття Броварів полками М. Щорса і В. Боженка (1 лютого);
- вступ у Бровари денікінців після запеклої оборони червоноармійських частин (27 серпня);
- оточення трьох денікінських полків військами Червоної армії і їх вступ у Бровари (10 грудня).

1920 рік

- Вступ у Бровари польських військ (11 травня);
- вступ у Бровари військ Червоної армії (8 червня).

1921-22 роки

- Голод в с. Троєщина та с. Вигурівщина, як і в решті українських сіл.

1922 рік

- Публікація в «Правде» за 15 грудня виступу делегата 7 Всеукраїнського з'їзду Рад жителя Биківні «старого селянина незаможника товариша Одинця».

1923 рік

- Включення до складу Києва Дарниці та слобідок Передмостової, Микільської і Воскресенської;
- утворення Броварського району Київської округи (Вигурівщина: 2255 жителів у 509 дворах; Троєщина: 1648 жителів у 384 дворах).

1924 рік

- Побудова пожежного сараю у Вигурівщині;
- початок підготовчих робіт зі спорудження гідроелектростанції на Десенці.

1925 рік

- Відновлення випробувань на артполігоні після відкриття мосту імені Бош;
- створення комсомольського осередку у Вигурівщині (8 осіб), відкриття комсомольцями хати-читальні.

1927 рік

- Відкриття кілометрової одноколіїної трамвайної лінії Київ – Бровари, з улаштуванням роз'їздів на Вовчій горі, в Биківні та біля Стародуба;
- створення у Вигурівщині піонерського загону (близько 30 дітей).

1928 рік

- Початок перетворення порохового заводу на більш складне хімічне виробництво;
- створення у Вигурівщині сільськогосподарської артілі ім. Ворошилова;
- згадка про биківнянський побут 10-х рр. 20 ст. у щоденнику С. Єфремова;
- заснування села Калинівка за 7 км від Броварів.

1929 рік

- Вихід постанови міськради «Про збирання металевого брухту на Дарницькому арtpолігоні»;
- висадка соснового молодняка навкруги полігону;
- відкриття руху Петровським залізничним мостом.

1930 рік

- Підпорядкування частини Броварського району (Київської округи) Київській міськраді;
- телефонізація сільрад Вигурівщини і Троєщини;
- створення вигурівського колгоспу «Червоний молочар»;
- початок створення сітки меліоративних каналів у Броварському лісництві;
- осушення болота біля Биківні (у цьому населеному пункті 157 жителів).

1931 рік

- Створення колгоспу в Троєщині;
- відкриття у Вигурівщині дитячих ясел на 80 дітей і п'ятирічної школи;
- припинення будівництва залізничної гілки на Десенку;
- проведення реєстрації населення Київської приміської смуги. За її даними зокрема: серед 2732 жителів Вигурівщини 20% складають робітники, а серед жителів Троєщини кустарів-одинаків — 297.

1932 рік

- Влаштування авіаційного полігону на місці нинішньої птахофабрики;
- будівництво 4-кілометрового відрізка клінкерної мостової на Броварському шосе, на хуторі Стародуб.

1933 рік

- Голодова смерть 660 жителів Вигурівщини і Троєщини (у відповідних колгоспах навесні відсоток колективізації дворів становив 65 та 47);
- відкриття в Троєщині «зразкового будинку колективіста»;
- занесення Троєщинської сільради на «Всесоюзна червону дошку».

1934 рік

- Утворення Дарницького району (25 листопада);
- додаткове нарізання в Броварському лісі просік, орієнтованих «північ-південь»;
- покриття гудроном Броварського шосе;
- падіння літака на леваду південніше Вигурівщини (не розбився і не вибухнув);
- визначення заборонених для забудови земельних територій згідно з постановою Президії міськради «Про відведення ділянок землі для пункту

- ППО» (документ зберігається у міському архіві);
- електрифікація Броварської трамвайної лінії.

1935 рік

- Проведення під Києвом «Больших Киевских маневров» (на трибуні біля Броварів були присутні Ворошилов, Будьоний, Косіор, Любченко, Петровський, Постишев);
- початок спорудження корпусів «Шовкобуду»;
- організація в урочищі Чорторий «бази для робітничих екскурсій у дні відпочинку з човнами і рибальським приладдям».

1936 рік

- Огородження «зеленим парканом» 4-гектарної ділянки лісу за Биківнею для потреб НКВС. Початок 5-річного завезення трупів репресованих громадян;
- заснування газет «Робітнича трибуна» і «Стахановець»;
- асфальтування Броварського шосе;
- відновлення Броварського району Київської області.

1937 рік

- Пуск фабрики «Київволокно» (першого в СРСР підприємства штучного волокна, що його спроектовано радянськими спеціалістами й обладнано радянським устаткуванням (тепер ВАТ «Київхімволокно»).

1938 рік

- Встановлення східної межі Києва згідно з новим генпланом: Чорторий Броварське шосе — Дарницька промзона;
- відкриття трамвайного маршруту № 26 (Микільська слобідка – «Київволокно») і запровадження нічних (з четвертої ранку) рейсів на трамвайному маршруті Бровари - Житній ринок;
- опис району фабрик «Київволокно» та «Шовкобуд» у журналі «Радянський Київ».

1939 рік

- Утворення Броварського району (Вигурівщина має 2607 жителів у 609 дворах, Троєщина 2099 жителів у 436 дворах);
- висадка соснового молодняка в Броварському лісництві на місці вирубок (між Вигурівщиною та Биківнею);
- благоустрій пляжу Чорторий, згідно з постановою міськради.

1940 рік

- Зображення Вигурівщини і Троєщини на топографічній мапі Києва з околицями в «Большом советском атласе мира» (в масштабі 1:250000).

1941 рік

- Прийняття виконкомом міськради рішення про поширення каналізаційної системи в «Північній Дарниці» (документ зберігається у міському архіві);
- початок будівництва двох рубежів Дарницького сектору оборони (закінчено та обладнано протитанковим ровом тільки другий рубіж);
- виведення військ Червоної армії з Києва на схід через Броварське шосе (17-19 вересня);
- початок бойової діяльності Вигурівського винищувального батальйону (19 вересня);
- народження «партизанського загону ім. Леніна» на базі Вигурівського винищувального батальйону (23 вересня).

1942 рік

- Диверсійна робота в Броварському районі партизанського загону робітників авіазаводу під керівництвом О. Ратушного (за сторінками збірника «Дзвони пам'яті»);
- вихід у світ мапи Київщини в масштабі 1:300 000 (німецького військового відомства) із зображенням населених пунктів київського лівобережжя;
- спалення гітлерівцями сіл Вигурівщина і Троєщина (горіли три дні). 487 жителів було насильно вивезено на примусові роботи до Німеччини, а 30 чоловіків (що були на фронті) отримали урядові нагороди СРСР.

1943 рік

- Оволодіння Броварами військами 1 Українського фронту (25 вересня);
- повне оволодіння київським лівобережжям військами Ватутіна (30 вересня), втаємничене перекидання військ Червоної армії з Букринського плацдарму на Лютізький, зокрема, Броварським лісом (25-31 жовтня);
- створення науково-виробничого підприємства «Картографія».

1945 рік

- Загибель на фронтах Другої світової війни 400 жителів Вигурівщини і Троєщини.

1946 рік

- відновлення випуску віскозного волокна фабрикою «Київволокно».

1947 рік

- Заснування на місці тонкосуконної фабрики підприємства з виробництва тканин зі штучного шовку (Дарницький шовковий комбінат);
- відкриття кінотеатру в клубі комбінату «Київволокно».

1949 рік

- Призначення М. А. Матеюка директором Дарницького шовкового комбінату (працював до дня загибелі, 1960 р.);
- передача комбінату штучного волокна Міністерству текстильної промисловості СРСР;
- початок масової індивідуальної забудови Биківні.

1950 рік

- Відкриття школи-семирічки в с. Вигурівщина;
- початок будівництва підприємства з виробництва капронового волокна;
- відкриття автобусного маршруту Київ - Дарниця.

1951 рік

- Початок роботи першого цеху заводу хімікатів (нині ВАТ «Радикал»);
- перейменування Троєщинського колгоспу (одержав ім'я Ворошилова).

1952 рік

- Виділення лісової території на північ від Биківні київському радіоцентру спецпризначення, виникнення «селища радистів»;
- прокладання через Броварський ліс лінії магістрального газопроводу Дашава-Київ-Москва;
- виконання ремонту покриття Броварського шосе, згідно з постановою Ради Міністрів УРСР «Про заходи по упорядкуванню автомобільних під'їздів до Києва».

1953 рік

- Пуск капронового виробництва на комбінаті штучного волокна;
- відкриття автомобільного руху мостом ім. Є. Патона;
- встановлено пам'ятник загиблим воїнам у с. Троєщина;
- початок заліснення урочища Чорторий.

1954 рік

- Передача комбінату штучного волокна Міністерству легкої промисловості СРСР;
- виділення ділянки у північно-східній частині Броварського лісництва для навчальних баз військових училищ Києва («таборів»). Електрифікація селища Биківня. Початок роботи надпотужної «радіостанції Биківня»;

1955 рік

- Відкриття відділення зв'язку №89 у Биківні;
- початок виробництва целофану;
- відкриття Дарницького вокзалу;
- відкриття у Броварському лісі першого дитячого (піонерського) відпочинкового табору.

1956 рік

- Відкриття СШ на базі початкової школи № 23;
- початок роботи Київської птахофабрики;
- заснування газети «Дарницький шовк»;
- розширення території заводу хімікатів.

1957 рік

- Приписка до київського порту пароплава «Генерал Ватутін» (плавав до 1985 р.);
- перейменування троєщинського колгоспу;
- вихід постанов Ради Міністрів УРСР №№ 156 та 875 про будівництво Деснянського водогону;
- відкриття бібліотеки в с. Биківня (нині філіал № 1 Централізованої бібліотечної системи).

1958 рік

- Підпорядкування Вигурівщини Троєщанській сільраді;
- заснування газети «Радянський хімік»;
- заборона користування рубок у приміських лісах;
- включення угідь Троєщини і Вигурівщини до складу Броварського колгоспу ім. Кірова (заг. площа 9106 га) (пізніше одержав назву «Дружба»).

1959 рік

- Початок робіт з висадки соснового молодняка на місці колишнього арtpолігону;
- виділення майданчика для будівництва кіностудії науково-популярних і мультиплікаційних фільмів;
- створення Миколою Ушаковим самобутньої панорами північного Задніпров'я в «Повести быстротекущих лет».

1960 рік

- Створення Білодібровного лісництва на базі західної частини Броварського лісу;
- відкриття пам'ятника Леніну біля комбінату штучного волокна;
- заснування Київської філії ВНДІ поліграфії (з 1991 р. Український науково-дослідний інститут спецвидів друку);

- введення в дію другої черги «радіостанції Биківня».

1961 рік

- Відкриття пансіонату «Вигурівщина» (пізніше назва «Дніпрові хвилі»);
- початок панельного домобудування біля Воскресенської Слобідки;
- початок роботи монтажно-заготівельного заводу № 2 на Віскозній вулиці;
- спорудження Деснянського водогону.

1962 рік

- Включення сільрад Броварського району до складу Бориспільського району;
- завершення масового індивідуального будівництва в Биківні, забезпечення 125 будинків селища балонами скрапленого газу;
- відкриття Будинку культури у с. Троєщина.

1963 рік

- Використання піщаних валів колишнього замку Симеона Олельковича для київських новобудов;
- початок роботи Броварського заводу порошкової металургії найближчого промислового сусіда лісових угідь району.

1964 рік

- Освоєння виробництва об'ємного синтетичного волокна на комбінаті штучного волокна;
- нове приміщення по вул. Кіото одержує Технікум радянської торгівлі (пізніше Професійне торгове училище, мав й інші назви).

1965 рік

- Відновлення Броварського району;
- відкриття дерев'яної церкви на пустирі поміж Вигурівщиною і Троєщиною;
- відкриття транспортного руху на мостах метрополітену та Русанівському. В Дарницькому районі, що займає 36% міської території, мешкає 95000 жителів;
- відкриття автобусного маршруту № 11 (станція метро «Дарниця» — «селище радистів»).

1966 рік

- Відкриття дорожнього руху на розв'язці на Броварському шосе (нинішня ст. м. «Чернігівська»);

- нагородження комбінату штучного волокна Орденом Трудового Червоного прапора;
- початок забудови житлового масиву Водопарк;
- заснування Республіканського вищого училища фізичної культури.

1967 рік

- Присвоєння імені 50-річчя Жовтня комбінату «Хімволокно»;
- нагородження студії науково-популярних фільмів Орденом Трудового Червоного прапора;
- затвердження генерального плану Києва до 1990 р., за яким питання будівництва житлового масиву «Троєщина-Вигурівщина» вирішувалось одночасно з питанням будівництва 4-ї лінії метрополітену.

1968 рік

- Заснування музею трудової слави ДШК;
- відкриття СШ № 190 і троєщинської СШ № 2 на пустирі поміж Вигурівщиною і Троєщиною;
- початок відведення території для Лісового кладовища.

1969 рік

- Утворення Дніпровського району (23 травня);
- найменування вулиці ім. Шолом-Алейхема (на честь 110-річчя письменника).

1970 рік

- Надзвичайна, дуже велика, повінь: у Троєщині під водою опинились усі будівлі, крім школи, церкви та будинку культури;
- населення Троєщинської сільради становило 6080 жителів;
- заснування УПТЦ «Агропромсистема».

1971 рік

- Вселення Інституту органічної хімії в нове приміщення;
- відкриття станції метро «Комсомольська» (нині «Чернігівська»);
- найменування проспекту ім. Ворошилова (нині Лісовий просп.);
- відкриття інтернату персональних пенсіонерів (нині Київський пансіонат ветеранів);
- відкриття СШ №№ 147, 152;
- відкриття бібліотек (нині бібліотека № 119 для дітей та бібліотека ім. С. Олійника Деснянської ЦБС).

1972 рік

- Початок роботи автостанції «Дарниця»;
- закладання в урочищі Чорторий парку ім. Дружби народів;
- відкриття СШ № 207;
- об'єднання двох шкіл Троєщинської сільради;
- закінчення проектування споруд на трасі Північного мостового переходу через Дніпро в районі причалу «Вигурівщина»;
- відкриття бібліотек на Лісовому масиві: № 2 для дітей та ім. В. Кучера.

1973 рік

- Відкриття комплексу торговельно-економічного інституту та кулінарного училища (нині Київський національний торговельно-економічний університет та Вище комерційне училище КНТЕУ);
- відкриття Дитячої музичної школи № 24 на Лісовому масиві.

1974 рік

- Найменування проспекту іменем Маршала Жукова;
- відкриття СШ №202, 212;
- створення «Укргеоінформ» (Український державний науково-виробничий інститут зйомок міст та геоінформатики).

1975 рік

- Відкриття СШ № 213;
- відкриття готелю «Десна»;
- підняття з дніпровського дна (навпроти о. Муромець) священного дуба Перуна;
- газета «Вечірній Київ» 1 листопада публікує інтерв'ю з головним архітектором проекту генплану розвитку Києва Г. Слуцьким: «... готуються пропозиції щодо використання території сіл Троєщини і Вигурівщини».

1976 рік

- Початок експлуатації газоочисної станції на ВО «Хімволокно»;
- відкриття автомобільного руху Московським мостом;
- відкриття СШ № 192.

1977 рік

- Присвоєння ДШК імені 60-річчя Жовтня;
- відкриття СШ № 218;
- відкриття бібліотеки №115 для дітей Деснянської ЦБС.

1978 рік

- Найменування магістралі, що веде від Воскресенки до Північного мосту проспектом Ватутіна;
- відкриття на Лісовому масиві філіалу Дніпровського будинку піонерів та школярів;
- прокладання залізничної колії вздовж північного узлісся Броварського та Білодібровного лісництв (для потреб будівництва й експлуатації ТЕЦ-6).

1979 рік

- Відкриття станції метро «Піонерська» (нині «Лісова»);
- відкриття Будинку дитини «Берізка» (нині Київський міський будинок дитини «Берізка») та СШ № 39;
- початок розробки піщаного кар'єра на північ від Лісового кладовища.

1980 рік

- Включення села Вигурівщина до межі міста;
- перехід у новий корпус НДІ загальної та комунальної гігієни;
- вихід у світ енциклопедичного довідника «Київ» з початковою інформацією про місцеві підприємства та організації.

1981 рік

- Пуск першого енергетичного блоку ТЕЦ-6;
- відкриття меморіальної дошки академіку Кіпріанову на будинку Інституту органічної хімії;
- проведення днів Кіото в Києві;
- відкриття кінотеатру «Росія» (тепер "Кіото").

1981-82 роки

- Початок забудови житлового масиву «Вигурівщина-Троєщина».

1982 рік

- Відкриття СШ № 238.

1983 рік

- Побачило світ дослідження А. Кінька «Билинна слава Києва» з цікавою історією північного лівобережжя;
- подовження трамвайної лінії (в північному напрямку) до масиву ім. Кибальчича і тролейбусної лінії (через Північний міст) до Воскресенки.

1984 рік

- Пуск другого комплексу першої черги ТЕЦ-6;
- відкриття медмістечка у складі лікарні швидкої допомоги та медучилища № 4;
- відкриття тролейбусної лінії по проспекту В. Маяковського;
- відкриття СШ №№ 247, 248, 249.

1985 рік

- Спорудження обеліска в пам'ять заводчан, які загинули на фронтах під час Другої світової війни (вул.Магнітогорська, БАТ «Київхімволокно»);
- відкриття універсаму «Фестивальний»;
- відкриття СШ №№ 119, 250, 251;
- розкриття деяких сторінок історії Вигурівщини і Троєщини, пов'язаних з періодом Другої світової війни у збірнику «Дзвони пам'яті» (книга про трагедію сіл Київщини, знищених у роки війни).

1986 рік

- Заселення кількох кварталів вулиці Бальзака переселенцями з міста Прип'ять;
- початок випуску на ВО «Хімволокно» капронової мононитки для мікрохірургії;
- будівництво на масиві Вигурівщина-Троєщина будинків з керамічних панелей за індустріальною технологією;
- вселення в нове приміщення Інституту інженерно-геодезичних зйомок та науково-редакційного підприємства «Картографія»;
- відкриття трамвайної лінії по вул. Закревського;
- відкриття СШ № 259;
- відкриття бібліотеки № 141 для дорослих Дніпровського району (нині ЦРБ № 141).

1987 рік

- Початок будівництва другої черги масиву Вигурівщина-Троєщина;
- утворення Ватутінського району (30 грудня);
- приписка до Київського порту теплохода «Генерал Ватутін», побудовано-го в Німецькій Демократичній Республіці;
- створення Інституту біоорганічної хімії;
- відкриття автомобільного руху по магістралі вздовж вулиці Братиславської;
- закінчення реконструкції Броварського шосе;
- відкриття СШ №№ 263, 264.

1988 рік

- Включення до межі міста села Троєщина та прилеглих колгоспних угідь;
- відкриття СШ №№ 270, 275, 276, 277;
- створення Централізованої бібліотечної системи Ватутінського району м. Києва;
- відкриття універсаму «Дніпро», овочевого універсаму;
- початок капітального ремонту Будинку піонерів та школярів (тривав майже чотири роки);
- заснування клубу атлетичної гімнастики;
- відкриття Київської дитячої школи мистецтв № 3.

1989 рік

- Відкриття кінотеатру «Флоренція»;
- відкриття СШ №№ 282, 283;
- спорудження комплексу «Книжкова палата України»;
- урядове визнання правди про биківнянські поховання (там поховані жертви сталінізму);
- відкриття поліклініки для дорослих;
- заснування телеканалу «Троєщина» Ватутінською районною радою народних депутатів;
- продовження трамвайного маршруту № 28;
- перенесення ринку «Патент» на нову територію;
- створення добровільного товариства «Діти Чорнобиля».

1990 рік

- Відкриття СШ №№ 292, 293, 294;
- створення кіностудії «Укрмультифільм» (нині кіностудія анімаційних фільмів);
- продовження тролейбусного маршруту № 30;
- введення в дію двох універсамів, магазинів: «Госптовари», «Квіти», «Оптика»; блоку громадського харчування, трьох автостоянок (на 2500 місць) та гаражу «Супутник» (320 місць);
- відкриття жіночого клубу «Радосинь»;
- проведення реконструкції ринку в районі метро «Піонерська» (нині «Лісова»);
- створення акробатичного клубу «Форум».

1991 рік

- Початок будівництва храму на честь Святої Трійці;
- відкриття першої книгарні на масиві Вигурівщина-Троєщина;
- відкриття СШ №№ 300, 301, ДЮСШ № 18;

- початок будівництва третьої черги житлового масиву Вигурівщина-Троєщина;
- відкриття пункту «швидкої допомоги» народних цілителів;
- відбулося технічне переоснащення ДШК;
- підстанція швидкої і медичної допомоги одержала своє приміщення;
- введена в дію автоматична електронна система банківського обслуговування;
- відкриття відділення дитячої поліклініки;
- завершення будівництва приміщення АТС по вул. Данькевича;
- Київська філія ВНДІ поліграфії одержала нову назву УкрНДІСВД (Український науково-дослідний інститут спецвидів друку);
- створення підприємства PILLAR (Joint Stock Company), яке виготовляє злитки кремнію монокристалічного та пластини з нього;
- створення науково-виробничого об'єднання «Катран», яке виготовляє засоби індивідуального захисту.

1992 рік

- Відкриття першої української національної гімназії для обдарованих дітей (нині гімназія «Троєщина»);
- відкриття міжнародної школи, СШ № 306;
- презентація кабельної телекомпанії району;
- створення районного фонду культури;
- завершення будівництва Ватутінського районного центру для навчання плаванню дітей і підлітків.

1993 рік

- Відкриття СШ №№ 307, 308;
- відкриття недільної татарської школи;
- відкриття немедикаментозної поліклініки;
- музична школа № 24 отримала своє приміщення;
- створення ансамблю народної музики «Барви України» при Центрі дитячої та юнацької творчості;
- відкриття нових автобусних маршрутів, зокрема, №64, який з'єднав Вигурівщину-Троєщину зі станцією метро «Дарниця»;
- заснування ЗАТ «Дарна», в минулому Дарницький шовковий комбінат, який був заснований у 1947 р.;
- відкриття бібліотеки №151 Ватутінської (нині Деснянської) ЦБС на Вигурівщині-Троєщині.

1994 рік

- Відкриття СШ №№ 311, 312, 313;
- введення в дію АТС 530 на 15 тис. номерів;

- відкриття банкотної фабрики, де будуть друкуватися українські гроші та цінні папери (Банкотно-монетний двір Національного банку України);
- закриття шкідливих виробництв заводів «Радикал», «Хімволокно»;
- початок будівництва опікового центру на Троєщині;
- створення нової газети «Злагода»;
- продовження трамвайного маршруту №28 від вул. Сабурова до вул. Милославська;
- відкриття українсько-в'єтнамського центру традиційної східної і немедикаментозної медицини «Киулонг-Київ».

1995 рік

- Відкриття СШ №№ 320, 321, гімназії «Києво-Могилянський колегіум», школи-дитячого садка «Мрія»;
- відкриття модельного центру зайнятості населення;
- початок будівництва лінії швидкісного трамваю;
- відкриття нової санепідстанції;
- відкриття лікарні ветеринарної медицини;
- закладення Храму Всіх Святих на території нового медичного центру;
- створення науково-медичного об'єднання «АМЕКС»;
- організації Ватутінського району взяли шефство над прикордонним кораблем «Григорій Гнатенко»;
- відкриття нового автобусного маршруту № 73 від станції метро «Петрів-ка» до вул. Радунська;
- відкриття речового ринку на розі вулиць Електротехнічної та Братислав-ської (нині ринок «Троєщина» ТОВ «Ринок-1»).

1996 рік

- Відкриття СШ № 322, класів для афганських дітей у СШ № 247;
- відзначення 30-річчя Київського торговельно-економічного інституту (нині Київський національний торговельно-економічний університет);
- в Броварському видавництві «Криниця» вийшла книга Миколи Лисенка «Биківня: злочин без каяття»: літературно-публіцистичний нарис. 1996р. ;
- створення Державного комунального підприємства Молочна фабрика-кухня дитячого харчування № 1;
- створення поліграфічного концерну ТОВ «Новий друк»;
- дарницькі текстильники першими в Україні освоїли випуск камуфляжних тканин;
- обладнання берега озера Лісового в зону відпочинку;
- проведення в районі першої в Україні виставки-конкурсу фармацевтичних препаратів, лікувальних засобів та продуктів, що сприяють виведенню з організму радіонуклідів Міжнародною асоціацією «Допомога родинам Чорнобиля», яка заснувала почесний знак милосердя «SOS-86».

1997 рік

- Відкриття Свято-Троїцького собору на Троєщині на 1200 місць;
- відкриття першого дитячого притулку на Троєщині;
- відкриття Економіко-правового ліцею в приміщенні СШ № 212 на Лісовому масиві;
- телефонізовано 21 тис. квартир, в т.ч. 150 приватних будинків в с. Троєщина;
- заснування заводу «Бліц-Пак»;
- створення трьох нових експрес-маршрутів, які з'єднали Троєщину зі станціями метро «Дарниця» та «Петрівка»;
- введення в експлуатацію: 5 житлових будинків, 5 бюветів артезіанського водопостачання;
- розміщення 3-ї поліклініки району в приміщенні ЖЕКу;
- відкриття ресторану швидкого обслуговування «Макдональдс»;
- здійснення реконструкції транспортної розв'язки на перетині проспектів Маяковського-Ватутіна;
- спорудження проїзду на вул. Бальзака (від вул. Каштанової до просп. Ватутіна), магістрального водопроводу (1,2 км) та магістральної тепломережі (1,1 км) у 26-му мікрорайоні;
- проведення благоустрою вул. Лаврухіна;
- обладнання спортивного майданчика по вул. Бальзака, створення спортивно-оздоровчого центру «Троєщина» (в т.ч. футбольного клубу);
- затвердження райдержадміністрацією комплексної програми «Турбота» на 1997-2000 рр.;
- створення єдиної в Україні організації «Промінь 5-2», до якої увійшли ліквідатори аварії на ЧАЕС з діагнозом гостра променева хвороба;
- створення при Управлінні соціального захисту населення територіального центру з обслуговування одиноких непрацездатних пенсіонерів та інвалідів;
- створення ансамблю пісні і танцю «Калинка» в Центрі дитячої та юнацької творчості Ватутінського (нині Деснянського) району;
- Професійне торгове училище отримує нову назву: Друге вище професійне училище № 45 КДТЕУ (нині Вище комерційне училище).

1998 рік

- Відкриття нової Центральної районної дитячої поліклініки на 640 відвідувачів у змінну, зі стаціонарним відділенням на 20 ліжок та трьома басейнами;
- відкриття нової поліклініки для дорослих №3 на 1000 відвідувань за добу з денним стаціонаром на 55 ліжок;
- відкриття дермато-венерологічного диспансеру № 2;
- відкриття першого з часів Київської Русі Монетного двору;
- відкриття шкіл-дитячих садків «Вікторія» та «Лісові дзвіночки»;

- введення в експлуатацію 6 житлових будинків, 3 бюветів артезіанського водопостачання;
- встановлення 6750 телефонів.

1999 рік

- Закінчення будівництва школи мистецтв № 7 на 900 учнів у 12-му мікро-районі (відкриття школи 14 січня 2000 р.);
- відкриття школи-дитячого садка «Київські каштани»;
- введення в експлуатацію: 3 бюветів артезіанського водопостачання, 5 житлових будинків (у тому числі житловий будинок для людей похилого віку), автогаражні кооперативи «Супутник» та «Супутник-1», 2 автостанції;
- закінчення будівництва амбулаторії в с. Биківня;
- відкриття нової підстанції швидкої допомоги на 100-125 тис. виїздів у рік;
- вийшла нова книга про Биківню: М. Роженко, Є. Ботацька «Сосни Биківні свідчать: злочин проти людства»;
- закладання нового парку біля поліклініки № 3 для дорослих;
- відкриття нової дороги по вул. Милославська;
- створення соціальної служби для молоді Деснянського району;
- на карті району з'явилася нова вулиця Промениста (54-й квартал Броварського лісництва);
- створення в старій церкві с.Троєщина «Свято-Духівського чоловічого скита Києво-Печерської Лаври»;
- відкриття нового автобусного маршруту № 26;
- створення нових громадських організацій: воїнів-ліквідаторів аварії на ЧАЕС, інвалідів війни «Набат»; місцевий осередок політичної партії малого і середнього бізнесу України в м. Києві; федерація кивболу; київський міський осередок Асоціації «Спортивного танцю України», клуб спортивного танцю «Каштан»; клуб спортивного танцю «Фаворит».

2000 рік

- Відкриття міського центру мистецтв (нині Міський мистецький навчальний заклад «Нахненний», до складу якого увійшли: Київська дитяча шко-ла мистецтв № 7 та Київська муніципальна українська академія танцю (нині ім. С. Лифаря) у 12-му мікрорайоні ж/м Вигурівщина-Троєщина;
- відкриття амбулаторії лікарів загальної практики в с. Биківня, яка працює за принципом сімейної медицини;
- пущено першу чергу швидкісного трамваю від вул. Милославська до просп. Ватутіна (довжина 6 км, 5 зупинок), подовження маршруту по вул. Закревського до вул. Сабурова;
- відкриття нової паркової зони у 12-му мікрорайоні ж/м Вигурівщина-Троєщина (площа понад 4 га, 2 тис. дерев);

174 Вигурівщина-Троєщина (площа понад 4 га, 2 тис. дерев);

- НБУ відзначило 5-річчя від дня випуску першої пам'ятної монети України;
- 40-річчя створення Заслуженого народного ансамблю пісні і танцю України «Дарницанка»;
- на заводі «Бліц-Флекс» відкрився суперпотужний друкувальний комп-лекс з виробництва гнучкої упаковки, встановлена нова лінія флексогра-фічного друку «Astraflex»;
- після 3-х річної перерви поновив свою роботу кінотеатр «Флоренція»;
- введено в експлуатацію: 4 житлових будинки (765 квартир), 2 тимчасові автостанції (на 567 місць), будівельні гаражі (на 43 м\боксів), трансформаторна підстанція храму Святої Трійці, 2 павільйони бюветного водопо-стачання, супермаркет «Білла-Україна» австрійської компанії «Євро-білла» у 10 мкрн. ж\м Вигурівщина-Троєщина (торг. площа 2500 кв.м);
- розпочав роботу постійно діючий «Євро-луна-парк (біля станції метро «Лісова»);
- створено «Соціально-реабілітаційний центр для дітей та молоді з функціональними обмеженнями» при районній спеціалізованій службі «Острів скарбів».

2001 рік

- Утворення Деснянського району м. Києва згідно з рішенням Київради від 30 січня 2001 року № 162/1139;
- створення Державного історико-меморіального заповідника «Биківнянські могили» згідно з постановою КМ України від 22.05.2001р;
- закладання каменя на Троєщині на місці майбутнього парку і Алеї Пам'я-ті жертв Чорнобиля;
- вшанування пам'яті жертв репресій 30-х років у с. Биківня його святістю головою Держави Ватикан Іоаном Павлом І;
- відкриття Центру соціальної реабілітації дітей та молоді з функціональними обмеженнями;
- розпочав свою роботу Міжнародний центр нейрохірургії концерну «Богдан» на базі ЦРП для дорослих;
- створення Консультативної ради політичних партій;
- введення в експлуатацію 7 житлових будинків, артезіанської свердловини у с. Троєщина, артезіанського водопроводу довжиною 3,1 км. з підключенням 4 бюветів, багатоповерхового гаражу ГБК «Братиславський 1»;
- відкриття «Торгового комплексу «Універмаг Троєщина»;
- введення в експлуатацію об'єкта «База благоустрою та озеленення КП «Фітосервіс» (І черга, загальна площа 27300 кв. м.);
- введення нового короткого таксомоторного маршруту № 550.

2002 рік

- Спорудження каплиці Пресвятої Богородиці на території лікарні швидкої медичної допомоги;

- будівництво та введення в експлуатацію другої та третьої черг тролейбусної лінії за маршрутами № 37 (станція метро «Лісова» — вул.Милославська) та № 37А (вул. Радунська — просп. Маяковського).
- 40-річчя з дня створення Будинку культури с. Троєщина та 10-ліття гімназії «Троєщина»;
- створення інформаційної служби «Дозвілля», де можна дізнатися про дислокацію та роботу дитячих, молодіжних, спортивних гуртків та секцій;
- відкриття українсько-білоруського торгового дому «Білоруські шпалери» (вул. Магнітогорська, 1);
- створення районного комунального підприємства «Автотранспортник»;
- введення в експлуатацію 3 житлових будинків, 2 бюветів артезіанського водопостачання, завершення робіт з благоустрою 4 бюветних комплексів;
- впровадження 7 нових таксомоторних маршрутів;
- відкриття речового ринку ТОВ «Глорія», введення в дію першої та другої черг ТЦ «Даринок» на 1000 торговельних місць, ТЦ «Троєщина» ПВП «Сіріус», 5 магазинів, 2 кафе, виставкового центру «ПаОЛ» тощо.

2003 рік

- Створення Центру у справах сім'ї та жінок (вул. Курчатова, 14А) та відділу у справах сім'ї та молоді;
- створення освітньо-культурного центру «Дивосвіт»;
- створення Деснянської молодіжної організації «Рада молодих підприємців району» та Координаційної ради з питань підприємництва;
- створення позашкільного закладу «Центр естетичного виховання «Гармонія»;
- присвоєння площі на перетині вул. Сабурова і просп. Маяковського найменування «Площа Анкари»;
- відкриття двох нових вищих навчальних закладів: Деснянський технікум Міжрегіональної академії управління персоналом та Міжрегіональний гуманітарний інститут Київського славистичного університету;
- реорганізація загальноосвітньої школи № 283 в гімназію;
- закладання капсули на місці початку будівництва подільсько-мостового переходу;
- встановлення 5425 телефонних номерів;
- створення комунального підприємства «Автотраспортник»;
- створення комунального підприємства районний центр «Здоров'я»;
- створення відділу по роботі з наказами виборців депутатам Київради і райради в райдержадміністрації;
- створення відділу з питань фізичної культури і спорту райдержадміністрації;
- відкриття 3 нових таксомоторних маршрутів і тролейбусного маршруту № 31 (вул. Милославська залізнична станція «Зеніт»);

- надання статусу юридичних осіб районному шкіряно-венерологічному диспансеру № 2, дитячим поліклінікам №№ 1, 2, амбулаторії лікарів загальної практики с. Биківня;
- введення в експлуатацію 13 житлових будинків, 4 бюветів артезіанського водопостачання;
- відкриття 3 речових ринків і майданчиків, розширення мережі супермаркетів «Сільпо» (3 магазини) та інших магазинів, відкриття 2 кафе.

2004 рік

- Затвердження символіки Деснянського району м. Києва (рішення від 27.05.04 № 18 Деснянської райради);
- встановлення пам'ятного знаку на честь загиблих воїнів на Букринському плацдармі за ініціативи керівництва Деснянського району;
- завершення реконструкції другої черги паркової алеї по просп.Маяковського (від вул. Драйзера до Школи мистецтв №3);
- проведення першого фестивалю аматорської художньої творчості «Київські околиці» в с. Троєщина;
- створення Центру раннього розвитку дитини у дитячому закладі № 111;
- встановлення дошки Сергію Лифарю на фасаді будинку Муніципальної української академії танцю;
- відкриття спеціалізованого відділення малоінвазивної хірургії на території ЦРП Деснянського району;
- створення нових ЖЕКів (№№ 320, 321) з надання послуг мешканцям с.Троєщина та с.Биківня;
- створення комунального підприємства «Деснянськпарксервіс»;
- створення Центру практичної психології в системі освіти;
- відкриття новозбудованих міні-стадіонів із штучним покриттям (у поліграфічному підприємстві «Новий друк» та на території школи № 276);
- відкриття новозбудованої дороги (автомагістралі) від вул. Милославської до вул. Леніна в с. Троєщина;
- будівництво тролейбусної лінії маршруту №10 по вул. Цветаєвої-Закревського-Данькевича;
- Перше та Друге вищі професійні училища КНТЕУ №№ 3 та 45 об'єднуються та одержують назву Вище комерційне училище КНТЕУ;
- введення в експлуатацію 10 житлових будинків, відкриття сучасних супермаркетів ТОВ «ЕКО» та КП «Домотехніка» на території реконструйованих приміщень універсаму № 22; 31 підприємства побуту, сучасного супермаркету будівельних матеріалів «Нова лінія», 5 підприємств громадського харчування, 8 магазинів тощо.

2005 рік

- Відкриття денного стаціонару на 10 ліжок в гастроентерологічному відділенні районної дитячої поліклініки № 2 на Лісовому масиві;

- відкриття нової дитячо-юнацької спортивної школи № 1 Київського міського ФСТ «Спартак»;
- відкриття нового тролейбусного маршруту № 10 (вул. Милославська — просп. Маяковського) та продовження тролейбусного маршруту № 37А по вул. Цветаєвої — до поліклініки для дорослих;
- відкриття другого входу на станцію метро «Лісова» зі сторони вул. Кіото;
- встановлення пам'ятної споруди (монументу) і закладання Алеї Пам'яті в парку «Деснянський»;
- закладання першого каменю нової культової споруди Церкви у меморіальному комплексі на Букринському плацдармі (с. Ходорів) за ініціативи керівництва Деснянського району;
- вийшла в світ збірка віршів та малюнків мешканців с. Троєщина «Село Троєщина, ти рідне ...»;
- відкриття світлиці на честь поета Платона Воронька у школі № 119;
- створення притулку для тимчасового перебування жінок, що зазнали насильства у сім'ї при Центрі у справах сім'ї та жінок;
- створення районного Центру фізичного здоров'я населення «Спорт для всіх»;
- завершення розробки техніко-економічного обґрунтування з будівництва та початок проектування наземної лінії метрополітену від вул. Милославської до станції метро «Лівобережна»;
- реконструкція просп. Гагаріна на ділянці від бул. Верховної Ради до вул. Червоногвардійської;
- проведення капітального ремонту та реконструкція Московського мосту з впровадженням реверсного руху;
- надання статусу Національного Державного історико-меморіального заповіднику «Биківнянські могили»;
- створення Ради у справах сім'ї, рівних прав та можливостей жінок та чоловіків при райдержадміністрації;
- введення в експлуатацію 8 житлових будинків, 4 бюветів артезіанського водопостачання;
- відкриття ТЦ ЗАТ «ТОДЕФ», спеціалізованого меблевого центру «Меблевий лабіринт», супермаркету «Євротекстиль» інших магазинів, 16 нових підприємств з надання послуг населенню тощо.

2006 рік

- Введення в експлуатацію енергоблоку № 3 ТЕЦ-6;
- відкриття нового торгового центру «Глобал UA» (вул. Бальзака, 2А);
- введення в експлуатацію транспортної розв'язки на перетині проспекту Ватутіна з вулицею Бальзака (перша черга);
- відкриття нового корпусу школи № 23, обладнаного за європейськими стандартами.

2007 рік

- Визначення переліку об'єктів, які входять до складу Нвціонального історико-меморіального заповідника «Биківнянські могили»;
- відкриття воднолижної канатно-буксирувальної дороги у парку «Дружби народів» уздовж затоки акваторії річки Десенка;
- відкриття Міського центру дитини (просп. Маяковського, 28В);
- відкриття нових тролейбусних маршрутів з Троєщини до метро «Дарниця» та Ленінградської площі №№ 46, 46-к;
- відкриття найбільшої в Україні Київської міської лікарні ветеринарної медицини (вул. Електротехнічна, 5А);
- відкриття Київського міського центру серця (вул. Братиславська, 5А).

2008 рік

- Закладання першого каменю майбутнього монумента воїнам-афганцям (вул. Данькевича, 4А);
- відкриття ТЦ «Маяк» (станція метро «Лісова»);
- проведення зйомки кліпу гурту «Гуаш» на Троєщині;
- відкриття каплички святителя Миколая Мір Лікійського Чудотворця (вул. Драйзера, 2Б);
- відкриття нових безкоштовних маршрутів, які охоплюють майже всі ключові станції метро та супермаркети.

2009 рік

- Створення нового сквера на Троєщині (вул. Драйзера, 32);
- утилізація небезпечних залишків хімічних продуктів на колишньому промайданчику ВАТ «Радикал»;
- відкриття центру оптової торгівлі «METRO» (вул. Сабурова, 2А);
- відкриття нового альтернативного маршруту міської електрички сполученням станція «Троєщина» станція «Київ-Петрівка»;
- відкриття нового Центрального стерилізаційного відділення Київської міської станції швидкої медичної допомоги та медицини катастроф (вул. Електротехнічна, 7);
- відкриття храму Святих мучеників Адріана і Наталії та дитячого майданчика при приході (просп. Лісовий, 32).

2010 рік

- Відкриття першого багатоповерхового ліфтового автопаркінгу (вул. Бальзака);
- відкриття Набережно-Хрещатицької естакади та нової розв'язки Подільсько-Воскресенського мосту;
- створення єдиного у світі Музею булатної зброї (вул. Пухівська, 4);
- відкриття сонячного годинника у формі пам'ятника-каштанчика (парк «Молодіжний»).

2011 рік

- Відкриття нового тролейбусного маршруту № 37-а (від вул. Лісківської до станції метро «Лісова»);
- відкриття алеї японських сакури парку «Кіото» з нагоди відзначення 40-річчя дружби міст-побратимів Києва і Кіото;
- відкриття руху міської електрички («Петрівка» - «Троєщина»), яка курсуватиме між 12 станціями;
- відкриття двох нових амбулаторій сімейної медицини (вул. Братиславська, 18 та вул. Милославська, 33А);
- відкриття низки соціальних об'єктів: дитяче містечко «Деснянська казка» в парку «Деснянський», дитсадок на вул. Лісківській, сквер на просп. Маяковського, 45-47;
- відкриття Музею вишивки (вул. Курчатова, 23А).

2012 рік

- Підписання угоди про співробітництво з японським містом Убе;
- відкриття дозвільного центру з оформлення всіх необхідних документів підприємницької діяльності (просп. Маяковського, 29);
- встановлення пам'ятного знаку на честь підписання Троєщинської унії в історико-етнографічному парку;
- відкриття нового автобусного маршруту № 154 «Селище Рибне станція метро «Лісова» в режимі руху маршрутного таксі;
- підписання протоколу про співпрацю та впровадження європейських стандартів життя у межах візиту литовської делегації міста Друскінінкай;
- визнання спеціалізованої школи № 250 (з поглибленим вивченням математики) найкращим навчальним закладом столиці;
- внесення найдовшої алеї сакур у парку «Кіото» до Книги рекордів України.

2013 рік

- Відкриття архітектурного елементу «Земля» скульптурної композиції «Прометей», яким завершилося спорудження I черги будівництва Меморіального комплексу «Героям Чорнобиля»;
- обладнання пункту тимчасового базування швидкої медичної допомоги на вул. Драйзера, 19;
- новостворений сквер по просп. Маяковського отримує назву «Сквер єдності»;
- відкриття ротонди «Пантеон пам'яті» на честь учасників ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС;
- відкриття Центру розвитку дитини «Підростайко» (вул. Бальзака, 46Б).

2014 рік

- Встановлення літньої альтанки на Лісовому масиві (просп. Лісовий, 41);
- відкриття меморіальної дошки на фасаді середньої школи № 275 мешканцю району Володимиру Кравчуку, який загинув під час виконання бойового завдання у зоні АТО;
- відкриття трьох нових дитячих майданчиків (вул. Ніколаєва, просп. Маяковського, селище Биківня).

2015 рік

- Відкриття Центру допомоги і тимчасового розміщення вимушено переселених осіб (вул. Каштанова, 6);
- відкриття першої черги веломаршруту з Троєщини до центру столиці «житловий масив Троєщина — Європейська площа»;
- встановлення на житловому масиві Троєщина нових заощадливих світлодіодних ліхтарів;
- встановлення пам'ятного знаку першому українському футуристу, поетові Михайлу Семенку у Національному історико-меморіальному заповіднику «Биківнянські могили»;
- відкриття Муніципальної Галереї мистецтв (вул. Драйзера, 6).

2016 рік

- Відкриття 2-го відділення Центру надання адміністративних послуг за адресою просп. Лісовий, 39А;
- відкриття карильйону «Дзвони Чорнобиля» на території Меморіального комплексу «Героям Чорнобиля»;
- створення сучасного муралу австралійським художником Фінтаном Маггі на житловому будинку по вул. Закревського, 1/2;
- відкриття нових маршрутів від Троєщини до Чоколівки автобусу № 114 та тролейбусу № 30Д.

2017 рік

- Відкриття великого та сучасного сервісного центру по роботі зі споживачами (просп. Маяковського, 26);
- відкриття Саду каменів та висадження сакур у парку «Кіото» (станція метро «Лісова») мерами Києва та Кіото;
- перейменування кінотеатру «Росія» у «Кіото»;
- надання статусу скверів двом земельним ділянкам (вул. Волкова, 22 та на перетині вул. Кубанської України, 20 – просп. Лісовому, 31);
- відкриття комунального дитячого садочку № 362 «Милославичі» (вул. Закревського, 99-а);
- відкриття скверу «Доброволець» (вул. Лісківська, 16);

- проведення першого фестивалю «Літопис Городця Княжого» на історичній місцевості Городища Вигурівщина-Троещина (Городець Пісочний);
- відкриття нової амбулаторії для сімейних лікарів (бульв. Бикова, 7-а);
- відкриття меморіальних дошок на честь відомих акторів Маргарити Криницької та Борислава Брондукова на фронтоні будинку (вул. Бучми, 8).

2018 рік

- Перейменування вулиці Маршала Жукова на вулицю Кубанської України (Лісовий масив);
- відкриття пам'ятника богатиреві Іллі Муромцю у парку «Муромець»;
- заснування Інклюзивно-ресурсного центру № 3 (вул.Братиславська,14А);
- відкриття меморіальних дошок на фасаді житлового будинку на вул.Закревського, 27/2 деснянцю, захиснику України Олегу Онікієнку та на фасаді школи № 212 захиснику України, випускнику школи Сергію Баулі;
- перейменування «Московського» мосту на міст «Північний» та парку «Дружби народів» на парк «Муромець».

2019 рік

- Перейменування вул. Горького на вул. Осьмачки (селище Троєщина);
- відкриття новозбудованого пляжу «Троєщина»;
- початок будівництва багатофункціонального торговельно-розважального центру «Lisova» (станція метро «Лісова»).

2020 рік

- Відкриття 4 нових скверів на вулицях Лісківській, Кіото, Мілютенка, Цвєтаєвої;
- відкриття «БібліоHUB» на базі бібліотеки № 115 для дітей (вул.Бальзака, 28);
- завершення другої черги реконструкції парку з водними об'єктами вздовж просп. Шухевича (між вул. Бальзака та просп. Маяковського);
- відкриття амбулаторії сімейної медицини у селищі Троєщина;
- обладнання багатофункціонального спортивного майданчику (у сквері по вул. Драйзера, 36);
- завоювання Сергієм Молодиком бронзової нагороди на Чемпіонаті світу з боротьби самбо (Сербія);
- завершення робіт на транспортній розв'язці просп. Шухевича — вул.Бальзака, з організацією додаткових з'їздів на просп. Шухевича;
- перейменування вулиці Димитрова на вулицю Никифора Дровняка (селище Троєщина).

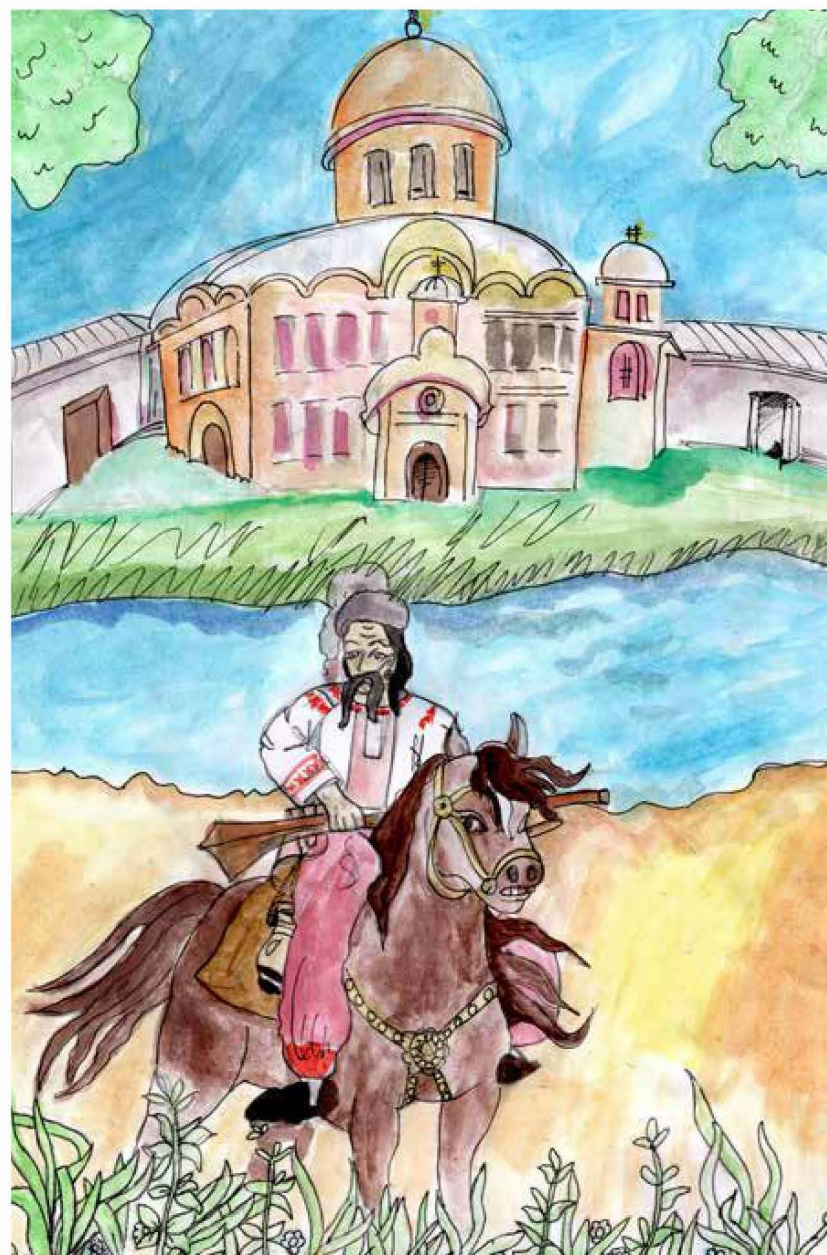
2021 рік

- Відкриття нового сучасного дитячого садочка № 327 на 260 місць (вул. Радунська, 7Б);
- початок масової вакцинації проти COVID-19;
- відкриття пляжу «Чорторий» з міжнародною екологічною відзнакою «Блакитний прапор».

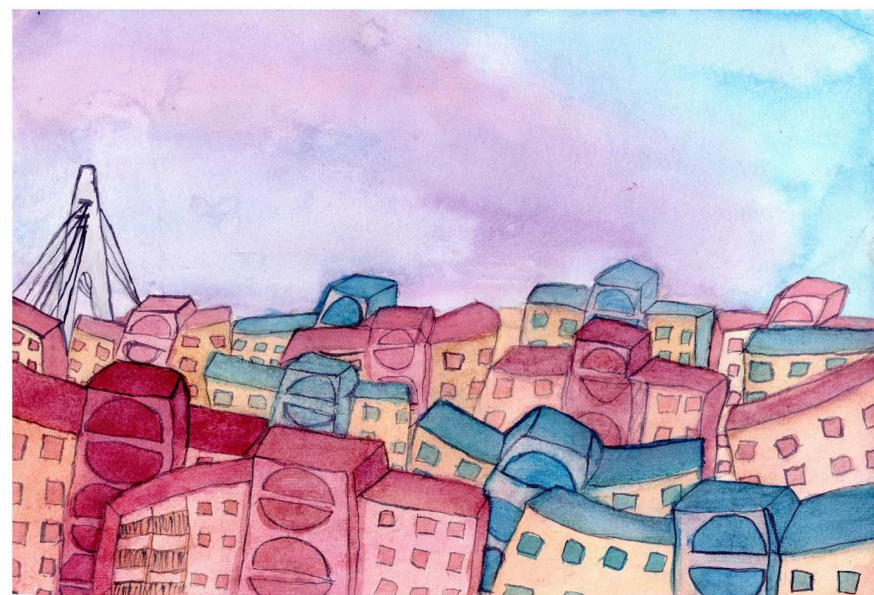
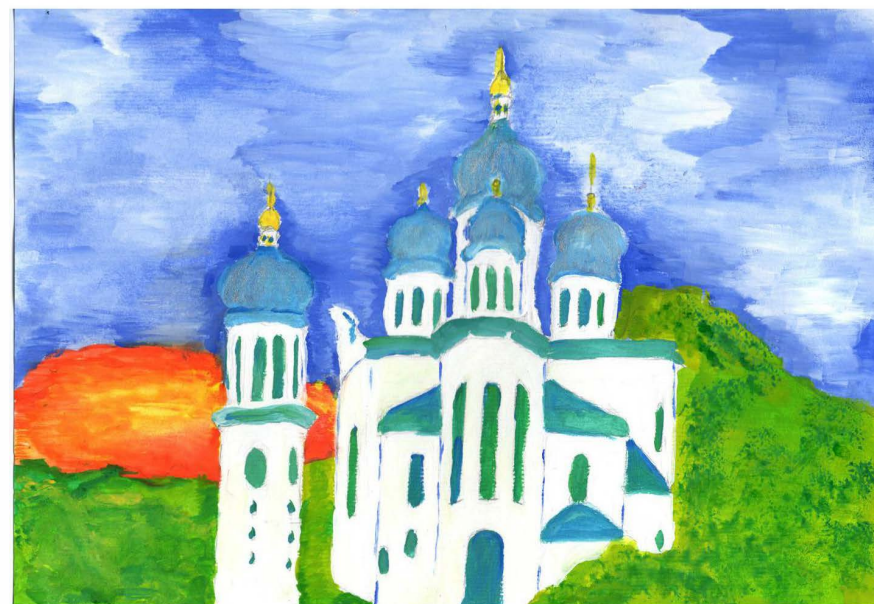

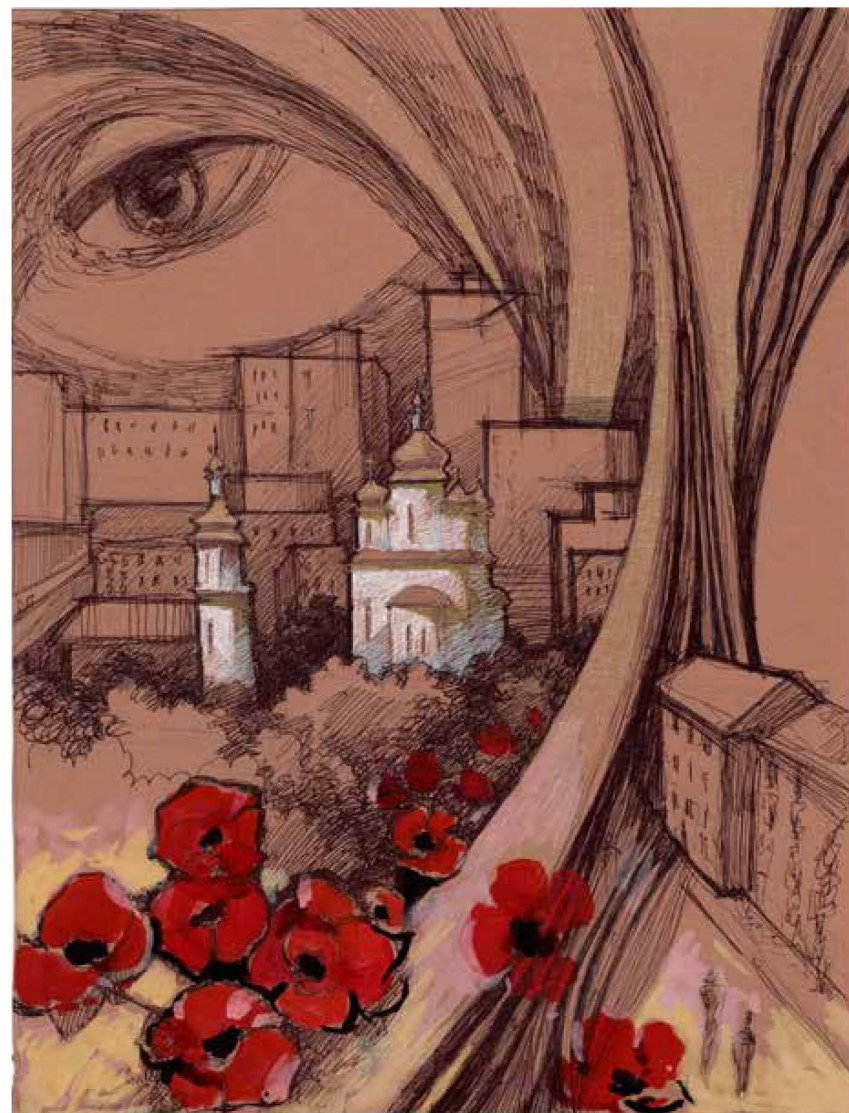
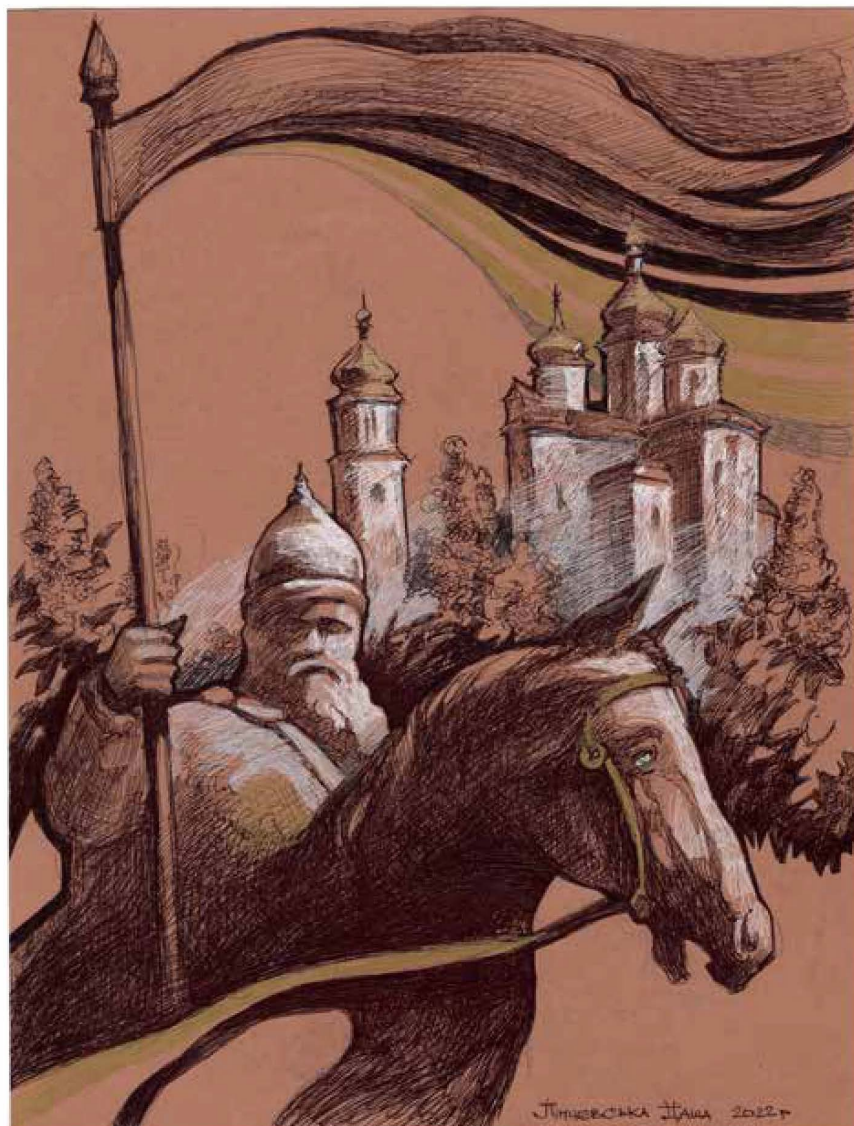

КОРИСТЬ
ОКРАШЕНИ ТА ЛЮДИ
ДО ПОСІДІВ КИЇВ
«І ЧИЛИСЬ СТОЛИЦЬ ДО СЕБЕ ПОВЕРНУТИ»
ПРИСВЯЧЕНА ПЕРШОМУ ДІОНИСІЮ ПАВЛУ
ІЗ КИЇВУ

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

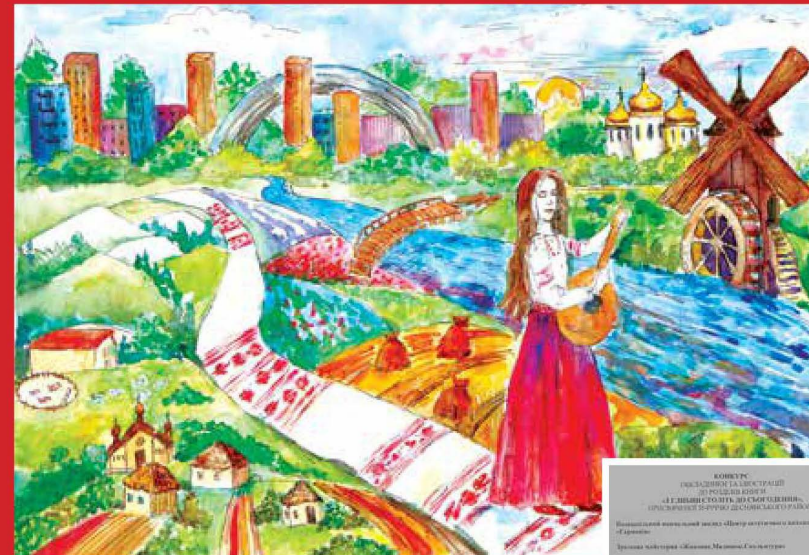
Художник: Микола Сидоренко

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

КОРИСТЬ
ОКРАШЕНИ ТА ЛЮДИ
ДО ПОСІДІВ КИЇВ
«І ЧИЛИСЬ СТОЛИЦЬ ДО СЕБЕ ПОВЕРНУТИ»
ПРИСВЯЧЕНА ПЕРШОМУ ДІОНИСІЮ ПАВЛУ
ІЗ КИЇВУ

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

КОРИСТЬ
ОКРАШЕНИ ТА ЛЮДИ
ДО ПОСІДІВ КИЇВ
«І ЧИЛИСЬ СТОЛИЦЬ ДО СЕБЕ ПОВЕРНУТИ»
ПРИСВЯЧЕНА ПЕРШОМУ ДІОНИСІЮ ПАВЛУ
ІЗ КИЇВУ

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

Висхідний народний танець «Пісня про першого діонісія павлу і з киеву»

Художник: Микола Сидоренко

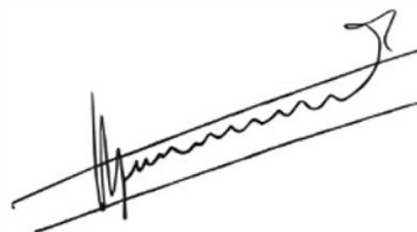
ЗМІСТ

Ватутінський – адміністративна одиниця Києва	35
Простір для знань	38
Вищі навчальні заклади	39
Перші медичні заклади	40
Підприємства радянської доби	41
Серце, уява і розум	43
Від Ватутінського до Деснянського	46
Четверта влада	46
Швидка розбудова району	47
Місцеві жителі – ініціатори створення зелених зон	48
Розвиток освіти	48
Медичні заклади району	50
Торгівля – це мистецтво	51
За межі спального	52
Початок змін в освіті	59
Реорганізація та створення ВИШів	61
Цікаве позашкілля	62
«Освітньо-культурний центр «Дивосвіт»	62
Центр естетичного виховання «Гармонія»	65
Коли дитячі мрії здійснюються	67
На варті здоров'я	69
Хірургічне відділення малоінвазивних технологій	70
Розвиток підприємств	71
І знову хочеться стати маленьким...	
... відвідуючи дитячі дошкільні заклади	
Деснянського району	73
В И Ші	75
К Н Т Е У	75

Патріотичне виховання молоді	77
Плекаємо творче, талановите, здорове майбутнє	79
Книгу читаєш — як на крилах літаєш	85
Муніципальна Галерея мистецтв	88
Соціальний захист населення	92
Перетворення парків на сучасні ландшафтні зони	
для відпочинку	100
Торгівля	107
Підприємства	108
Спорт	113
Герої не вмирають, вони живуть у наших серцях	126
Деснянка та сьогодні	135
Хронологічний довідник	151

Ця книга створена для мешканців Деснянського району — щирих, працюючих і незламних людей, завдяки яким наш район зростає, змінюється та стає прикладом згуртованості. Ця книга — не завершена історія, а жива хроніка, яка охоплює період до 2022 року та яку ми будемо продовжувати писати разом. Щиро дякую всім, хто долучився до її створення: авторам текстів, редакторам, дизайнерам, фотографам, історикам, краєзнавцям, працівникам Деснянської районної в місті Києві державної адміністрації, а також кожному, хто поділився спогадами, фото й любов'ю до Деснянського району. Ця книга — для вас і про вас.

З повагою
Максим БАХМАТОВ,
Голова Деснянської районної
в місті Києві державної адміністрації

перший наклад - 10 екземплярів
Київ, 26.07.2025

